

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.314 • 1,60 €

25 • novembre • 2004

«La persona més fàcil d'enganyar
és un mateix»
Edward George Bulwer-Lytton

«Torneu pelegrins!»

25^e
Aniversari
1979 - 2004

Terra Santa demana als cristians que no tinguin por de peregrinar

La situació a Terra Santa és dramàtica, segons ens la presenten els mitjans de comunicació. Raó de més perquè les comunitats cristianes que hi viuen sentin el suport dels seus germans de la resta del món. Sovint tenen la sensació d'estar abandonats i és per això que demanen gestos concrets de proximitat i de solidaritat. La millor manera d'ajudar-los és peregrinant als Llocs Sants. No només els proporciona ajuda material, també és un suport moral per a unes comunitats que es troben atrapades entre dos focs i que veuen com cada vegada més disminueixen en nombre.

Peregrinar a Terra Santa és possible i necessari. Així ho assegura una delegació de la Conferència Episcopal Espanyola que ha peregrinat recentment als Llocs Sants. Els bisbes han conegut de prop la dura realitat que viuen les comunitats i han constatat que la seva única esperança rau en els cristians de la resta del món. Així, la directora de Càritas Jerusalem fa aquesta crida: «Necessitem pelegrins que vinguin a Palestina perquè els seus germans sàpiguin que no estan sols i que són ajudats i recordats.»

Pàg. 3, 4 i 5

Pelegrins visiten el Cenacle a Jerusalem.

La dignitat de la persona

Davant de 650 participants al congrés sobre cures pal·liatives, organitzat pel Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut, Joan Pau II va recordar que ni la malaltia ni la vellesa disminueixen la dignitat de la persona. El Papa va defensar una medicina al servei de la persona i va assenyalar que no hi ha cap vida indigna de ser viscuda.

Pàg. 7

Equilibri pressupostari a les diòcesis catalanes

Lluny encara de l'autofinançament desitjat, la majoria de les fins ara vuit diòcesis catalanes van tancar el passat exercici pressupostari amb un lleuger superàvit que permet, en la vessant econòmica, respirar amb una mica més de tranquil·litat. Aprofitant la jornada de Germanor, els bisbats van presentar els seus «números» i van instar tots els diocesans a continuar col·laborant amb afany en l'autofinançament de l'Església.

Pàg. 22 i 23

Trobada dels Amics de «Catalunya Cristiana» a Montserrat

Foto: Ana Pérez

Montserrat va ser el lloc elegit per celebrar una trobada extraordinària amb motiu dels 25 anys de *Catalunya Cristiana* i dels 10 anys de Ràdio Estel. Més d'un centenar de persones van assistir, el 13 de novembre passat, a aquesta jornada commemorativa, presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i organitzada pels Amics de *Catalunya*

Cristiana. Entre els participants hi havia el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; Mn. Octavi Sánchez i la Gna. Gemma Morató, director i sotsdirectora de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel; Mn. Joan E. Jarque, cofundador del nostre setmanari, i Marta Cantí, secretària executiva dels Amics de *Catalunya Cristiana*.

Pàg. 29

Nou curs del Centre d'Estudis Pastorals

El Centre d'Estudis Pastorals (CEP) de les diòcesis catalanes, una fundació de l'arquebisbat de Barcelona però que es troba al servei de cadascun dels bisbats amb seu a Catalunya, va inaugurar el curs 2004-2005 el dimarts 16 de novembre passat. Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir l'acte per primera vegada com a arquebisbe de Barcelona i Mn. Joan Torra, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, va ser l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural: *Criteris en la vida*

Foto: Consuelo Chaves

Mn. Joan Torra va pronunciar la lliçó inaugural.

pastoral d'Agustí a Hipona la Reial. Petit comentari a la vida de sant Agustí, escrita per Possidi.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 8 La UCIP vol professionalitzar la comunicació catòlica

Pàg. 9 Congrés d'Apostolat Seglar: presència pública dels catòlics

Pàg. 19 Terrassa viu il·lusionada la construcció de la nova diòcesi

Pàg. 24 Tortosa: el bisbe i el clergat celebren la Festa del Reservat

Pàg. 28 Banc dels Aliments, una resposta al problema de la fam

Amics de Jesús

**Benaurats els qui
tenen fam i set de
justícia, perquè seran
sacellats**

Pàg. 20 i 21

Editorial

El dret de l'Església a opinar

En un estat democràtic, qualsevol ciutadà o institució té dret a expressar la seva opinió, mentre no s'injurii ningú o es faci apologia del terrorisme o d'altres ideologies que atemptin contra la dignitat de la persona humana. Els cristians, com a persones individuals, o com a grups organitzats, així com la jerarquia eclesiàstica, haurien de poder expressar, per tant, en qualsevol moment la seva opinió i aquesta ser acceptada amb respecte democràtic. Així ho fan tantes persones a títol individual o grups d'ideologies i tendències més diverses, en alguns casos amb postures minoritàries o propostes d'una gran originalitat, que reben una acollida respectuosa en la societat encara que representin molt poques persones o encara que defensin idees del tot utòpiques.

Però per a alguns representants del laïcisme més intransigent, l'Església no té dret a expressar-se, ha d'estar callada, o defensar les seves idees a l'interior dels temples amb les portes ben tancades, perquè ningú de l'exterior no pugui sentir-se ferit. Aquesta mentalitat és molt poc democràtica i a més és ofensiva per a molts milions de ciutadans que es consideren membres de l'Església, i que per molt que s'intenti negar representen una part molt important del cens d'aquest país.

L'Església no està per fer política, per a això hi ha els partits polítics i el Parlament, legítimament elegit pel poble. Però les opinions dels polítics i les dels governants són igual de dignes que les dels bisbes. Cadascú opina segons les seves conviccions polítiques o religioses, i no sempre aquestes són coincidents. Normalment als governants no els agrada que l'Església opini de manera contrària, i solen enfadar-se molt i de vegades responen amb declaracions altisonants. Va passar quan governava el Partit Popular, quan l'Església va ser crítica amb la guerra de l'Iraq o es va negar a subscriure el pacte antiterrorista. Passa ara amb el Partit Socialista, quan hi ha qüestions tan delicades a sobre la taula com són el

divorci, els matrimonis homosexuals, l'avortament, l'eutanàsia o el dret a la llibertat d'ensenyament o a les classes de religió.

Els cristians no ens podem quedar plegats de braços quan els nostres governants volen aprovar lleis que són contràries a la doctrina de l'Església, i no només perquè no s'ajusten als principis evangèlics, sinó perquè a més creiem fermament que són negatives per a la societat; punt aquest en què coincidim amb molts no creients. Així, per exemple, no només els cristians estan en contra de l'adopció de fills per part de parelles homosexuals, sinó que també ho està una bona part de la societat incloent-hi importants militants laïcistes.

I és que davant d'un cúmul de lleis que atempten contra la família, la vida o la llibertat d'ensenyament, l'Església té tot el dret del món a expressar la seva opinió contrària a les propostes del govern. I aquesta opinió de la jerarquia eclesiàstica és unànime per part de l'episcopat espanyol. No és cert que els bisbes catalans opinin de manera diferent que els seus col·legues de la resta de l'Estat, una altra cosa diferent són les formes concretes amb què es defensen les idees cristianes o com es dona a conèixer el sentiment contrari que genera entre els fidels determinats projectes de llei.

És discutible si la millor manera de defensar els nostres principis és recollint signatures o convocant manifestacions, totes dues fórmules absolutament legítimes i democràtiques, el que està fora de tota discussió és que tots els bisbes estan en contra de l'eutanàsia o a favor de la lliure elecció per a l'educació per part dels pares. El que també és clar és que la millor forma de conciliar postures divergents és el diàleg i aquest ha d'existir per totes dues bandes. Els bisbes catalans han expressat aquests últims dies la seva voluntat de diàleg amb els nostres actuals governs, caldrà veure si també els nostres governants tenen la mateixa voluntat dialogant, de la qual tant presumeix l'actual president del govern espanyol.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La persona més fàcil d'enganyar és un mateix»

(Edward George Bulwer-Lytton. Escriptor i polític anglès. 1803-1873)

Quan tenim consciència que actuem bé i, per tant, convicció que el que fem és ètic i moral, se'ns acuden raonaments, arguments i sil·logismes convincents, irrefutables, davant d'aquell que ens replica el contrari. I és lògic i lloable que defensem el nostre lleial, sincer i honest capteniment davant dels qui desitjarien que «fóssim menys honestos i més murrís i interessats». Tant de bo actuéssim sempre amb dignitat! Malauradament, però, de tant en tant, si una passió secreta ens domina, patim un canvi emocional; sabem que aquesta passió ens supera i sabem que on ens condueix no és bo. Però és tan suggeridora, excitant i temptadora que el nostre cor comença

dolçament a divagar, i la nostra ment assaja sofismes hàbils disfressats de justificacions per continuar endavant! I en aquesta cruïlla del sí i del no, si no filem ben prim és facilíssim enganyar-nos. Ens enganyem prenent per venial el que és mortal, minimitzant la culpabilitat i maximitzant la nostra fragilitat humana: una maniobra psicològica hàbil per deixar-nos endur i endur, fins... En fi, que sí, que té raó Lytton: «La persona més fàcil d'enganyar és un mateix.» Què hi podem fer? La clau per no autoenganyar-nos no rau a anihilar les nostres passions, sinó a mantenir-les mancomunades a favor dels valors espirituals propis i aliens.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cèmetiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Els bisbes espanyols porten l'esperança a Terra Santa

■ Peregrinen per mostrar la seva proximitat als cristians

Del 27 al 31 d'octubre una representació de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), encapçalada pel cardenal Ricard M. Carles, va visitar els llocs més emblemàtics de Terra Santa i es va trobar amb la comunitat cristiana allà present. La delegació episcopal,

formada entre altres pel bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, i l'arquebisbe emèrit d'Urgell, Joan Martí Alanís, va lliurar al patriarca llatí de Jerusalem i als bisbes catòlics de Terra Santa una aportació econòmica en nom de la CEE.

arribés a tots els cristians i que la gent fos conscient que és per ajudar les comunitats cristianes que són als Llocs Sants».

L'arquebisbe Martí Alanís recorda que els cristians de Terra Santa depenen de l'ajuda dels cristians de la resta del món:

«Un 90% de l'ajuda procedeix dels catòlics i la resta, de les altres Esglésies. L'ajuda arriba principalment a través del turisme als Llocs Sants i de la col·lecta del Divendres Sant. També de l'esforç dels franciscans, que han assumit el fet de ser allà. Amb el seu treball i presència tenen la propietat de molts Llocs Sants, construeixen col·legis, hospitals, hostatgeries...»

Peregrinar a Terra Santa no només implica

ca una ajuda important per a la comunitat cristiana, també és tornar a les arrels de la fe. Per al cardenal Carles, aquesta ha estat la seva primera visita a la terra de Jesús i ha estat una experiència espiritual que l'ha marcat: «Sempre havia volgut anar a Terra Santa, però fins ara no ho havia pogut fer realitat. M'ha impactat molt la visita a Betlem, al Calvari, al Sant Sepulcre, a l'Hort de les Oliveres i saber que moltes oliveres tenen més de 2.000 i 3.000 anys i que probablement van contemplar la pregària i el patiment de Crist. És una experiència molt recomanable.»

Segons el bisbe Carrera, peregrinar als Llocs Sants és «peregrinar al lloc en què va començar l'Església, és anar a les nostres fonts, a les comunitats que van néixer de Jesús, que va viure en aquella terra. Això és emocionant per a un cristià». No obstant això, reconeix que hi ha certs aspectes que entristeixen aquest pelegrinatge, com és «la discòrdia entre els cristians, si bé s'ha suavitzat una mica». Les relacions ecumèniques han millorat, però encara queda molt camí per recórrer. Segons l'arquebisbe Martí Alanís, «hi ha una barreja de races, cultures, llengües, ritus... és una complexitat. Gràcies a l'ecumenisme fan més pinya que abans». Igualment opina el cardenal Carles: «En un entorn que no és estable, les comunitats cristianes senten la necessitat de viure aquesta fraternitat. Allà vam tenir una trobada amb bisbes d'altres confessions i vivim un ambient molt bo.»

De tornada de Terra Santa, el missatge de la Conferència Episcopal Espanyola és molt clar: cal peregrinar als Llocs Sants per donar suport material i espiritual als cristians que viuen en aquella terra marcada per l'odi i la violència. (R.M.J.)

«Per a l'Església Mare de Jerusalem la millor ajuda és el pelegrinatge tant des del punt de vista espiritual com material. Quan veig els pelegrins cristians pregant sense odi en els seus ulls, veig que s'introdueix un element de distensió en el clima que es respira en aquesta terra. El pelegrinatge és una contribució a l'atmosfera de pau. Visiteu totes les pedres santes, però també les pedres vives de la comunitat cristiana per ajudar-la a esperar.» Aquestes eren les paraules de benvinguda del nunci a Israel, Pietro Sambi, als pelegrins de la Conferència Episcopal. Com explica el cardenal Carles, «l'objectiu del nostre pelegrinatge era mostrar la nostra proximitat als cristians de Terra Santa, tant bisbes, com sacerdots, religiosos o laics. Volíem mostrar que no ens oblidem d'ells».

Per al bisbe Carrera, «els cristians viuen una situació francament difícil, perquè viuen entre dos focs». «Els problemes de les minories, com són els cristians, que no arriben al 2% de la població, no apareixen en els mitjans de comunicació», assenyalava l'arquebisbe Martí Alanís. I recorda les paraules del patriarca llatí de Jerusalem Michel Sabbah: «Som una Església petita, sofrent i dependent. És l'Església de la creu, que viu una situació plena de dificultats, que necessita paciència i esperança per mirar el futur.» En aquest sentit, explicava el nunci Sambi: «Els cristians han de subsistir en un ambient hostil i han de tenir molt clara la seva identitat, sentir-se comunitat i tenir qualitat personal i institucional, perquè només d'aquesta manera seran respectats.»

Tot i aquesta situació tan dura, el cardenal Carles considera que «els cristians tenen esperança perquè tenen molta fe i esperen que la resta de cristians del món no ens en desentenguem». I és que ser cristià a Terra Santa no és gens fàcil. «Els cristians es desanimen, els pares no veuen futur per als seus fills, que són els qui emigren», comenta Martí Alanís, «com un degoteig constant Terra Santa es va quedant sense cristians. És per això que els pares franciscans s'encarreguen d'ajudar les famílies, de donar-los facilitats, de construir col·legis, cases, generen llocs de treball... però no n'hi ha prou».

Recuperar els pelegrinatges

El bisbe Carrera llença la reflexió següent: «Per als cristians d'arreu del món seria molt trist que arribés un dia en què anéssim a la terra del Senyor, a l'Església Mare de Jerusalem, i no hi trobéssim gai-

rebé cristians. Seria una perspectiva molt negra.» És per això que l'Església s'està mobilitant perquè això no passi. I afegeix: «Per això s'ha creat aquest moviment de comprensió, d'aproximació, d'ajuda, de superació de la por a peregrinar. Volem animar tothom a replantar-se la importància dels pelegrinatges. Per a ells, és la vida.»

En termes semblants s'expressa el cardenal Carles, per a qui aquest pelegrinatge ha estat una manera de «mostrar als nostres germans de Terra Santa que no els hem oblidat. Volem que tornin els grans pelegrinatges, que és el que els uneix a la resta de l'Església i els ajuda econòmicament i moralment». El cert és que es pot peregrinar a Terra Santa. Així ho assegura Mons. Martí Alanís: «És un poble en estat de guerra, però és relatiu perquè pels carrers es respira tranquil·litat. Molta gent s'ha espantat,

tra Senyora de Palestina... i s'ha trobat amb el patriarca llatí de Jerusalem, amb els membres de l'assemblea de bisbes catòlics de Terra Santa, amb els franciscans, amb els bisbes d'altres confessions cristianes i amb la colònia espanyola. D'aquestes trobades, el bisbe Carrera ha percebut que «hi ha molta presència de moviments i institucions cristians. El que abans només feien els franciscans, ara ho fan més congregacions, més grups. Però no seria

Els bisbes espanyols es van trobar amb el patriarca llatí de Jerusalem (al centre).

però els pelegrinatges no tenen perill.» Així, els bisbes que han peregrinat als Llocs Sants no es cansen d'animar la resta de cristians a visitar Terra Santa. «Els pelegrinatges són la manera més notòria de mostrar als nostres germans la nostra proximitat. Hem de continuar encomanant-los al Senyor i donar suport a les comunitats cristianes que necessiten molt la nostra ajuda», diu el cardenal Carles.

Al llarg de la seva visita, la delegació de la Conferència Episcopal Espanyola ha estat present a Jerusalem, a Natzaret, a Betlem, a Getsemaní, al santuari de Nos-

bo que tots els cristians fossin estrangers, cal potenciar les comunitats d'aquí».

Ajuda per a Terra Santa

Molts cristians només recordem Terra Santa el Divendres Sant, que és quan té lloc la col·lecta pels Llocs Sants. Segons el bisbe Joan Carrera, el dia és molt adient per fer-la, però «és una col·lecta poc afortunada, resta en la penombra. Es fa un dia que només hi ha una única celebració i molta gent per Setmana Santa és fora. Caldria aconseguir que aquesta col·lecta

Els pelegrins més esperats

■ Terra Santa confia que augmentin les visites dels cristians

El 9 de novembre es va celebrar a Barcelona un seminari titulat «Pugem a Jerusalem». L'objectiu era apropar la realitat de Terra Santa i engrescar els cristians a peregrinar als Llocs Sants. El Seminari es va desenvolupar en forma de taula rodona, amb la intervenció de Salvador Batalla, director del Departament de Pastoral de Turisme, Santuaris i Pelegrinatges de la Comissió Episcopal de Pastoral de la CEE; P. Manuel Prades, comissari de Terra Santa per a Catalunya; Santiago de Miguel, pelegrí, i Walter Wascier, director regional per a Espanya i Portugal - El Al Línies Aèries d'Israel.

La primera intervenció va ser a càrrec de Salvador Batalla, que va voler agrair el gest dels bisbes espanyols de peregrinar a Terra Santa. El responsable de la Pastoral de Turisme, Santuaris i Pelegrinatges de la CEE va remarcar que s'està recuperant el ritme de peregrinacions a Terra Santa i que l'objectiu del seu departament és «aconseguir que els pelegrinatges es facin per motius religiosos, que es disposin de tots els materials per fer-ho possible».

Batalla va explicar que per peregrinar «cal tenir una actitud personal per sortir d'un mateix, per experimentar la presència de Déu a la vida. Tot pelegrinatge té una profunditat religiosa». És per això que el pelegrí «quan fa camí, ha de patir la relativitat humana, aprendre a compartir. És l'home qui va a la recerca de Déu. Per això no ha de faltar mai la pregària ni els sacraments de la Reconciliació i de l'Eucaristia».

«A Terra Santa», deia, «tothom parla de la història de salvació. Pugem a Jerusalem! Tant de bo aclarim els nostres dubtes per continuar peregrinant a Terra Santa!, que el pelegrí visqui una conversió personal i un apropament més gran a Déu».

El P. Manuel Prades va assenyalar que una bona manera d'ajudar els cristians de Terra Santa és amb els pelegrinatges. I llençava la pregunta següent: «Ens atre-

vim a anar a Terra Santa?» D'aquesta manera expressava en veu alta la por de molts cristians de visitar els Llocs Sants. El mateix P. Prades responia: «S'hi pot anar tranquil·lament. El pelegrinatge és anar a les arrels de la nostra fe cristiana, a la trobada de Jesucrist a casa seva mateix.»

El comissari de Terra Santa compartia amb els participants en el seminari el que per a ell significa aquesta terra: «El poder seductor d'aquella terra és irresistible. Té alguna cosa especial per a les tres religions: Jerusalem és el centre de la vida dels jueus; per a l'islam és la tercera ciutat santa, i per als cristians és la ciutat testimoni de la Passió, mort i resurrecció de Jesucrist. Terra Santa és el centre de la història de la salvació. Allà es viu una vivència, el cinquè evangeli s'hi fa realitat.»

El P. Prades comprenia que la por és lliure i que pot ser un fre a l'hora de viatjar a Terra Santa, però assenyalava: «Podem trobar dificultats, però hem de ser valents i no fer-ne cas. S'hi pot anar tranquil·lament. Gairebé cada mes hi ha pelegrinatges. Els creients tenen ganes de viure-hi la seva fe. Animem-nos i anem-hi.»

Experiència impactant

Santiago de Miguel és un dels molts pelegrins que han pogut trepitjar la terra de Jesús. Per a ell, aquesta experiència ha estat realment impactant. Així ho va indi-

Els ponents van exposar la seva experiència sobre Terra Santa.

car en el seminari: «He anat per primera vegada a Terra Santa i per a mi ha significat conèixer una terra que, d'alguna manera, és la nostra terra. Encara que no hi hàgim estat mai, la tenim molt present. A Jerusalem segueixes pas a pas els moments finals de Jesús i és impressionant.» De les seves vivències, De Miguel destaca que «no vaig tenir mai sensació d'inseguretat, encara que sobta veure els soldats tan joves. Es pot fer un recorregut amb seguretat. Els cristians són la comunitat més antiga del món i pateixen. Els pelegrinatges els ajuden moltíssim. En tinc un record magnífic i ho recomano vivament».

El públic que assistia a aquest seminari també va tenir l'oportunitat de compartir les seves experiències sobre Terra Santa. Capellans i laics van prendre la paraula per donar el seu testimoni. N'hi havia que ja eren pelegrins experimentats, uns altres no havien anat mai als Llocs Sants, però van sortir del seminari amb la

intenció de no perdre's el proper pelegrinatge. Els qui havien viatjat a Terra Santa coincidien a assenyalar que «és una experiència irreplicable. Cal viure-ho. És més que un viatge» o que «no passa res. S'hi pot anar amb seguretat. S'hi viu una gran pau, una conversió».

El pelegrinatge és anar a les arrels de la nostra fe cristiana, a la trobada de Jesucrist a casa seva mateix»

El seminari va finalitzar amb la intervenció de Walter Wascier, que va dibuixar el panorama dels pelegrinatges: «L'any 2000 no donaven a l'abast amb els pelegrinatges. L'any següent, amb la Intifada, tot va canviar. L'any 2003 vam tornar a veure pelegrinatges a Terra Santa. L'any 2004 han augmentat lleugerament i aquest estiu hem arribat a una situació molt esperançadora.»

Wascier també es va referir a l'esforç realitzat per la Conferència Episcopal Espanyola pel fet de peregrinar a Terra Santa i es va mostrar optimista de cara al futur: «L'aportació dels pelegrins és molt important. Peregrinar allà és una aportació a la pau. Apropa les posicions perquè les parts en conflicte veuen que no es troben soles.» Així, convidava a no tenir por, perquè «als pelegrins se'ls protegeix, se'ls ajuda i se'ls agraeix molt la seva presència. Les comunitats cristianes troben a faltar el suport de la resta dels cristians del món. Animeu-vos i animeu els altres!».

Aquest seminari s'afegia als esforços que es fan des de Terra Santa per atreure els pelegrins. En aquest sentit, el custodi de Terra Santa, el pare Pierbattista Pizzaballa, llençava una crida: «Els cristians de Palestina necessiten sobretot no sentir-se abandonats. (...) Per als pelegrins que vénen a Terra Santa no hi ha problemes o perills. Els Llocs Sants no són objectius de la Intifada. (...) Els mateixos cristians que hi viuen saben que no estan en perill i els objectius religiosos no es troben en localitats turístiques.» (R.M.J.)

De mica en mica es comencen a veure pelegrins pels carrers de Jerusalem.

Campanya de solidaritat d'Amics de Catalunya Cristiana

L'associació Amics de Catalunya Cristiana ha posat en marxa la campanya de solidaritat amb els nostres germans de Terra Santa aquest Nadal.

Patim amb ells pel futur personal i familiar dels nostres germans, amics i col·laboradors del país de Jesús. No podem restar indiferents davant del patiment. Us demanem, si voleu, que participeu a la Campanya de Solidaritat Terra Santa / Nadal 2004.

Us proposem 3 euros o el que considereu oportú segons les vostres possibilitats.

Podem enviar-ho a través de gir postal o per transferència bancària al compte següent: Caixa Penedès, compte especial TS, número 2081 0100 12 3300010800, indicant clarament el nostre nom i adreça.

Per a una organització més bona i poder lliurar-vos el rebut corresponent, envieu-nos el comprovant de caixa, indicant clarament el vostre nom, adreça, codi postal i la població.

Moltes gràcies i que Déu us beneeixi.

A més, anunciem un pelegrinatge de solidaritat amb els germans de Terra Santa, del 27 de desembre al 5 de gener del 2005. Guiatge religiós a càrrec de Mn. Joan E. Jarque. Més informació a l'associació: tel. 934 092 700. (C.C.)

L'ENTREVISTA

Claudette Habesch és directora de Càritas Jerusalem

—Què signifiquen per a vostè paraules com «diàleg», «reconciliació», «perdó»?

—Aquestes paraules són enormement importants. El diàleg sempre és vital. Malauradament, no hi ha prou diàleg en aquests moments. El diàleg ha de tenir lloc fins i tot en els moments de dificultat. Les noves iniciatives i energies són importantíssimes. Segons la Bíblia, la reconciliació és la pedra angular de la relació de Déu amb la humanitat (II Corintis 5,18-21). Déu ens insta a seguir el seu exemple i a reconciliar-nos els uns amb els altres (Mateu 5,23-25). El perdó és una part central de la vida cristiana. Nosaltres veiem aquest principi en les ensenyances de la Bíblia i de l'Església. Ens hem d'esforçar a perdonar, però el veritable perdó només arriba en un context en què els que necessiten ser perdonats es penedeixen dels seus pecats i canvien la seva vida.

Malauradament, pel que fa al conflicte palestino-israelià, el temps del perdó encara no ha arribat perquè no tenim res com a base per posar en marxa un procés de perdó. Per què una persona ha de perdonar algú que no ha canviat la seva vida ni s'ha penedit dels seus pecats? Si això no té lloc, l'esperit del perdó no pot funcionar correctament. Nosaltres podem saber quan té lloc el penediment real en la vida individual o col·lectiva. Ho podem saber pel fruit dels grups o dels individus. Aquesta és la base sobre la qual la llavor del perdó pot arrelar, créixer i florir i donar fruit. Pau VI ens recorda que la justícia és un component important del perdó i de la pau: «Si vols la pau, treballa per la justícia.» Treballar per solucionar els problemes de manera bona i justa és la millor manera de resoldre'ls.

—Quin és, doncs, el camí cap a la pau?

—Combatre la desesperació, la ira i la pèrdua d'esperança, no només entre els palestins, també entre els israelians, i restablir l'estabilitat i la seguretat. Està clar que l'única pau és tornar a obrir el diàleg i les negociacions de pau sinceres. Amb aquest objectiu, hi ha certes expectatives poc realistes així com responsabilitats que inclouen: tornar a la gent la confiança en els seus governs i en les seves decisions, amb el suport i el compromís de la comunitat internacional; el compromís genuí de la comunitat internacional per executar les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU i de l'Assemblea General; veure l'aplicació completa de la quarta Convenció de Ginebra, i defensar els principis de la llei internacional. La creació d'un estat palestí viable i funcional, amb clares fronteres sobiranes que permeti la contigüitat entre Cisjordània i Gaza i així reunir la població.

Aturar la confiscació de les terres palestines a Cisjordània, Jerusalem Est i Gaza pels israelians amb l'objectiu d'expandir les colònies. Aquesta és la terra (un sim-

Claudette Habesch és palestina i cristiana. Aquesta és la tarja de presentació d'una dona compromesa amb el seu poble, que ha fet una opció pels pobres i per la pau. Dirigeix Càritas Jerusalem i és conscient que el context de treball de Càritas a Jerusalem, a Cisjordània i a la franja de Gaza, és difícil, complex i fins i tot perillós. Càritas vol pal·liar-hi el patiment i aportar esperança. I aquesta dona de fe hi està entossudida.

«El que ens cal és plantar les llavors de la justícia, la pau i el diàleg»

ple 22% de la històrica palestina) en la qual els palestins aspiren a construir la seva nació. Que Israel constati el dret de continuar existint en pau amb unes fronteres segures; el Consell Nacional Palestí en la seva trobada a Algèria el 15 de novembre del 1988 ja va reconèixer l'existència de l'estat d'Israel.

Els atacs a Israel s'han d'acabar immediatament perquè no serveixen a la causa palestina ni resolten els problemes, i els palestins han de mostrar el seu compromís amb la pau. L'ocupació israeliana s'ha d'aturar; així com els atacs i els assassinats de palestins. S'han d'acabar les incursions a les ciutats i pobles palestins i els tocs de queda han de ser aixecats. Els palestins han de recuperar la seva lli-

però cadascun dels pobles realment no coneix l'altre. El que ens cal és plantar les llavors de la justícia, la pau i el diàleg, per això les hauran de conrear en un futur proper i llunyà. En aquest sentit, desitjo posar un exemple molt important de com la pau no és una realitat tan llunyana i que podem viure sense odi. El 1991 vaig assistir a la primer Conferència de Pau de Madrid. Llavors vaig ser a la ciutat de Ramal·la per veure com reaccionaven els palestins al carrer. Va ser un període tumultuós. L'exèrcit israelià va ser a Ramal·la i els joves els llençaven pedres. L'endemà aquests mateixos joves anaven als mateixos soldats oferint-los branques d'olivera! Això em va ensenyar un context per a la justícia, la pau i el diàleg. Podem viure sense odi.

—Quina és la situació dels cristians?

—El nombre d'àrabs cristians ha disminuït fins a cotes alarmants a causa de l'evident canvi demogràfic en la societat. És important subratllar que els cristians palestins són part i parcel·la de la societat palestina. Estem units amb els nostres germans musulmans en la recerca de justícia i pau per al poble d'aquesta terra, tenim les mateixes aspiracions nacionals. Els cristians palestins tenen un patrimoni ric, caracteritzat per la varietat, vitalitat i riquesa en rituals i tradicions culturals. Els cristians a Terra Santa pertanyen a quatre Esglésies representades en 13 denominacions: Església protestant, Església catòlica, Església ortodoxa grega i Església ortodoxa oriental. La majoria són ortodoxos, seguits per catòlics.

La comunitat cristiana és una societat més envellida comparada amb la resta de la població. La mitjana d'edat és de 32 anys, mentre que la nacional és de 16. Una mitjana d'edat més alta és el resultat de l'emigració de les generacions joves, del descens de naixements, i de casar-se més tard que la resta dels palestins. A causa dels bons nivells d'educació, els cristians palestins es troben molt presents en escoles, col·legis, instituts, activitats espirituals i ecumèniques, afers socials, i defensant el

desenvolupament polític i civil. Molts cristians són propietaris o estan involucrats en el comerç. La majoria de propietaris de negocis els hereten dels seus pares. Per això, és corrent veure pares i fills treballar junts.

Quasi quatre dècades d'ocupació israeliana han deixat la societat palestina devastada políticament, socialment, econòmicament i emocionalment. Les flagrants violacions dels drets humans, el rebuig total a la llei internacional i a les resolucions, la confiscació de terres palestines per construir i expandir les colònies il·legals jueves i la confiscació i el control dels recursos naturals com ara l'aigua continua sent practicat per Israel. Anys d'humiliació, la manca de desenvolupament econòmic i d'estabilitat política, les detencions, l'exili, l'empresonament, les demolicions de cases i els càstigs col·lectius han fet que molts palestins cerquin seguretat als Estats Units, el Regne Unit i Europa, Austràlia i els països àrabs veïns.

Els cristians palestins són més susceptibles i sensibles als efectes de l'ocupació i de les males condicions polítiques i econòmiques. El seu perfil socioeconòmic, el bon nivell d'educació i el nivell de vida els fan candidats potencials a emigrar. A

això s'hi ha d'afegir el fet que la majoria de les famílies cristianes palestines ja tenen membres de la família a l'estranger, cosa que els facilita establir-se i adaptar-se a una nova cultura.

—Com us podem ajudar?

—Ens podeu ajudar continuant pregant per la pau a Jerusalem. Podeu contactar amb les autoritats locals, regionals i nacionals demanant-los enèrgicament que impulsin una solució justa i bona per al conflicte palestino-israelià basada en la llei internacional. Ens podeu ajudar donant suport als palestins visitant-nos i patrocinant els negocis i els productes palestins. Ens calen pelegrins cristians que vinguin a Palestina perquè els seus germans sàpiguen que no estan sols i que són recordats i ajudats. Treballar per visitar les àrees palestines és possible i hi ha nombroses agències de viatge palestines amb projectes per organitzar visites substancials mentre treballen al màxim per utilitzar les infraestructures i negocis palestins. Comprar productes palestins i ajudar a establir relacions regulars amb esglésies i agències a Palestina és útil. Desenvolupar relacions comercials ajuda els palestins i anima la seva independència, i el seu desenvolupament i inversió local.

Necessitem totes les persones interessades a ser solidàries amb Càritas Jerusalem. Necessitem el seu suport financer per poder continuar transmetent un missatge d'esperança. Treballem en àrees de salut, creació de llocs de treball, educació, desenvolupament comunitari, persones grans, discapacitats i nens. Si us plau, contacteu amb nosaltres per correu electrònic (caritas@caritasjr.org) o per correu postal (PO Box 20894 Jerusalem).

Reportatge:

Rosa María Jané Chueca

Claudette Habesch.

—Com treballa Càritas per dur-hi esperança?

—La nostra fita és construir pau. Ens centrem en les idees següents en la nostra feina de desenvolupament: ajuda concreta? La panxa ha d'estar plena abans que la ment pugui funcionar; desenvolupament? Enfortir la comunitat en termes de salut, educació, oportunitats de treball; crear esperança? A través de projectes intentem tornar a la gent l'esperança que la pau és possible, que la coexistència és possible.

bertat de moviments a través de Cisjordània i Gaza. Totes les mesures de càstig col·lectiu s'han d'aturar immediatament. S'han de mantenir les negociacions per determinar l'estatus de Jerusalem, primer per protegir-ne els habitants palestins i el seu dret a viure a la Ciutat Santa, i segon, garantir l'accés a qui vulgui resar en algun lloc sant. La llibertat de consciència i de religió hauria de ser respectada.

—És possible viure sense odi?

—Sí. Hi ha frustració i desesperança,

Amics de Catalunya Cristiana

Campanya de solidaritat amb els nostres germans de

TERRA SANTA / NADAL

Us agraïrem que vulgueu participar en la Campanya de Solidaritat Terra Santa / Nadal d'enguany

Proposem: 3 euros, o el que pugueu en la mesura de les vostres possibilitats.

Podeu enviar-nos-ho per mitjà de gir postal o bé per transferència bancària al compte següent:

Caixa Penedès: compte especial TS: número: 2081 - 0100 - 12 - 3300010800.

Indicant clarament el nostre nom i adreça.

Per a una millor organització i per poder-vos lliurar el rebut corresponent, feu-nos arribar el comprovant de la caixa, indicant clarament el nostre nom, adreça, codi postal i població. Moltes gràcies, i que Déu us beneeixi.

Avanç programació pelegrinatges 2005

TERRA SANTA

Especials en suport dels nostres germans

SERAN, SI DÉU VOL:

Del 13 al 20 de febrer - Del 2 al 8 de maig

Del 14 al 21 de novembre - Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

Visitarem: Jerusalem: (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres), Betània, Betlem, Natzaret, Cafarnaüm: (llac de Galilea, riu Jordà, el mont Tabor).

Guiatge religiós a càrrec de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar. Com a «pelegrins de la Paraula»

Pelegrinatge pels camins de la terra promesa

Del Nil a les fonts del Jordà

EL CAIRE / SINAÍ / JORDÀNIA / JERUSALEM

Del 9 al 20 d'octubre

Places limitades. Demaneu informació

Vaticà

església en el món

Ser vell no disminueix la dignitat de la persona, recorda el Papa

■ Ho explica als participants al congrés sobre cures pal·liatives

CIUTAT DEL VATICÀ.— La malaltia o la vellesa no afecten de cap manera la dignitat de la persona, i la medicina n'ha de ser conscient i estar-ne al servei. Ho va dir el Papa als 650 participants al congrés del Consell Pontifici per a la Pastoral de la

Salut, que enguany s'han trobat a Roma per reflexionar sobre les cures pal·liatives: «El patiment, la vellesa, l'estat d'inconsciència, la imminència de la mort no disminueixen la intrínseca dignitat de la persona, creada a imatge de Déu.»

La medicina ha d'estar al servei de la vida i «encara que sàpiga que no pot vèncer una patologia greu, s'esforça per alleugerir el dolor», va constatar el Papa. Sense amagar la preocupació pels dilemes ètics que això comporta, va dir que «entre els drames d'una ètica que pretén establir qui pot viure i qui ha de morir hi ha l'eutanàsia». Gairebé fent una al·lusió a la pel·lícula *Mar adentro*, el Pontífex va remarcar: «Encara que estigui motivada per sentiments d'una malentesa compassió o d'una malentesa dignitat que cal preservar, l'eutanàsia, en comptes de rescatar la persona del patiment, la suprimeix.» El Papa es va sumar als principis ètics del jurament hipocràtic: «No hi ha vides indignes de ser viscudes.»

En el congrés sobre cures pal·liatives va intervenir el professor Stein Borge Husebo, de l'Institut de Recerca i Ensenyament Interdisciplinari de Viena, que va explicar que hi ha una dificultat clara alhora de pronosticar l'agonia d'un pacient i preparar en conseqüència la família, i va recordar que «cal estar atents als símptomes de

El Papa va parlar als congressistes de la dignitat de la persona.

les fases finals de la vida per fornir fins a l'últim moment la dignitat del pacient». En aquest punt es va constatar com a Itàlia les persones moren normalment a casa o al 'hospital, mentre que al centre i al nord d'Europa ho fan en hospitals per a malalts terminals.

De la seva banda, la professora Finlay Ilora, de la Universitat de Gal·les, va precisar que «el suïcidi assistit amb un metge» no és més que una «màscara d'una forma d'eutanàsia» i va dir que «cal potenciar el sentit de dignitat fins al final» ja que, segons ella, «un dels principals motius del qui demana l'eutanàsia és el sentit de pèrdua de la pròpia dignitat».

El sacerdot i la cura pal·liativa va ser la ponència del bisbe de Tlaxcala (Mèxic), Jacinto Guerrero Torres, que va explicar com «el sacerdot fa present Jesucrist en el món del dolor i del patiment com a part important del seu ministeri sacerdotal a imatge d'aquell que el va cridar a servir». La diferència entre «unció dels malalts» i

«viàtic» va ser abordada pel pare Eugenio Saporì, professor de Litúrgia a l'Institut Internacional de Teologia Pastoral Sanitària Camillianum de Roma. Mentre la unció és «un sacrament de vida que ha d'ajudar el malalt a viure la malaltia amb sentit de fe», que no és el mateix que ajudar a morir bé, el viàtic és «com un menjar per al viatge que uneix el pacient amb la garantia de la resurrecció».

El congrés va comptar amb ponències de persones d'altres religions que van explicar com s'encaren les cures pal·liatives en les seves respectives religions.

Miriam Díez i Bosch

Nou Sínode especial per a Àfrica

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha anunciat als participants al Simposi Internacional de Bisbes Europeus i Africans que hi haurà un nou Sínode especial per a Àfrica. El darrer Sínode va tenir lloc el 1994 i la decisió de convocar-ne un altre ha estat motivada pel desig dels pastors africans i pels vots del consell postsinodal, que en recomanava la celebració. El Sínode haurà de servir per analitzar i proposar solucions a qüestions com la fam, la inculturació o la formació europea dels laics, religiosos, seminaristes i sacerdots, i també se centrarà en les relacions d'Europa amb el continent negre. Per al Papa, cal afrontar junts «els grans reptes que interpel·len la fe cristiana en aquesta nostra societat globalitzada» com «l'ecumenisme i el diàleg interreligiós». La convocatòria d'un nou sínode s'ha fet mentre Roma acollia les despulls del gran bisbe africà, sant Agustí d'Hipona, nascut fa 1.650 anys i considerat com «un pont entre Àfrica i Europa». Encara no s'ha fet pública la data del proper simposi africà i segons fonts consultades es farà a Roma, tot i que alguns bisbes insisteixen perquè se celebri a l'Àfrica. (M.D.B.)

40 anys del decret «Unitatis redintegratio»

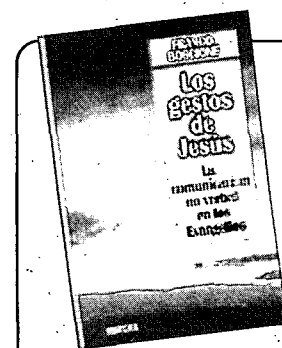
CIUTAT DEL VATICÀ.— Mentre el cardenal Walter Kasper es preguntava en una roda de premsa «*Quo vadis, ecumenisme?*», el Papa ho responia en un missatge amb motiu dels quaranta anys del decret del Concili Vaticà II sobre l'ecumenisme, *Unitatis redintegratio*: «L'ecumenisme ens du vers la unitat i és vital per a la vida de l'Església.» Un encontre de tres dies a Rocca di Papa ha reunit els màxims exponents catòlics en ecumenisme (patriarques orientals catòlics, delegats episcopals, professors, membres del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat entre els Cristians), així com delegats fraterns que cada vegada són més freqüents en aquest tipus de trobades.

Per al cardenal Kasper, que presideix el Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat entre els Cristians, «promoure la restauració de la unitat és un dels objectius principals del Concili» i va afegir que «la divisió s'oposa a la voluntat del Senyor». Per tant, tal com diria el Papa a les vespres ecumèniques a Sant Pere uns dies més tard, «l'ecumenisme no és una cosa secundària sinó una prioritat per a tota l'Església». Kasper va reconèixer que si bé s'ha progressat en consciència ecumènica, hi ha desil·lusions i va criticar que «en algunes comunitats eclesials hem observat una mena de liberalisme doctrinal i sobretot ètic».

El congrés ecumènic que ha celebrat els 40 anys del decret ecumènic es va cloure amb una pregària, ja que «la pregària és l'ànima de tot el moviment ecumènic», com recorda el document en el seu número 8. El Papa va presidir les vespres ecumèniques a la basílica de Sant Pere en una celebració marcada per l'agraïment per tants dons rebuts en el camí ecumènic. El document *Unitatis redintegratio* es va promulgar el 21 de novembre del 1964 amb 2.137 vots afirmatius i només 11 de negatius. (M.D.B.)

L'arbre de Nadal del Vaticà arriba de Trentino

ROMA.— Un avet de 110 anys i 35 metres d'alçada adornarà el Vaticà aquest Nadal. L'arbre arribarà de la regió alpina italiana de Trentino i serà col·locat a la plaça de Sant Pere del Vaticà al costat del tradicional pessebre. L'avet serà a Roma a primers de desembre i el dia 15 serà il·luminat. A més, el Papa rebrà altres dos avets de set metres per adornar l'interior del Vaticà. (ACI)

152 pàg. 10 €

LOS GESTOS DE JESÚS
La comunicación no verbal
en los Evangelios

Franco Boscione

Aquest original llibre ens presenta una guia per veure i interpretar els gestos de Jesús (de vegades tan eloqüents com les paraules) que ens expliquen els Evangelis.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Joan Pau II demana fe en l'Eucaristia

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha demanat als organitzadors del proper Sínode de Bisbes (octubre 2005) que insisteixin en «la fe en l'Eucaristia» i demana que «es renovi la comunitat col·legial i jeràrquica» i es promogui la «caritat fraterna». Per a Joan Pau II aquests són alguns dels eixos que hauran de configurar el proper sínode episcopal que se celebrarà a Roma sota el títol *L'Eucaristia font i cim de la vida i de la missió de l'Església*. El Bisbe de Roma va demanar als participants que siguin «mestres autèntics de la comunió per tal que tot el ramat del Senyor creixi en la unitat d'un sol cos i es dilatin els espais de la caritat pastoral». (M.D.B.)

Posar fi al mur de l'odi

CIUTAT DEL VATICÀ.— Posar fi a «l'odi, l'hostilitat i les divisions». És el desig que el Papa va compartir amb les vídues i els familiars de l'atemptat a la base italiana de Nassiriya (Iraq) ara fa un any, i que van visitar el Papa just el dia en què es complia el primer aniversari de la tragèdia, el 17 de novembre. Emoció continguda i algunes llàgrimes, però sobretot molt de dolor i preocupació. Era l'ambient que es respirava al costat dels familiars de les víctimes italianes mortes a l'Iraq, que van participar en l'audiència setmanal del Papa juntament amb milers de fidels de tot el món. Assentien amb el cap quan el Papa deia que «hem d'abatre els murs de l'odi». Joan Pau II va manifestar que «Déu governa les nacions amb justícia i guia els pobles de la terra», glossant el salm 67. Després de la catequesi el Papa va adreçar-se als familiars dels militars dient-los que els «saludava amb particular afecte». Una nena li va donar una foto dels morts a l'atemptat. (M.D.B.)

Tailàndia

La UCIP aposta pel periodisme catòlic davant del dogmatisme secularista

■ Mons. John Foley participa en la trobada de comunicadors

BANGKOK.— Periodistes de 85 països, procedents de llocs tan diferents com ara els Estats Units, el Nepal, Austràlia, Mongòlia, Kenya, Cuba, Argentina, Ghana, París i Luxemburg, van participar a Bangkok, capital de Tailàndia, en el XX congrés mundial de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP), entitat fundada el 1927, amb seu a Ginebra.

Ponents de diversos orígens i nacionalitats van debatre sobre *Els reptes per als mitjans davant del pluralisme cultural i religiós. Per un nou ordre social, justícia i pau.* Entre d'altres, el sacerdot americà Owen Campion, director del setmanari *Our Sunday Visitor*, va dissertar sobre l'impacte de la religió en les eleccions als Estats Units; el primer ministre de Tailàndia, una nació oficialment budista, Thaksin Shinawatra, va recordar amb afecte haver assistit de nen a una escola de l'Església, i l'arquebisbe catòlic de Mossul, la segona ciutat de l'Iraq, Mons. Georges Casmoussa, va comentar el mosaic religiós, cultural, ètnic i lingüístic que forma el seu turmentat país, que continua basat sobre un sistema tribal. Va dir que una primera conseqüència del canvi de règim el 2003 va ser «l'alliberament de la paraula», després de la censura de Saddam Hussein, amb l'aparició de molts diaris i d'un ventall de reivindicacions: polítiques, religioses, culturals, jurídiques. El prelat iraquí va manifestar la seva preocupació per la situació del país, on moltes esglésies catòliques han patit atemptats en els últims dies.

La trobada va concloure amb la reelecció del professor Ismar de Oliveira Soares, catedràtic de la Universitat de Sant Pau, Brasil, com a parendent de la UCIP i amb l'expressió de preocupació per les realitats de terrorisme i de violència que dificulten la subsistència de les minories cristianes a l'Orient Mitjà.

Bangkok va ser escenari, entre els dies

13 i 17 d'octubre, de la cimera del periodisme catòlic, amb la voluntat de fer una tasca professional de la comunicació ancorada en l'Evangeli i que treballi a favor dels drets humans i de tots els pobles.

Professionalització de la comunicació catòlica

En un món caracteritzat pel «secularisme dogmàtic» o el «sectarisme fonamentalista», el president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, John Foley, va considerar que fan falta periodistes catòlics i professionals.

Fundada el 1927, Foley va recordar a Bangkok que la UCIP va néixer en l'època de «l'ascensió al poder del feixisme a Itàlia, de la presa de poder del comunisme a Rússia i de la força creixent del nazisme a Alemanya». En aquells anys, va continuar, «els corrents intel·lectuals a França, Espanya i

Anglaterra mostraven poca simpatia per l'Església catòlica i l'anticatolicisme es difonia en la societat nord-americana». «La nostra situació actual és tan diferent?», es va preguntar el prelat nord-americà.

«Vivim en ambients on el secularisme dogmàtic sovint és hostil a la fe catòlica i a la barreja de devoció cristiana i dedicació professional dels periodistes catòlics», va afirmar. Per això, va concloure, «necessitem una organització professional catòlica que respecti i refermi la nostra doble vocació, com a cristians catòlics i com a professionals de la comunicació».

En el seu missatge final, els més de 300 comunicadors reunits a Bangkok, van destacar que «els països a l'Orient Mitjà travessen un període

que es complica més i més. La guerra a l'Iraq s'ha afegit al conflicte palestí, amb un augment en el nombre d'assassinats i ferits procedents de totes les religions».

Amb el propòsit de donar suport als cristians a l'Orient per tal que puguin viure en la seva terra i continuïn donant testimoni del pluralisme religiós i cultural que els caracteritza als seus països, la

UCIP «emfatitza la importància de mantenir els valors humans i, especialment, els drets humans». Per això, els periodistes catòlics demanen que els pobles palestí i iraquí tinguin dret a l'autodeterminació. I van insistir en la «defensa de les llibertats personals i públiques, i el suport a la constitució de règims democràtics que afavoreixin i protegeixin el pluralisme cultural i religiós, que garanteixi la presència dels cristians en les seves terres i n'asseguri la llibertat de culte i de pensament».

Els comunicadors van apostar per la «defensa de la llibertat de premsa al Pròxim Orient que garantirà a les diverses minories el dret a l'expressió i convertirà la diversitat en un pluralisme positiu i actiu».

A la sessió final, la UCIP va demanar «la creació d'un observatori monitor dels drets humans i dels mitjans. Aquest observatori podria contribuir a la llibertat de premsa a tot el món». I «la creació d'una xarxa de diverses associacions afiliades a la UCIP, amb la finalitat de difondre els problemes i les causes comunes arreu del món».

La UCIP aplega periodistes, editors i professors de comunicació que treballen en tota mena de mitjans, oferint un fòrum mundial de tots els professionals dels mitjans seculars i religiosos d'arreu del món.

Guillem Ferrer

L'arquebisbe Foley va apostar per professionalitzar la comunicació catòlica.

LUXEMBURG

Cristians demanen a la UE millorar les polítiques d'immigració

LUXEMBURG.— Organitzacions cristianes han presentat al Consell Europeu de Ministres de Justícia i Interior un informe amb dotze recomanacions adreçades a impulsar una millora de les polítiques en matèria d'immigració i asil de la Unió Europea. Subscriuen aquest plec de peticions el Secretariat de la Comissió de Conferències Episcopals d'Europa, Càritas Europa, la Comissió de les Esglésies per a les Migracions a Europa, la Comissió Catòlica Internacional per a les Migracions, la secció europea del Servei Jesuïta per als Refugiats i el Consell Quàquer per a Afers Europeus.

En l'escrit, segons informa Càritas Europa, aquestes organitzacions proposen que la política comunitària sobre asil i immigració posi a punt un sistema comú per a la regularització d'immigrants en situació irregular, el reconeixement de la reunificació familiar com un dret fonamental, el tractament conjunt de les polítiques d'integració i una modificació de les polítiques de retorn i readmissió actuals. Així mateix, insten els estats membres a ratificar la Convenció Internacional de les Nacions

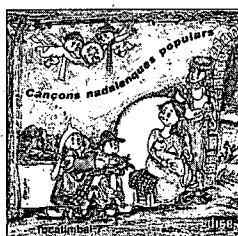
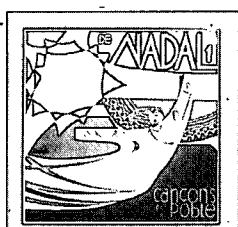
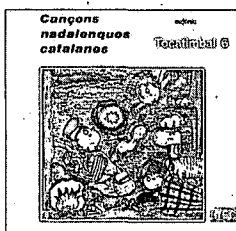
Unides sobre els Drets dels Migrants, adoptada el 1990.

En l'informe les organitzacions asseguren que la lluita contra el tràfic d'éssers humans ha de ser una prioritat política de la Unió Europea. Així mateix, entre les seves recomanacions s'assenyala la necessitat d'impulsar un sistema coherent i comú en matèria d'asil que garanteixi uns nivells satisfactoris, a fi que tant els sol·licitants d'asil com els refugiats puguin tenir ple accés a un procediment per a la determinació del seu estatut d'acord amb la llei, a més de garantir a aquestes persones la protecció legal adequada i l'accés al mercat laboral mentre se n'examina la sol·licitud d'asil.

Les organitzacions firmants recorden als ministres europeus de Justícia i Interior que les seves peticions estan motivades per la defensa de la inalienable dignitat humana dels immigrants, a més de remarcar els beneficis econòmics, socials i culturals que aquestes persones aporten a la societat d'acollida. I assenyalen que els acords en matèria de seguretat no poden contradir els principis fonamentals en els quals recolzen les polítiques sobre immigració. (Zenit)

Cançoner i cassetts i CD d'aquest cançoner.

LES CANÇONS DE NADAL

Claret, Abacus, cases de discos i llibreries.

Espanya

El Congrés d'Apostolat Seglar impulsa la presència pública dels catòlics

■ Recorda que el cristianisme és una trobada amb Crist

MADRID.— Les principals conclusions del I Congrés espanyol d'Apostolat Seglar són que el cristianisme no és només una moral, sinó una trobada personal amb Jesucrist, i que cal una presència pública dels catòlics en els

diferents òrgans de la societat actual. Al mateix temps ha estat molt important la noció de comunió i unitat, com han manifestat els prop de 2.000 congressistes vinguts d'arreu de l'Estat espanyol i més de 45 bisbes.

Segons el responsable de la trobada, Mons. Braulio Rodríguez, bisbe de Valladolid i president de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar, «la resposta ha estat magnífica, i permet veure l'espectre dels laics en l'Església espanyola». Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, considera que el principal fruit del congrés serà «prendre una consciència més gran de la importància de l'apostolat seglar a l'Església i el món, compartir el treball dels diferents moviments i associacions, i estimar i servir més i més l'Església en les comunitats parroquials i institucions eclesials». Els eixos sobre els quals es va desenvolupar el congrés, del 12 al 14 de novembre, han estat la identitat del laicat, la santedat i la missió. Les principals reflexions que s'han exposat, en general amb una acceptació unànime, han estat que el cristianisme abans que ser una moral és una trobada personal amb Jesucrist, que la dimensió comunitària o eclesial és indispensable, i que vivim un temps extraordinari de missió.

Una exhortació recurrent ha estat la responsabilització dels fidels laics. Aquest aspecte no és nou després del Concili Vaticà II, però al congrés no s'ha posat l'accent en el paper dels laics dintre de l'Església, sinó en la capacitat que tenen per representar i portar els valors de la fe a la societat, en concret als camps de la família, els joves, el treball, el compromís social i els mitjans de comunicació.

En alguns tallers s'ha utilitzat l'expressió «sortir de l'armari» per referir-se a la necessitat de manifestar sense complexos la identitat cristiana. En aquest sentit, el cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, va dir en l'homilia de la missa del 14 de novembre que «avui és una exigència a Espanya ser testimonis d'un Evangeli ple, conegut i viscut».

El laic europeu

El colofó final del congrés el va posar la ponència de Mons. Estanislav Rylko, president del Pontifici Consell per al Laicat, que va descriure les característiques del laic europeu del tercer mil·lenni: identitat clara i ferma, audàcia d'una presència visible i incisiva en la societat, i el sentit de pertinença eclesial.

Sobre aquest punt, el delegat del Papa va subratllar la importància del despertar associatiu de les últimes dècades. Sense menystenir les associacions laicals tradicionals, va qualificar els nous moviments i comunitats de «veritable kairós en l'Església» i va recordar que han nascut en el vell conti-

Més de 45 bisbes van participar al congrés.

nent, la qual cosa és «un signe evident de la vitalitat de l'Església a Europa».

Els bisbats catalans van estar representats per diferents delegacions. Durant el congrés van estar presents, a més de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, i el bisbe de la Seu d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. També hi havia congressistes de Tarragona i de Lleida.

Guillem Farré

Núria Gispert deixa la presidència de Càritas espanyola

MADRID.— Núria Gispert ha renunciat a la presidència de Càritas espanyola, per «raons personals», segons informa l'oficina de premsa de Càritas. La Comissió Permanent del Consell General de Càritas espanyola respecta la decisió de Gispert i valora «l'important esforç que li suposava la seva dedicació intensa en l'exercici de la responsabilitat com a presidenta de Càritas espanyola, que ha hagut de fer compatible amb la direcció de Càritas diocesana de Barcelona».

Per a Càritas espanyola, l'etapa de Núria Gispert com a vicepresidenta i com a presidenta de l'organisme a nivell estatal, «ha estat caracteritzada per una activitat incessant al servei de l'Església i de la causa dels més febles i dels últims. Per tot aquest treball, i pel seu impuls al Pla Estratègic Confederal 2003-2009, que ha afegit un important plus d'exigència a l'agenda de treball de la presidència de Càritas, li reiterem el nostre agraïment sincer». I afegeix: «L'aplicació del Pla Estratègic no ha estat exempta de dificultats objectives, sobretot en el nivell de la coordinació del treball global de la institució i dels seus òrgans.»

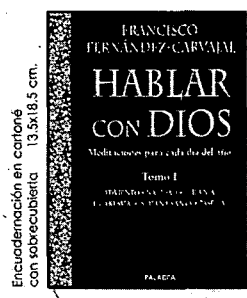
Nascuda el 1936, Núria Gispert va ser nomenada presidenta de Càritas espanyola el setembre del 2003, després d'haver desenvolupat el càrrec de vicepresidenta des del 2001. El 1998 va ser nomenada directora de Càritas diocesana de Barcelona, càrrec que va compatibilitzar amb la presidència de Càritas espanyola fins al moment de la seva dimissió. (C.C.)

Educar els joves en l'afectivitat

SEVILLA.— Del 4 al 6 de desembre se celebraran a Sevilla les III Jornades Nacionals de Pastoral Juvenil, organitzades pel Centre d'Estudis Catequètics, el Centre d'Estudis Teològics i la Delegació Inspectorial de Pastoral Juvenil dels salesians. El tema serà *Amor i sexualitat: educar els joves en l'afectivitat*.

Les jornades neixen com a resposta a la necessitat de la formació sentida en l'àmbit del treball pastoral amb joves, davant de la urgència que els nous contextos plantegen als agents educatius-pastorals. Les jornades es desenvoluparan a través de ponències, taules rodones, treball en grup i una nit d'art i pregària oberta als joves de la ciutat.

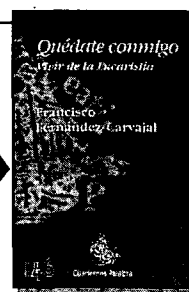
Per a més informació i inscripcions: www.pastoral-juvenil.com, tel. 955 031 696. (Ivicon)

FRANCISCO FERNÁNDEZ-CARVAJAL

HABLAR CON DIOS

Meditaciones para cada día del año
Adviento, Navidad, Epifanía
51 meditaciones en las que se tratan los principales puntos de la doctrina y la vida cristiana

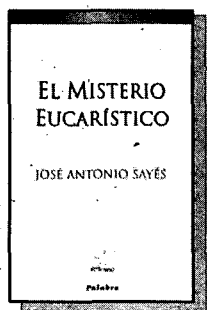
QUÉDATE CONMIGO

Vivir de la Eucaristía
El autor nos ofrece
55 breves meditaciones sobre el misterio eucarístico, acompañadas de textos de otros autores antiguos y modernos.
Una ayuda valiosísima para vivir el Año de la Eucaristía

Octubre 2004

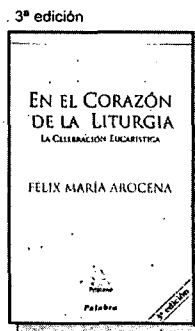
AÑO DE LA EUCARISTÍA

Octubre 2005

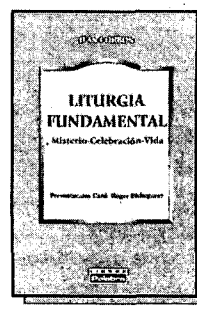
EL MISTERIO EUCARÍSTICO

JOSÉ ANTONIO SAYÉS
Toda la problemática tanto clásica como actual de la Eucaristía. Un estudio profundo de la Biblia y de la Tradición en el que el autor ha sabido aunar la investigación histórica con la reflexión teológica

EN EL CORAZÓN DE LA LITURGIA

La celebración eucarística
FÉLIX AROCENA
Este libro explica con profundidad qué es la Misa y cuál es el significado y la riqueza de la liturgia en la celebración eucarística

LITURGIA FUNDAMENTAL

Misterio, Celebración, Vida
JEAN CORBON
Una de las obras más originales y sugerentes sobre el misterio cristiano, escrita por un gran liturgista del Oriente cristiano

Espanya

Laura Montoya Upegui, una vida entregada fins al final

Mare Laura Montoya.

vida una aliança mística, una llera perquè la gràcia de Déu arribés als llocs més ocults i amagats. Va acabar dient que «hem d'imitar la mare Laura, vivint des de la senzillesa, sensibilitat amb l'home, sent verge i mare fecunda... que ens ensenyi aquesta passió per l'evangeli, i que sigui l'home el nostre punt de mira». La mare Laura comprèn la dignitat humana i la vocació divina de l'indígena. Es vol inculturar en la seva cultura, viure amb ells en pobresa, senzillesa i humilitat i d'aquesta manera enderrocar el mur de discriminació racial.

Les Missioneres Lauretes van ser fundades a Colòmbia el 1914. Estan presents entre pobles indígenes d'Amèrica Llatina, Angola i el Congo, i treballen en el seu desenvolupament mitjançant l'educació, la promoció de la salut, l'acompanyament de les organitzacions indígenes, promoció de la dona, etc. (C.G.)

MADRID.— El 22 d'octubre es va celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies a la parròquia de Sant Rafel Arcàngel de Madrid, per la beatificació, el 25 d'abril del 2004, de Laura Montoya Upegui, fundadora de les Missioneres de Maria Immaculada i Santa Caterina de Siena. L'Eucaristia va ser presidida pel bisbe auxiliar de Madrid, Mons. César Franco i concelebrada per 25 capellans. Un bon nombre de fidels rodejava i acompanyava les germanes.

Mons. César va afirmar que la mare Laura, preparada per Déu amb proves des de nena, amb el sacrifici real de calúmnies, incomprensió... va entendre que s'havia de posar al servei de l'home amb un gran tresor, la Paraula de Déu. Des de la percepció del gran misteri es va endinsar a la selva per anunciar Jesucrist. Va fer de la seva

La vida consagrada mira cap al futur

■ Acaben els actes del 50è aniversari de la Confer

MADRID.— Els actes del 50è aniversari de la Confer (Conferència Espanyola de Religiosos) van ser clausurats el 19 de novembre al Col·legi jesuïta de Nostra Senyora del Record a Madrid, amb més de 400 superiors i superiores majors de diversos instituts i congregacions. Es va celebrar coincidint amb l'XI Assemblea General, i va ser el president de la Confer, Ignacio Zabala, i la vicepresidenta, Asunción Codés, els que van fer arribar el missatge que cal projectar-se cap al futur.

El president de la Confer va fer referència a la societat en què ens trobem i va assenyalar que «és una societat cada cop menys confessional... i en la qual no és fàcil trobar el nostre lloc» i que, per tant, ens enfrontem a un repte important en el present de la nostra història. Asunción Codés va plantejar el tema de l'espiritualitat i contemplació, i va dir que hem de ser els samaritans de la vida religiosa, fent referència al Congrés de Vida Consagrada que té per lema «Passió per Crist, passió per la humanitat».

Durant la cloenda es va presentar el compromís «amb els últims», de les religioses i religiosos d'Espanya, en què va sorgir la idea de crear una bossa solidària; de fer un gest que fes possible a tothom col·laborar amb alguns dels projectes següents:

APLA (Amics del Poble Llatinoamericà). Madrid. Associació per a la integració social i laboral de llatinoamericans residents a Espanya.

Projecte Atalaya. Madrid. Servei integral a immigrants que busca resoldre els problemes que sorgeixen en els processos d'integració.

Centre d'acollida i orientació a la dona. Confer València. Per atendre les dones sense recursos parant una atenció especial als aspectes familiars, maltractaments...

Projecte Cintra Benallar. Projecte intercongregacional d'acollida a immigrants. Barcelona.

Projecte Encontre. Acollida i atenció a dones que exerceixen la prostitució. Almeria.

Projecte Vida. programa educativo-terapèutic per al tractament de conductes addictives. Badajoz.

A més de la part econòmica recaptada, també s'ha comptat amb la generositat

d'ordes i congregacions que han cedit pisos, cases i locals per a aquests projectes. La cloenda es va acabar amb l'eucaristia presidida per Mons. Luis Gutiérrez, clare-

Asunción Codés i Ignacio Zabala.

tià, president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada i concelebrada per Mons. Miguel Asurmendi, salesià i bisbe de Vitoria, i Mons. Antonio Dorado, bisbe de Màlaga, a més de diversos sacerdots.

En l'homília va destacar el camí a seguir per la Confer al llarg d'aquests 50 anys i va assegurar que «la Confer es va fent, encara no s'ha fet» i que es va fer per a qui cregui i vulgui viure de forma diferent. Va fer una crida a «no perdre el segell de l'Esperit, el de la promesa en virtut del qual florim per expandir-nos com a arbres i dur la nostra fe i testimoni als altres». Va dir que es fa servir molt la paraula carisma... i que d'alguna manera és el do de profecia encarnat en el fundador o fundadora, però que no s'acaba amb la mort d'aquest, sinó que s'encarna en cadascú. «És un do que és fonament d'ells i tendeix a créixer per fer el que és l'Església.» Després de 50 anys, es pot dir que «no han passat... romanen, de manera que nosaltres els oferim a Déu perquè els conservi, vivifiqui i els torni renovats».

Conchi García

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel: 934 092 810 -Fax 934 092 820

Nou bisbe de Barbastro-Montsó

SARAGOSSA.— Joan Pau II ha nomenat bisbe de Barbastro-Montsó Mons. Alfonso Milián Sorribas, actualment bisbe auxiliar de Saragossa. La diòcesi de Barbastro-Montsó estava vacant pel trasllat de Mons. Juan José Omella com a bisbe de Calahorra i La Calzada-Logroño.

Mons. Alfonso Milián va néixer el 1939 a La Cuba (Terol). Va ser ordenat sacerdot el 1962. El 1992 va obtenir la llicenciatura en Teologia Catequètica per la Facultat de Teologia San Dámaso de Madrid. A la

diòcesi de Saragossa ha exercit els càrrecs de delegat de Càritas d'Arrabal; membre del Consell Presbiteral; consiliari del Moviment Júniors; vicari episcopal de la Vicaria IV; delegat d'Apostolat Seglar; delegat de Pastoral Vocacional; vicari episcopal de la Vicaria II i consiliari de Mans Unides. Va ser nomenat bisbe auxiliar de Saragossa l'any 2000. A la Conferència Episcopal és membre de la Comissió de Pastoral Social i bisbe delegat per a Càritas espanyola. (SIC)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Temps d'esperança

L'Advent, any rere any, alimenta i manté l'esperança cristiana. La vida humana fóra insuportable sense una bona dosi d'esperança. Aquesta virtut humana i cristiana és avui força deficitària i, alhora, molt desitjada.

En la societat actual l'esperança resulta més aviat estranya: es respira resignació, desencís i fins i tot s'arriba a la frustració i a la desesperació. Tanmateix l'esperança que es necessita i es cerca amb delit ha de ser autèntica i cal que se sostingui en fonaments sòlids.

Els cristians podem oferir als homes i a les dones de la nostra societat això que directament o indirecta estan cercant. Els dies de l'Advent ajuden a renovar, a redescobrir o, en molts casos, a descobrir, l'esperança en el compliment de la salvació de Jesucrist. Déu ha incidit en la història de la humanitat, salvant i enlairant la dignitat de la persona humana a la categoria de fills de Déu i, consegüentment, agermanant els homes i les dones de tota la humanitat d'arreu i de sempre.

L'esperança avui és debilitada, atacada i fins i tot

destruida per moltes formes de sofriment, d'angoixa i de mort que colpeixen el cor humà. Malgrat tot això, il·luminats per la fe en Jesucrist, Déu i home, sabem que l'esperança és possible, puix després de la creu i de la mort al Calvari vingué la resurrecció del diumenge de Pasqua. La mort no té l'última paraula en el missatge i en l'obra del Senyor; l'última paraula la té la victòria i la resurrecció.

Els cristians hem d'oferir a la societat aquest missatge d'esperança. Sant Pere, en una de les seves cartes, diu als creients en Jesús que «hem d'estar sempre a punt per donar raó de la nostra esperança». Jesucrist és l'única i vertadera esperança de l'home i de la història.

L'esperança no és un somni ni una utopia; l'esperança és una realitat perquè Jesucrist és l'Emmanuel, és a dir, el Déu-amb-nosaltres, és el Ressuscitat sempre vivent en la seva Església i que actua per a la salvació de la persona humana i de la societat. Per aquesta raó, no hi ha dubte que els cristians esdevenim ambaixadors i

testimonis de l'evangeli de l'esperança.

Advent és aquest temps litúrgic meravellós que alimenta la nostra esperança perquè ens recorda que Déu compleix les seves promeses i que en la plenitud del temps que comença en el primer Nadal els ulls humans han vist el Salvador. Una antiquíssima tradició ha assignat a l'Advent el profeta Isaïes perquè en ell, més que en els altres profetes, ressona l'eco de la gran esperança que va confortar el poble escollit durant els més difícils i transcendents anys de la seva història. Durant aquest temps litúrgic es proclamen les pàginets més significatives del llibre d'Isaïes, que constitueixen un missatge d'esperança perenne per als homes de tots els temps.

La dimensió transcendent de la vida cristiana augmenta el compromís de redimir la història. Jesucrist, amb el poder del seu Esperit, actua en el cor dels homes no sols per despertar l'anhel del món futur, sinó també per enfortir el compromís dels cristians per tal de fer més humana la vida terrenal.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'Advent

L'Advent és un temps d'esperança. Quan observem el món amb el munt de problemes de difícil resolució que té; quan contemplem les greus dificultats que omplen les vides de tantes persones, ens assalta una temptació de desànim. Davant tot això, qui sóc jo per fer-hi res? Què podria fer d'útil tot sol? I aquest desànim fàcilment duu a la inhibició.

Però el temps que avui comença pot ajudar-nos a reflexionar amb raonaments de més eficàcia. L'Advent rememora el segles que els patriarques de l'antic Israel van passar pregant Déu i anhelant la vinguda del Messies. Veien la terra com coberta de tenebres i esperaven amb ànsia l'arribada d'aquell que els conduiria a la salvació.

Els cristians sabem que el Salvador, el Messies, ja ha vingut: és Jesús, el Fill de Déu. Però la solució dels problemes del món passa necessàriament per la conver-

sió personal. Voldríem millorar el món: doncs comencem pel millorament personal; voldríem solucionar els seus problemes: doncs comencem per intentar alleujar els dels qui tenim a prop.

Certament hi ha personatges sobre els quals recauen grans responsabilitats: polítics, empresaris, publicistes... Ells hauran de decidir i treballar amb prudència, pensant en les conseqüències de les seves actuacions. Però això no s'ha de dir només de les altes personalitats, sinó que hem d'aplicar-nos-ho tots.

Fa pensar la resposta que la beata Teresa de Calcuta donava als qui li retreien que, amb la seva manera de procedir, ajudava, sí, uns quantts indigents, però que no era més que una gota dins un oceà: «Sé que al món hi ha molts pobres i malalts als quals mai no podré arribar, però jo faig tot el que és al meu abast; d'altres hi deura

haver que treballaran també per socórrer els necessitats.» I efectivament, s'ha pogut comprovar com, amb la seva acció directa, ha fet un gran bé a molts homes i dones, i a més el seu exemple ha suscitat la generositat de moltes persones a tot arreu.

Els cristians, i tots els homes de bona voluntat, no podem empetir-nos. Hem de mirar les dificultats amb optimisme, descobrir en elles una missió que Déu ens ha confiat. Esforcem-nos, primer de tot, per refusar de la nostra vida els plantejaments egoistes, per millorar el nostre caràcter, la nostra manera de ser; i al mateix temps procurem millorar tot allò que podem, començant per les necessitats dels qui tenim més a la vora per motius familiars, de veïnatge o de treball. I així, amb l'ajut de Déu, transmetrem alegria, donarem consol, farem que el lloc on ens trobem sigui un espai de convivència amable i d'honradesa.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Francesca Martínez

Professora de Blanquerna, Universitat Ramon Llull

La fidelitat

Actualment, en els diferents mitjans de comunicació podem llegir o sentir ~~parlar~~ molt de lleialtat o de fidelitat a les idees, als principis, als compromisos, a les persones o a les institucions. En l'imaginari col·lectiu, l'ús que es fa del terme *lleialtat* o *fidelitat* està molt condicionat per l'impacte mediàtic sobre el ciutadà. Això m'ha fet pensar sobre la fidelitat i sobre qui és capaç de mantenir-la en els dies que vivim, en els quals la consigna és «que se salvi qui pugui».

En les societats competitives i individualistes, com la nostra, la fidelitat és molt difícil de mantenir perquè és una qualitat inherent a la d'estimar. Estimar, vincular-se amb lligams afectius als altres, éssers humans per tal de defensar les creences i principis, establir compromisos i compartir projectes.

La fidelitat requereix convicció, valentia, esforç i sobretot reduir l'egoisme i augmentar l'entrega. Per aquesta raó si el que preval és l'individualisme, la capacitat d'estimar l'altre queda minvada per l'amor a un mateix.

Quan una societat es torna excessivament competitiva, les persones tenen la percepció que la lleialtat, i per tant l'estimació professada a l'altre, els deixa en inferioritat de condicions per lluitar aferrissadament pels béns socials. Per aquesta raó, de vegades justifiquem determinades deslleialtats.

Justificar la deslleialtat és una forma subtil d'eludir la responsabilitat social. La indiferència envers l'altre, la despreocupació per les seves necessitats i pels seus drets és una clara mostra de la privatització de l'experiència ètica i una mostra inqüestionable de manca de responsabilitat.

És evident que aquesta manca de lleialtat està relacionada amb un canvi de valors. En la nostra societat els valors que s'imposen com a prioritaris són els que tenen a veure amb el materialisme.

Posem un exemple: si un pot de vidre primer l'omplim de

pilotes de golf, hi haurà persones que considerin que ja està ple, però no és cert. Encara hi ha espai entre les pilotes.

Si omplim, amb perdigons, els espais buits entre les pilotes, hi haurà persones que afirmen que ara sí que està ple, però no és cert. Encara hi ha espais buits.

Si omplim amb sorra els espais que queden podem dir que ara sí que de veritat està ple, però no és cert perquè encara podem posar-hi aigua per acabar d'omplir-lo realment.

En aquest exemple les pilotes de golf representen el valor que donem a la família, els fills, la salut, els amics, l'amor... Són coses que, encara que perdéssim tota la resta i només ens quedessin aquestes, la nostra vida encara podríem dir que està plena.

Els perdigons representen altres coses que ens importen, com la feina, els companys, la carrera professional...

La sorra són els diners, les cases, els cotxes, el prestigi, el poder...

L'aigua és la resta de petites coses.

La vida és com aquest pot de vidre. Si posem primer la sorra no hi ha espai per les pilotes de golf, ni per als perdigons, que són les coses realment crucials per tenir una vida plena.

Una societat que té com a escala de valors prioritaris el poder, el prestigi o els diners no pot ser mai una

societat solidària ni justa i els subjectes que la formen no desenvolupen ni la lleialtat ni la fidelitat a ningú que no siguin ells mateixos i els seus interessos.

L'error rau en una confiança excessiva en les forces de què disposem per poder aconseguir una vida plena. Una percepció equivocada respecte del que vol dir «si vols pots».

Potser hauríem de reflexionar sobre les conseqüències que, per a cadascú de nosaltres, té aquest model social, perquè al llarg de la vida de tot ésser humà hi ha moltes més ocasions en les quals s'està desvalgut i amb necessitat d'amor, ajuda, comprensió i, per tant, de lleialtat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Pensar i actuar

«Pensar i actuar, actuar i pensar és la suma de tota saviesa.» Aquesta frase la va escriure Goethe.

En un primer moment, sembla que la frase és de pura lògica i que és la norma exigida per la vertadera prudència, és a dir, per l'acció ben feta. Tanmateix, l'expressió conté dues parts: 1) pensar i actuar, 2) actuar i pensar. Totes dues realitats són necessàries si es vol créixer humanament i espiritualment.

Pensar i actuar. Pensar les coses abans de fer-les. Em deia un amic que coneixia una persona tan activa, tant, que se solia dir d'ella que primer feia les coses i després les pensava. Evidentment es tractava d'algú a qui l'acció havia seduït. I no parlem pas de l'acció per l'acció, sinó del fet que abans de realitzar alguna cosa cal pensar. Pensar si és convenient determinada actuació, si sabré dur-la a terme, si tinc els mitjans per realitzar-la, quines conseqüències tindrà, si és justa i bona... No es tracta de ser lent perquè sí, sinó de pensar les realitzacions. És una exigència de saviesa, de prudència per actuar amb eficàcia i rectitud. Per obrar d'acord amb la consciència i els principis morals que ens fan ser persones.

Cal també actuar i pensar. Així es tanca el cercle de l'acció. Perquè els fracassos són escola important d'aprenentatge, si se saben assumir. L'anàlisi dels actes realitzats és important. Té l'avantatge de millorar el pensament i les accions, si ens hem equivocat en el projecte o en les raons de l'obrar. Resulta que ni el pensament ni l'experiència són valors adquirits per sempre. A totes les edats de la vida —àdhuc quan es tenen força anys— un s'adona que no ho sap mai tot ni encerta mai totes les accions. Per això mateix, existeix la necessitat de pensar també després d'haver obrat.

Els espirituals sempre han aconsellat la reflexió abans de l'actuació i, després, una altra reflexió. És una exigència de la maduresa de la personalitat fugir de la precipitació en fer les coses. I també és font de creixement espiritual saber repassar com les hem dutes a terme. Aquí hi tenen cabuda el silenci i la pregària abans de procedir. I, després, el silenci i la pregària per revisar el que hom ha dut a terme. Reflexionar, pregar, actuar, repassar els motius i la manera de l'actuació. Pregar, tant si és per demanar perdó al Senyor com per donar-li gràcies.

Pensar i actuar, actuar i pensar és la suma de tota saviesa. Oblidar aquest exercici aboca fàcilment a la niciesa. Déu ens en guardi!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellán del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Repàs d'una petita història

Hi ha esdeveniments socials que ens influeixen encara que no en siguem conscients. És una cosa semblant al que va passar amb la pandèmia de tisi, en la dècada dels quaranta i cinquanta. Molta gent va morir, altres van patir la malaltia i la van vèncer i altres ens hem assabentat més tard que el bacil de Koch va envair els nostres pulmons, però no ens els va arribar a danyar. Ningú no en va quedar al marge.

La guerra civil espanyola i la Segona Guerra Mundial van ser dos fets que van marcar la nostra vida. Es parla molt de les desgràcies que vam patir, i és cert, però no hem d'oblidar els valors positius que vam viure. En totes dues conteses hi va haver molt idealisme, molta valentia, fins i tot, molta generositat, als diferents bàndols. Aquests dies, per aquí, s'escriu i es comenten les memòries que el meu amic Raimon Galí acaba de publicar. Va ser i és, amb els seus més de 90 anys, un idealista generós que va lluitar com a oficial de l'exèrcit republicà. I tampoc no puc oblidar el meu bon amic Mn. Ballarín que també va lluitar en el mateix host. Però sé que a l'altre bàndol també hi va haver gent idealista i generosa, recordo el pas per Burgos dels de la División Azul, als quals admiràvem. I les històries d'aquelles campanyes fredes per l'Europa oriental que ens feia al seminari el bon professor d'història de l'Església, el reverend Lluís Tarracó. Sí, tot i que avui no sigui políticament oportú afirmar-ho, entre gent de tots els exèrcits d'aquell temps, hi va haver molta valentia, generositat i bondat.

Aquestes guerres sempre són una derrota i nosaltres, potser sense saber-ho, n'èrem conseqüència. Vam reaccionar majoritàriament amb honradesa. Lluita i mort entre germans, era una cosa que no enteníem, que no acceptàvem, encara que generacions anteriors ho haguessin practicat. Vam reaccionar lleialment. Vam viure més que el desig d'una reconciliació, que a nosaltres no ens tocava exercir, la necessitat d'iniciar una nova vida fonamentada en la pau i la germanor, tot i les dificultats. Per exemple, els altres pobles, els estrangers, eren enemics nostres. S'havien suprimit les associacions juvenils, les fronteres estaven gairebé tancades, però de vegades passaven uns quants viatgers. S'havia prohibit el moviment escolta, no podíem portar uniforme, però ningú no ens impedia que quan vèiem algú de fora féssim les primeres notes del nostre xiulet internacional. Si l'altra persona es girava, ens mirava i també el feia, era el gran moment: ens saludàvem i li oferíem ajuda, era la nostra contribució a la pau i la germanor. La gran Jamboree de Moisson, el 1947, en va ser una prova, una resposta col·lectiva a alguna cosa latent: calien gestos d'amor i comunió. Va resultar ser-ho per als que hi van assistir i per als que posteriorment vam tenir notícia de la gran assemblea.

En l'àmbit eclesial la resposta va ser generosa, molts vam escollir un servei més gran. I la bondat del nostre gest va ser reconegut pels companys i la gent més gran. A la llavor de múltiples màrtirs, va continuar el fet de germinar les nostres generoses decisions. Amb estretor econòmica i dificultats socials, vam viure il·lusionats uns ideals que responien a crides superiors. La continuació d'això va ser una altra. Continuaré.

Notes insignificants

Germà Adrià

Un record inesborrable

Fa uns quants dies vaig anar a la missa que es va celebrar a la catedral en honor del beat Pere Tarrés.

Segurament, devia haver coincidit amb ell en algunes reunions de joventut catòlica, però no el recordo.

Però sí que recordo una cosa que em va passar al front de guerra. Ell va ser, durant uns mesos, metge en Sanitat del front dels Pirineus. I jo vaig estar als combats del Pirineu durant diversos mesos de l'any 1938.

Jo estava a la tercera companyia del tercer batalló de la 19a Brigada Mixta.

Ell estava a Sanitat de la divisió.

Nosaltres, com a brigada de xoc, vam participar en molts combats i vam tenir moltes baixes.

Un dia vam estar tot un matí de lluita i vam intentar retenir l'avançament dels anomenats *nacionals*. Cap al migdia vam haver de retrocedir i fer trinxeres noves a uns dos-cents metres.

Va ser un matí de molts morts i ferits.

A la tarda, el comandant del batalló, anomenat Cristóbal Puerto Clavijo, un home molt ignorant, però molt valent, ens va cridar a un altre soldat i a mi i ens va ordenar portar un comunicat al cap de la brigada que, naturalment, estava darrere d'una muntanya, a recer de l'artilleria i dels morters.

Quan vam lliurar el missatge, abans de tornar a la nostra posició, armats en tot moment amb el nostre fusil rus i unes bombes de mà al còrretjam, vam veure un amic de guàrdia a Sanitat i vam anar-lo a saludar.

I ell ens va acompanyar on ateniens els ferits, molts del nostre batalló.

I allà hi havia un metge que atenia els ferits més urgents. I el soldat amic ens va dir: «Veieu aquell metge? Mireu com atén tothom. Sabeu?, és un capellà.» Ens vam quedar astorats. Ell va veure que ens estranyàvem i ens ho va repetir: «Sí, és un capellà, però és el millor metge de tots. És qui guareix més bé els ferits i sempre és molt bo. I de vegades, sense amagar-se'n, prega pels ferits. Tothom sap que és capellà, però tothom l'estima i el respecta molt.»

No, aleshores Pere Tarrés encara no era capellà. Només ell podia actuar sense amagar la seva fe cristiana. A dos dels meus camarades de la quinta del quaranta el comissari els va clavar un tret a la mateixa trinxera perquè li havien dit que eren frares.

I a mi, aquest mateix comissari, de qui després em vaig fer amic, no em va matar de miracle. Quan els 110 reclutes de 17 i 18 anys ens vam incorporar al batalló vam desfilar davant del comissari i davant del comandant Cristóbal Puerto. I jo, de tots, era l'únic que portava ulleres. I aleshores, portant ulleres, era un símptoma que eres o bé un fill de papà o bé un capellà.

I així, quan vaig passar per davant del comissari, em va estirar pel braç i em va cridar: «Tu ets un seminarista!» «No, comissari», vaig respondre cridant. I ell em va repetir: «Tu ets un seminarista!» I vaig tornar a cridar que no.

Si arribo a titubejar, m'hauria clavat un tret allà mateix.

Però al metge Tarrés, tothom l'estimava i el venerava, encara que tothom sabia que era un capellà. Era bo i el millor metge de tots.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest 2004 se celebren els 100 anys del naixement del jesuïta i gran teòleg alemany Karl Rahner (1904-1984). La seva extensa obra teològica i filosòfica el va fer destacar com un dels principals teòlegs catòlics del segle xx. Va ser cridat com a expert al Concili Vaticà II i hi va influir molt positivament; una actitud que va ser fruit del seu compromís amb l'època que vivia i l'Església que estimava.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Els nostres germans musulmans

L'Església de Santa Coloma de Gramenet publica al butlletí de novembre un editorial titulat: «Sí a la pregària dels nostres germans musulmans.» Encara és recent als mitjans de comunicació el ressò del conflicte originat al barri Singuerlín d'aquesta ciutat, que té 125.000 habitants procedents de 92 nacionalitats. En el text es recull la llarga trajectòria seguida per les parròquies, comunitats i moviments des de la llarga nit de la dictadura franquista, durant la qual l'Església va haver de fer tasques de suplència, i va tutelar, d'alguna manera, la protesta popular i l'oposició, fins a l'actual implantació de la democràcia, que reconeix, respecta i encoratja l'autonomia de la societat civil. Sense deixar lloc per a actituds indiferents, l'Església continua estant activa i donant resposta a tot el que passa a la ciutat.

La immigració, amb majoria de magribins i llatinoamericans, constitueix un fet no exempt de conflictes. En l'editorial s'afirma que: «Ja fa anys que l'Església dóna resposta a aquest fet i als conflictes que se'n deriven, i ho fa d'una manera eficaç, tot i que callada, sense recerca de protagonismes, amb la presència de molts cristians implicats en diferents entitats i plataformes, privades o municipals, a més dels sacerdots.» Difícilment se'n reconeix la tasca, tal com va passar al «semàfor» de *La Vanguardia* que, en aquest cas, va destacar exclusivament un personatge polític.

El text continua, «amb aquest bagatge de compromís i d'opció pels més pobres no ha d'estranyar que rebutgem i denunciem amb tota contundència l'oposició d'uns veïns del barri de Singuerlín al fet que uns emigrants de religió musulmana obrin un oratori i hi preguin en pau», sempre com és el cas que s'hagi respectat la legalitat vigent en l'obertura d'aquest local.

Aquesta postura, expressada amb senzillesa, valentia i coherència, és necessària però a la vegada obre un horitzó de noves tasques que no s'acaben d'afrontar. Una situació nova acostuma a produir desajustos i, moltes vegades, també conflictes. Es poden ignorar o afrontar amb lucidesa. La ignorància no els resol, sinó que els agreuja i, encara pitjor, els permet discórrer a l'ombra de manera que quan afloren a la superfície acostumen a generar explosions i violència. Cal afrontar-los sense complexos. La secretària d'emigració de la Generalitat, amb la reacció desafortunada a una conferència de Jordi Pujol, va reflectir l'actitud del discurs ingenu i demagògic. Cal parlar i debatre per crear un marc nou on cada anècdota no sigui una batalla i cada esdeveniment una guerra. La millor mesura és avançar-se i preveure. Sempre que hi ha una batalla, hi ha guanyadors i perdedors. Uns i altres amenacen la cohesió social.

Nicolas Sarkozy, ministre francès, afirma que «el dret a viure la religió és tan important com el d'associació, lliure expressió o presumpció d'innocència». Tota una gòsadia en un país que practica el laïcisme com a dogma! Es tracta aquí només d'un problema religiós? No. Hi ha implicacions de tota mena. Deixant al marge que els estats democràtics reconeixen als musulmans molts drets que els són negats als estrangers als estats islàmics, hi ha una doble tasca sense la qual el futur serà més conflictiu. Els estats europeus han de veure com integren en la seva democràcia d'arrel judeocristiana plantejaments islàmics no sempre fàcils d'encaixar. D'altra banda, els islamistes no tan sols tenen drets, sinó també el deure de respectar el país d'acollida i d'integrar-se en la seva societat. Cap d'aquestes dues tasques està encara en el camí adequat.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

Manipulació de paraules

Ja ens anem mentalitzant que les coses s'alterin i no tinguin gran part dels seus ingredients. Hi ha cafè sense cafeïna, llet sense greix, transgènics, etc.

Però l'ona creix i el personal veu amb sorpresa com es manipulen les paraules i se n'altera per complet el contingut i significat. Així, la paraula *matrimoni* ja no és el que ha estat des del seu origen: unió d'home i dona per procrear, protecció dels fills i així continuar l'espècie; sinó que ara val qualsevol unió sigui del gènere que sigui sense més finalitat que l'individual.

Però la sorpresa continua i ara és de ciència-ficció quan per celebrar una festa amb el nen se l'anomena «baptisme civil». Penso que al mal dit progressisme li manca cultura i imaginació per anomenar amb noves paraules les seves celebracions i així agafen paraules que tenen un significat molt diferent i fins i tot oposat.

JULIA TATAY
Barcelona

Religió 2004

Un cop més tenim ben encès el tema de l'ensenyament de la religió a les escoles. Hi ha polítics que, a la pregunta de les modes, diuen no apuntar-s'hi perquè les modes pugen i baixen ondulantment i no és cosa d'estar canviant per esnobisme simplement. Llavors, què passa amb l'assignatura de Religió? Ara sí, ara no.

Els qui ara decideixen no gairebé tots ells han estat educats en col·legis religiosos i saben que l'assignatura de formació religiosa és molt fructífera. Tots sabem que la persona religiosa és més equilibrada, tot i que hi hagi a qui això molesti. Els joves són ben formats científicament si hi incloem la religió.

Els qui indiquen amb certa autoritat que la religió s'ha d'aprendre a l'Església confonen religió amb catequesi. Una cosa és la història de l'home que creu en Déu: religió. Una altra cosa és viure i practicar la fe religiosa: catequesi.

M'agradaria que els senyors polítics es conformessin a ensenyar els ideals polítics dintre dels seus partits respectius i no influir tant en premsa, ràdio i televisió; sense comptar amb el mateix ensenyament polític, camuflat en la filosofia o en la història local o nacional.

És cert que tota persona és social,

política i religiosa. No en restem cap. L'ensenyament o formació religiosa mai no ha estat perjudicial per al nen, l'adolescent, el jove... Els qui valoren bé el tema continuen estudiant en grup, s'apunten a la formació d'adults en les comunitats parroquials de la seva localitat. Tot això com una cosa necessària, perquè mai no va malament repassar i aplicar a cada moment de la vida humana el seguiment de la fe religiosa a la qual un pertany per lliure elecció.

La religió és alliberadora del món interior de l'home i de la dona. L'estat està obligat a respectar la llei moral natural, que concerneix tots els homes, siguin quines siguin les seves creences religioses. La llei natural no és cap altra cosa sinó la llum de la intel·ligència que Déu ha dipositat en nosaltres; a través d'ella coneixem el que cal fer i el que cal evitar. Està exposada, en els seus principals preceptes, al Decàleg... Finalment, proporciona a la llei civil la base necessària.

Seguint sant Tomàs d'Aquino, el papa Joan Pau II afirma: «Tota llei col·locada pels homes té raó de llei perquè deriva de la llei natural. Al contrari, si contradiu en qualsevol cosa la llei natural, llavors no serà llei sinó corrupció de la llei... un acte de violència» (encíclica *Evangelium vitae*, 72).

Tots hem conegut persones de fe cristiana que durant anys han passat per èpoques difícils, de mancances greus, de proves físiques i morals, de malalties i de desgràcies... i mai no es van deixar arrossegar per la desconfiança i la desesperació... sinó que, amb la seva fe, ho van superar tot.

Religió a l'ensenyament, sempre.

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

Assemblea d'Hispania Martyr

L'associació Hispania Martyr Tarraconense va efectuar el 16 d'octubre passat, al santuari de Nostra Senyora del Col·lell, la seva assemblea anual. La missa va ser oficiada per Mn. Antoni Josep Gómez Mir, consiliari de l'associació.

Es va evocar un record fervorós pels 195 sacerdots de la diòcesi de Girona víctimes de la persecució religiosa que

van patir en la revolució implantada a la nostra terra el 20 de juliol del 1936. Els seus noms figuren emotivament a l'entrada del santuari.

Es va pregar per la pau, per la concòrdia ciutadana i pel poble català, que sigui sempre fidel a Crist i a l'Església. I que Santa Maria ens guiï des d'aquell frondós paisatge i des de totes les ermites que coronen els cims de Catalunya.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

El cementiri: dormir sota el xiprer

La nit és alta.

Els xiprers marquen la vertical i s'enfilen com sagetes per besar la llum plena. Un perfum de flors talla el silenci.

En arribar al cementiri de parets blanques que s'emmarallen al paisatge, dos xiprers a la porta em saluden dient: «T'acollim. No tinguis por. Entra, passeja, pensa i prega que és casa teva i hi tens fins i tot llit per dormir. Només és un lloc de pas pel pelegrí cansat. Escolta la cançó del marbre. Després ton esperit retornarà al cos esdevenint cendres vives. No esperis hores passades. Ets vida creixent. D'aquesta meta, Ezequiel n'és el profeta i Jesús la plenitud del compliment.

No miris els desmais. Vegeten sense esperança i ploren el seu destí en mirar només el terra. En aquest trist arbre de branques primes no s'hi ajouen pas els pardals. En canvi els xiprers són orgues de música que el sol encén de verd daurat i els rossinyols hi reflen al·leluies de Resurrecció.

Aprèn la lliçó, lluita i espera i mira l'horitzó amb llum que esclata amb campanes al vol. El dia de difunts també és Pasqua.

J. BLANC i BAHIMA
Tortosa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Batejos civils

—Quina opinió li mereix aquesta nova moda que volen iniciar de batejos pel civil? Puc entendre un matrimoni pel civil, però no sé quin sentit té parlar de «batejos civils». No li sembla, Dr. Mateo, que la nostra societat perd el seny a marxar forçades? Creu que un cristià pot participar en aquest tipus d'actes?

—Podem parlar de matrimoni civil amb propietat, el qual és veritable matrimoni per als no batejats, però em sembla absurd denominar «baptisme civil» una cerimònia estranya i intel·ligible que sembla voler entrar en competència amb el sagrament del baptisme. Sincerament, em sembla un nou desvariejament del laïcisme que ja no sap què fer per cridar l'atenció. En realitat, la pobresa d'aquest laïcisme furibund és tal que han de robar-nos els mateixos conceptes per posar nom a les seves *boutades*. Així, parlar de matrimoni entre parelles del mateix sexe, baptismes civils o, fins i tot, primeres comunions civils, em sembla del tot il·legítim i no es fa més que desvirtuar la força del llenguatge i els principis de la comunicació, perquè al pas que anem, aviat ja no sabrem a què ens referim quan fem servir determinats conceptes. Al marge d'això, aquesta iniciativa dels baptismes civils, com altres que avui són moda, em semblen una autèntica traca valenciana: molt soroll per a no res. Estic convençut que només afectarà quatre gats per molt que els corifeus de certa premsa pretenguin fer-nos creure que això, com altres temes, és l'última novetat i que serà el darrer crit de pràctica social.

Més enllà de l'anècdota, aquest tema dels batejos civils ens ha de fer reflexionar sobre un assumpte de màxima importància per a la vida de l'Església: la qualitat del procés d'incorporació a l'Església. Sense pretendre ser una societat elitista, hem de prendre consciència que al nostre context social i cultural no podem presuposar res a l'hora d'iniciar en la vida cristiana. No és per casualitat que els moments més gloriosos del cristianisme van ser els d'un catecumenat seriós i sanament exigent. Sovint es parla de crisi d'alguns sagraments: de l'eucaristia, del matrimoni, de la penitència... Jo penso que la crisi realment seriosa es localitza en el baptisme i en la iniciació cristiana. Per últim, em sembla de sentit comú més elemental que un cristià no participi en aquestes celebracions de «baptismes civils». Almenys, que en canviï el nom.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Educació en valors?

L'altre dia vaig llegir en un diari que a França posarien gossos als col·legis que detectessin els alumnes que portessin drogues.

Alguna cosa estem fent molt malament en l'educació quan cal recórrer a aquests mètodes. Tota la vida hem mirat de fer coses prohibides els joves i no tan joves, però els valors de responsabilitat, l'honradesa de no dir mentides quan ens preguntaven i la consciència ben formada per pensar-s'hi i rectificar en part de l'educació que la majoria de col·legis inculcaven en els seus alumnes.

Un altre fre en la nostra conducta era també l'ambient social que ens envoltava i que no aplaudia les faltes de respecte ni la conducta de la societat quan el que és privat esdevé públic i es deixen com un drap brut totes les intimitats.

Penso que la tolerància és una virtut quan s'aplica bé, però tolerar-ho tot sense passar per la frontera de la responsabilitat, el bon gust i la conducta recta no és tolerància, és senzillament insensatesa o grolleria. Caldrà revisar l'educació en famílies i escoles.

MONTSE COLOMER
Barcelona

Més enllà de les esperances, l'esperança

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El temps clàssic de l'esperança

Penso que no deu haver-hi cap cristià que ignori que el temps d'Advent representa, dins l'any litúrgic, el temps típic o clàssic per viure l'esperança com a virtut teològica, això és, l'esperança que té a Déu per objecte i per motiu. Els textos de la litúrgia d'aquest temps són una autèntica antologia del que la història de la salvació, narrada en la Bíblia de l'Antic i del Nou Testament, expliquen sobre la voluntat de Déu de «venir» vers els homes, i de la súplica dels homes perquè aquesta «vinguda» s'acompleixi. En el centre, però, hi ha la gran realitat de la fe: la vinguda de Déu entre nosaltres s'ha acomplert d'una manera real i personal en l'encarnació del Fill de Déu en el sí de la Verge Maria, per obra de l'Esperit Sant. Ell «per nosaltres els homes, i per la nostra salvació, davallà del cel»... «i tornarà gloriós, a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi».

Sobre la fe en el Senyor que «ha vingut», esperem el Senyor «que ha de venir». Enmig de les dues «vingudes» hi ha tot el misteri de la salvació. El Fill de Déu no ha vingut pas «perquè sí». Ha vingut a dir-nos la definitiva Paraula de Déu, completant les paraules dels profetes, i a fer la purificació dels pecats amb la seva mort i la seva resurrecció (vegeu Hebreus 1,1 i següents). La fe de l'Església en el Senyor que «ha vingut» és, en realitat la fe en el Senyor, l'Espòs, que l'ha purificat i la purifica, i que continua present sobretot

en els sagraments, i d'una manera absolutament pròpia i real, en l'Eucaristia.

El cristià viu en aquesta esperança, com viu en la fe i en la caritat. És una esperança que no defrauda, perquè el do de Déu, que és l'Esperit de Jesús ressuscitat, ja ens ha estat donat, com a penyora de l'eternitat. I els dons de Déu són irrevocables.

«Com en temps de Noè...»

Aquest és l'avís de Jesús als deixebles: «Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home» (Evangeli del primer diumenge d'Advent, cicle A).

Què feien els homes en temps de Noè? Tenien les seves esperances: viure, alimentar-se, tenir fills, cercar el benestar i potser fins i tot la convivència humana pacífica. Tanmateix, una ombra pesava sobre aquella humanitat: el pecat, l'oblit de Déu. Esperaven moltes coses, però no esperaven Déu. No tenien esperança.

Quan escoltem, en començar el «temps de l'esperança», aquest avís seriós de Jesús als deixebles, ens sentim directament avisats. Allò que feien en temps de Noè no és pas, per sí mateix, pecaminós; també ara, legítimament, la gent menja i beu, i es casa. La qüestió,

però, és si tot s'acaba amb això, o bé hi ha quelcom més, en la vida de les persones. En el temps de Noè, el problema era la manca d'atenció a la Paraula de Déu, el tancament en les esperances que hom pot obtenir amb les pròpies mans i amb els propis treballs. El repte per la nostra generació, és tan diferent? No és veritat que ens encanem amb les coses que veiem i que fem, com si fossin el tot? Diu el salm: «Uns es fien dels carros, i els altres dels cavalls; nosaltres confiem en el Senyor!»

Advent eucarístic

L'any de l'Eucaristia volgut pel Papa ha de tenir la seva incidència en la celebració de l'Advent. No és pas a través d'una filigrana que això sorgeix, sinó que ja ho trobem directament en la mateixa litúrgia. Heus aquí l'oració postcomunió del primer diumenge, que retrobem sovint durant aquest temps: «Que ens ajudi, Senyor, la participació d'aquest sagrament; i ara ja, mentre caminem per aquest món que passa, comenceu a fer-nos-hi estimar les coses del cel i a posar el nostre cor en els béns que perduren.»

Diffícilment es podria dir amb menys paraules tota la força d'esperança que es conté en la celebració de l'Eucaristia, que celebrem fins que el Senyor torni, i alhora tota la càrrega pedagògica per la nostra vida cristiana, continguda en la comunió amb el Senyor que ha vençut el pecat i la mort.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Betsaida, vora el llac de Galilea
- ☐ Un dels primers apòstols i germà de Simó Pere
- ☐ Se li atribueix l'evangelització d'Àsia Menor i el sud de Rússia
- ☐ Va morir cap a l'any 60 a Patres, Grècia
- ☐ Patró entre altres països de Rússia i Escòcia

Andreu treballava com a pescador amb el seu germà Pere al llac de Galilea, concretament a Cafarnaüm. Va ser en aquesta població on, segons l'evangeli de sant Joan, Jesús va cridar els dos germans per fer-los pescadors d'homes. En canvi, segons Marc i Mateu l'adhesió de sant Andreu a Crist va anar d'una altra manera; sembla que el nostre apòstol va deixar durant un temps la vida de pescador per anar a trobar, Jordà avall, sant Joan Baptista i escoltar els seus ensenyaments. Però va coincidir que durant la seva estada amb el profeta del desert Jesús hi va comparèixer i va ser batejat per Joan. Sant Andreu es va sentir atret per la predicació de Jesús i va decidir seguir-lo i fer-se'n deixeble, i va tornar momentàniament a Cafarnaüm per convèncer el seu

Sant Andreu, del Greco

Sant Andreu

germà Pere que també seguís el Mestre.

Més tard Andreu va ser escollit com un dels dotze apòstols, i la tradició el fa evangelitzador de la zona del mar Negre, aproximadament a les zones de les actuals Grècia, Turquia, Bulgària, Romania, Ucraïna i sud de Rússia. També se l'ha considerat el fundador de la comunitat cristiana de Bizanci, i de fet té una gran importància en les Esglésies orientals, on sovint la litúrgia l'anomena «el primer cridat». Sant Andreu va morir crucificat a la ciutat grega de Patres. Una tradició força estesa entre nosaltres afirma que l'apòstol va morir en una creu en forma d'aspa, creu que s'ha convertit en les representacions artístiques en un element distintiu de sant Andreu.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps d'Advent (Salteri: setmana 1)

Comença el temps d'Advent

NOVEMBRE

28. Diumenge

I d'Advent. Morat. Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Romans 13,11-14a / Mateu 24,37-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ruf, mr.; Mansuet, b. i mr.; Jaume de Màrchia, prev.; Santes, Caterina Labouré, rel.

Festa Major: a Borrassà.

29. Dilluns

Fèria. **Morat.** Lectures: Isaïes 2,1-5 (o bé: Isaïes 4,2-6) / Salm 121 / Mateu 8,5-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní, b. i mr.; Demetri, mr.; Santes, Il·luminada, vg.

Festa Major: a Meranges i Sant Sadurní d'Anoia.

30. Dimarts

Sant Andreu (F). **Vermell.** Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Justina, vg. i mr.

Festa Major: a Gurb, Oristà, Sagàs, Sant Andreu de la Barca i Serinyà.

DESEMBRE

1. Dimecres

Fèria. **Morat.** Lectures: Isaïes 25,6-10a / Salm 22 / Mateu 15,29-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eloi, b.; Edmon Campion i Robert Southwell, prev. i mrs.; Naüm, prof.; beats Roger Filcock, Robert Middleton i comp., mrs.; Santes, Natàlia, mr.

2. Dijous

Fèria. **Morat.** Lectures: Isaïes 26,1-6 / Salm 117 / Mateu 7,21.24-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Santes, Bibiana, vg. i mr.; Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch, rel.

3. Divendres

Sant Francesc Xavier (MO), **Blanc.** Lectures: Isaïes 29,17-24 / Salm 26 / Mateu 9,27-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Sofonies, prof.; Santes, Magina, mr.

4. Dissabte

Fèria. **Morat.** Lectures: Isaïes 30,19-21.23-26 / Salm 146 / Mateu 9,35-10,1.6-8. Si es vol: *Sant Joan Damascè (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Damascè, prev. i doctor; Bernat, b. i card.; beat Francesc Gàlvez, prev. i mr.; Santes, Bàrbara, vg. i mr.; Ada, vg.

Festa Major: a Cercs i Torrens de Segre.

Lectures bíbliques

Diumenge I d'Advent

Lectura primera

Is 2,1-5

El Senyor reuneix totes les nacions en la pau eterna del Regne de Déu

Lectura del llibre d'Isaïes:

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra.

Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

Augureu pau a Jerusalem:

Que visquin segurs els qui t'estimen, que sigui inviolable la pau dels teus murs, la quietud dels teus merlets. **R.**

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me [dir:

«Que hi hagi pau dintre teu.»

Per la casa del Senyor, el nostre Déu, et desitjo la felicitat. **R.**

Lectura segona

Rm 13,11-14a

Tenim la salvació a prop nostre

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

Al·leluia

Salm 84,8

Senyor feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.

Evangeli

Mt 24,37-44

Vetlleu i estigueu a punt

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; i si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Salm responsorial

121

Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor.»

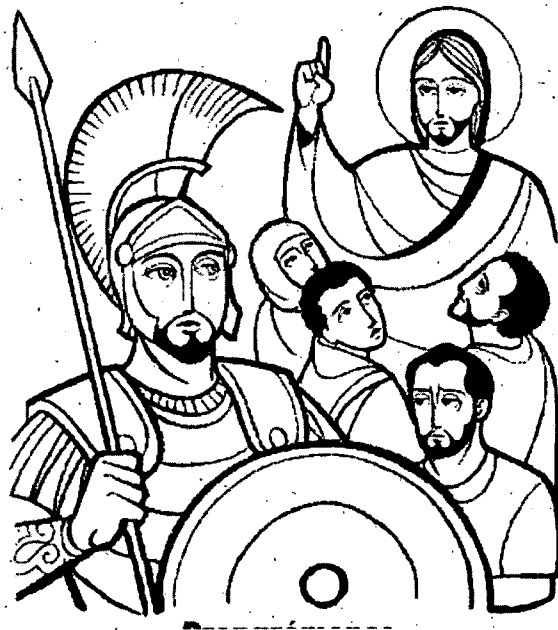
Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem.

R. Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor.»

És allà que pugen les tribus, les tribus del Senyor.

A complir l'aliança d'Israel, a lloar el nom del Senyor.

Allí hi ha els tribunals de justícia, els tribunals del palau de David. **R.**

Barcelona

diòcesis

Inauguració del nou curs al Centre d'Estudis Pastorals

■ L'arquebisbe de Barcelona va lliurar els diplomes corresponents als alumnes que van superar el Curs Bàsic de Pastoral

BARCELONA.— El 16 de novembre passat va tenir lloc a la seu del Centre d'Estudis Pastorals la inauguració d'aquest curs. A més de fer un breu recorregut pel curs 2003-2004 i de lliurar als alumnes l'acreditació de la matèria realitzada, el prevere Joan Torra Bitlloch va dissertar sobre els *Criteris en la vida pastoral d'Agustí a Hipona la Reial*.

No hi cabia ningú més. De fet, n'hi va haver que van presenciar l'acte des del passadís. L'aula escollida per a la celebració de la inauguració del nou curs al Centre d'Estudis Pastorals (CEP) era plena a vessar. La presència, entre altres, de l'arquebisbe de Tarragona, el bisbe de Girona, alguns dels professors i de molts alumnes del CEP, van fer que la sala es quedés petita.

Des de la seva fundació, ara fa 37 anys, el Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes, és una institució dedicada al servei i a la formació bàsica de les comunitats cristianes. Administrativament parlant, és una fundació de l'arquebisbat de Barcelona, però alhora és una institució amb reconeixement jurídic al servei de cadascun dels bisbats i del seu conjunt. El seu secretari actual, P. Antoni Serramona, va fer per a l'ocasió un resum dels esdeveniments més significatius que van marcar el curs passat: la constitució dels dos nous bisbats, el record als tres bisbes emèrits que ens han deixat, com són el Dr. Ramon Masnou i Boixeda, el Dr. Ramon Torrella i Cascante i el Dr. Marcelo González Martín, i va acabar anunciant que aquest curs serà designat com a «l'anys Pere Tarrés». A ell encoman-

nen el treball del centre.

Per descomptat, també es va exposar de forma breu els diversos cursos que s'han impartit al CEP: el curs bàsic de Pastoral anomenat d'Iniciació el primer any i d'Aprofundiment el segon, i del qual precisament es van lliurar els diplomes en el mateix acte inaugural (90 alumnes); els cursos sistemàtics de Bíblia (39 alumnes); quatre monogràfics de Bíblia (110 alumnes); altres cursos monogràfics i sessions de formació que van tocar temes com la teologia bíblica, catequètica, litúrgia, espiritualitat i història (137 alumnes).

Després de la lectura de la memòria, va prendre la paraula l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural, el prevere Joan Torra Bitlloch: «El CEP té per objectiu facilitar "estudis pastorals" que ajudin des de tots els punts de vista possibles a fer amb més qualitat, avui, a casa nostra, l'activitat de l'Església, activitat que hem convingut a anomenar "pastoral". Quan se'm va demanar pronunciar aquesta lliçó inaugural i vaig acceptar, vaig creure que podia ser d'utilitat estudiar i presentar els criteris pastorals que van guiar l'activitat ministerial d'Agustí en la seva Església local d'Hipona la Reial, i des d'ella a tot l'Àfrica i a l'Església universal. Sobretot

L'arquebisbe de Barcelona fa lliurament del diploma a un dels alumnes del CEP.

quan fa tres dies [el 13 de novembre] que s'han celebrat els 1.650 anys del seu naixement.»

Torra Bitlloch va demostrar com l'activitat d'Agustí forja, entre altres coses, el que avui considerem parròquies i manifesta la necessitat de formació inicial i continuada de les persones que exerceixen el ministeri sacerdotal. «Agustí va fer de la Paraula el centre de la seva vida.» La seva exposició clara i amena va entusiasmar l'auditori que el va correspondre amb un aplaudiment fort i prolongat.

Finalment, i abans del desitjat refrigeri, l'arquebisbe de Barcelona, Mons.

Martínez Sistach, va fer el lliurament dels diplomes als alumnes del curs bàsic de Pastoral i va pronunciar unes paraules en què va posar en relleu la importància fonamental de la formació, tant per exercir el servei a les comunitats com per viure en la fe una vida cristiana. I és que «és urgent l'evangelització a Espanya i a Europa i els cristians han de ser testimoni de la veritat» i el CEP hi contribueix, va explicar. «Comencem un nou curs amb goig i esperança.»

Consuelo Chaves Mejuto

Fotos: Consuelo Chaves Mejuto

50 anys de dedicació al servei de la catedral

BARCELONA.— El 15 de novembre passat va tenir lloc una eucaristia molt especial a la catedral: una missa d'acció de gràcies, presidida per Mons. Martínez Sistach per celebrar els 50 anys de les religioses que pertanyen a la congregació

de les Auxiliars Parroquials de Crist Sacerdot al servei del temple.

Descrites per l'arquebisbe de Barcelona com un «do de Déu», les religioses van rebre en el decurs de la celebració eucarística tota mena de felicitacions i reconeixement

per la seva tasca, tant pel seu lliurament en l'atenció diària «d'aquesta casa de pregària» com per ser l'«àngel que demana constantment pel capellà», en paraules de Mons. Martínez Sistach.

Ell mateix va lliurar un detall de commemoració d'aquests 50 anys a la mare superiora de la congregació, la qual posteriorment va pronunciar unes paraules d'agraïment. Paraules amb les quals va

voler donar les gràcies al Senyor per inspirar el fundador de la seva congregació, D. José Pío Gurruchaga; a l'arquebisbe; al capítol de la catedral perquè no els ha faltat res; als canonges per la seva ajuda espiritual; al cor que va amenitzar musicalment l'acte, i als assistents. Molts dels quals es van apropar a felicitar personalment les religioses presents després de la missa. (C.Ch.)

Mons. Martínez Sistach donant la comunió a una de les religioses lliurades a l'atenció de la catedral de Barcelona.

TARRAGONA

Xerrada sobre els errors de «El Codi da Vinci»

REUS.— El 27 de novembre, a les 20.30 h, a la parròquia de Crist Rei de Reus (c/ Gaudí, s/n) tindrà lloc una xerrada sobre *Els errors de El codi da Vinci*, a càrrec del periodista Pablo Ginés, de l'associació E-cristians. Ginés oferirà les claus de lectura per descobrir els errors sobre els quals s'ha fonamentat l'autor d'aquest best-seller. Errors històrics, prejudicis, pressupòsits sense coneixement.... Tot això es podrà descobrir en aquesta interessant xerrada. (C.C.)

Barcelona

L'Hospital de Sant Pau homenatja el Dr. Pere Tarrés

■ L'acte va abordar la vessant mèdica, sacerdotal i d'apòstol de la joventut del beat

BARCELONA.— Des que el 5 de setembre passat el Dr. Pere Tarrés i Claret va ser declarat beat pel papa Joan Pau II, els homenatges no han deixat de succeir-se. El més recent va ser el que li va brindar l'11 de novembre passat l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau en un acte que va abordar la faceta de metge, de sacerdot i d'apòstol de la joventut del beat Pere Tarrés.

La biografia del Dr. Pere Tarrés manté certs lligams amb l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i és aquesta vinculació la que va posar sobre la taula el mateix director general de l'hospital, el Dr. Jordi Colomer. Així, el beat Tarrés va arribar a ser auxiliar de sala adjunt de Sant Pau i va ser en aquest hospital on se li va practicar la biòpsia que detectaria el limfomes que li causaria la mort als 45 anys.

Però el primer de parlar en l'acte d'homenatge va ser el Dr. Moisès Broggi, encarregat d'emmarcar la figura del Dr. Pere Tarrés en l'època històrica que li va tocar viure i que s'estén des del 1905, quan va néixer a Manresa, fins al 1950, quan a la clínica-sanatori de la Mare de Déu de la Mercè, que ell mateix havia fundat juntament amb el Dr. Gerard Manresa, va deixar escapar el darrer alè de vida. «Ens ofereix un exemple paradigmàtic del camí a la santedat», va dir el Dr. Broggi.

El Dr. Santiago Ruiz, en abordar la vessant mèdica del Dr. Tarrés, va recordar que

El Dr. Broggi, Mn. Forcada, el Dr. Colomer, Josep Oriol Pujol i el Dr. Ruiz, d'esquerra a dreta.

era un gran professional de la medicina, però que per damunt de tot era una persona amb una gran tendresa i amabilitat, i un gran amor pel malalt. De tothom és sabut que el Dr. Tarrés ajudava les famílies necessitades que visitava, i que ho feia amb una gran delicadesa. «La gran vocació nostra és ser cristians, i aquesta és la que va rebre Tarrés», va dir el Dr. Ruiz, «la de metge va ser per a ell la forma de viure la vocació cristiana».

El Dr. Pere Tarrés hauria pogut tenir una carrera professional i docent brillantíssima, però la coherència amb la seva fe el va portar, un cop acabada la guerra, a entrar al Seminari de Barcelona i, gairebé tres anys després, a rebre l'ordenació sacerdotal. A partir d'aquí va començar el sacerdoci breu però intens d'un home que es va donar totalment als altres. Mn. Josep M. Forcada, prior de l'Hospital de la San-

ta Creu i Sant Pau, va comentar la dimensió cristiana i sacerdotal del beat Tarrés, i el primer que va dir és que «veure Crist en el qui sofreix era una dimensió mística que el feia actuar en conseqüència». «Exemplar, senzill, coherent amb la fe...» van ser adjectius que Mn. Forcada va fer servir per referir-se al beat Tarrés, de qui va dir que no podem trobar paraules ni consells inútils. «És profundament meravellós el seu estil d'acceptar la mort i la malaltia», va continuar dient el conferenciant, que també va recordar com el beat Pere Tarrés cantava tot sovint per explicar als joves «que en la tristesa i en el dolor també hi ha joia».

«Un jove entre els joves»

El darrer de prendre la paraula va ser Josep Oriol Pujol, director-gerent de la

Fundació Pere Tarrés, que va tractar de la tasca de Tarrés al capdavant de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC). Pujol va dir que Pere Tarrés havia estat un «líder» de la seva època i que la FJCC, que aplegava 18.000 joves i 350 grups, va ser una iniciativa realment important que es va veure truncada per la dramàtica història del nostre país. Un cop sacerdot, Mn. Pere Tarrés va lamentar que la federació no pogués ser restituïda perquè tant la dictadura franquista com les autoritats eclesiàstiques de l'època no veien amb bons ulls l'arrelament feiocista a Catalunya. La Fundació Pere Tarrés, dedicada a l'educació en el lleure des d'una perspectiva cristiana, té la seva seu central a l'antiga clínica de la Mercè i per voluntat del cardenal Narcís Jubany va prendre el nom del ja beat Pere Tarrés. «Ens sentim hereus de Pere Tarrés i volem continuar amb la seva coherència cristiana», va afirmar el director-gerent de la Fundació.

Pere Tarrés va ser un gran defensor dels valors de la joventut; un líder que encoratjava els joves envers el compromís missioner i pastoral d'anunciar la fe, i que els convidava a viure el valor de la castedat. Molts dels nois i de les noies que el van conèixer i que han seguit el seu exemple són a hores d'ara persones d'edat avançada, que han viscut amb autèntica joia la seva beatificació. Potser el que més els encongeix el cor és veure com aquest que va ser «un jove entre els joves» és poc recordat pels nostres joves d'avui dia.

Carme Munté

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El bisbe es reuneix amb els preveres del Baix Llobregat

PALLEJA.— El 9 de novembre es va celebrar a la casa-noviata de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor de Pallejà la primera reunió del clergat dels arxiprestats del Baix Llobregat presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, i en la qual va participar tot el Consell Episcopal nomenat el 21 d'octubre passat.

Després de la pregària de tèrcia i d'unes paraules de presentació del vicari episcopal, Mn. Antoni Roca, es va donar un calorós agraïment al qui ha estat vicari episcopal d'aquesta demarcació abans de la desmembració de la diòcesi de Barcelona, Mn. Francesc de Paula Sala.

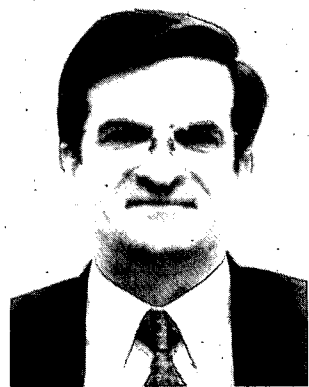
Durant la reunió, el bisbe Agustí es va dirigir al clergat amb un sentiment d'agraïment per tots els esforços que aquest col·lectiu fa en aquest repte de crear una nova família diocesana i els va convidar a viure aquest moment amb una actitud de comunió en el que és essencial, de pobresa i humilitat acceptant les limitacions pròpies i alienes, amb voluntat d'estrènyer els llaços de comunió dins de la diòcesi i amb les altres diòcesis germanes, i acceptant i valorant els avantatges de ser una diòcesi més petita, la qual cosa facilita la participació i la proximitat als centres de decisió i a la tasca pastoral de les parròquies, grups i moviments.

En el torn obert de paraula va quedar palès el clima de comunicació cordial i constructiva i el desig de corresponsabilitat amb el pastor de la diòcesi, així com la voluntat de col·laboració estreta de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa amb la diòcesi mare de Barcelona, de la qual depenen en aquests moments molts serveis. (C.C.)

Jordi Roglà, nou director de Càritas diocesana

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ha nomenat Jordi Roglà de Leuw com a nou director de Càritas diocesana de Barcelona. Roglà té 56 anys, és casat i pare de dos fills. Té una àmplia experiència com a gerent en el camp de la gestió de projectes i en la gestió de personal. Té també experiència en associacions socials, així com en el camp de la cooperació internacional. En els darrers anys ha col·laborat com a voluntari al Centre Obert de la Fundació Arrels, que és una institució que acull transeünts i persones marginades al barri del Raval, a Barcelona.

Durant la reunió en què es va comunicar el nomenament del nou director de Càritas, Mn. Salvador Bacardit, en nom de l'arquebisbe de Barcelona, va agrair el treball i la constant dedicació fets fins ara per Núria Gispert i pel seu equip directiu per tal de consolidar la tasca de Càritas diocesana de Barcelona. (C.C.)

Jordi Roglà.

Convocades les eleccions per al Consell Presbiteral

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ha convocat les eleccions per al Consell Presbiteral, que segons les previsions estarà constituït a començament de l'any 2005. La creació de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa ha obligat a actualitzar el cens dels sacerdots amb dret a vot, cosa que ha exigut un cert temps. En el decret de

constitució del nou Consell s'estableixen unes circumscripcions territorials —cadascuna agrupa alguns arxiprestats— i 11 per als anomenats «grups funcionals». Aquest darrer grup inclou la Cúria, els professors de les facultats de Filosofia i de Teologia, els consiliaris dels moviments d'adults, els consiliaris dels moviments de joves i els preveres en treball, entre d'altres. (C.C.)

Terrassa

Terrassa viu il·lusionada la construcció de la nova diòcesi

■ El bisbe Saiz s'ha fet ja present en un bon nombre de realitats diocesanes

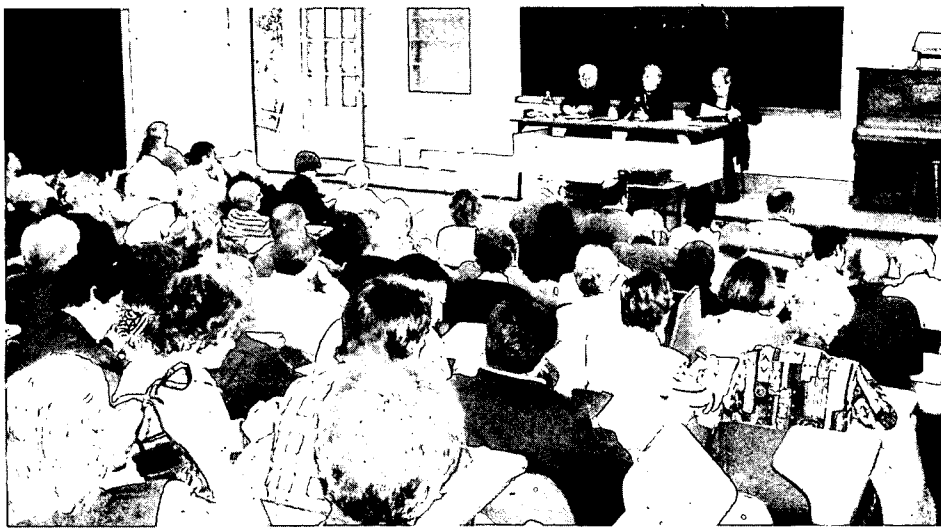
TERRASSA.— Tot i comptar amb recursos materials encara molt limitats, la nova diòcesi de Terrassa ja comença a funcionar amb una certa normalitat. Es respira molta il·lusió i cada dia que passa es va creant una consciència diocesana més gran. Una de les claus d'aquest èxit és la

gran proximitat mostrada pel bisbe Saiz, que des de fa uns mesos s'ha anat fent present en un bon nombre de realitats parroquials i religioses. Era una de les seves prioritats pastorals, el contacte directe amb els preveres, els religiosos i els fidels, per anar construint plegats aquesta nova Església local.

Amb una Cúria senzilla i àgil ja consolidada —formada per Mn. Salvador Cristau i Mn. Francesc Pardo com a vicaris generals, i Mn. Fidel Catalán com a secretari general i canceller—, ara només falta, per acabar d'arrodonir el nou govern diocesà, trobar uns espais adients per acollir els diversos serveis que ja es comencen a oferir des del bisbat de Terrassa. De moment és la mateixa rectoria del Sant Esperit la que exerceix tant de Cúria diocesana com de residència episcopal. També es contempla la possibilitat que, a més de Terrassa, ciutats com Sabadell o Sant Cugat del Vallès puguin acollir algun tipus de servei diocesà encara per concretar.

Davant la manca de recursos materials, el bisbe Saiz es mostra optimista i, fugint de tot dramatisme, assegura percebre a la nova diòcesi un gran riquesa de recursos humans, amb una actitud molt positiva tant per part de preveres, com de religiosos i laics. En els seus ja nombrosos contactes amb diverses realitats parroquials i religioses, el bisbe Saiz ha pogut comprovar personalment que ja es comença a crear consciència diocesana i que la gent viu la construcció d'aquesta nova Església local amb «una expectativa il·lusionada».

El diàleg franc i obert amb tot el poble fidel constitueix des de la seva presa de possessió un dels primers objectius pastorals del bisbe. Mons. Saiz ha apostat per

Trobada de formació amb els laics a Sant Cugat.

prendre el pols a la realitat diocesana des del contacte directe i la proximitat, aprofitant el do de bon comunicador que el caracteritza. «És indubtable —assegura Mn. Fidel Catalán, secretari general del bisbat— que guanya terreny en cada contacte. Tenim un bisbe molt proper, que no defuig les preguntes i que sap escoltar. És sociable i dialogant.» El bisbe Saiz també s'ha reunit ja amb diversos consells arxiprestals i pastorals.

En aquests primers mesos de funcionament del nou bisbat destaca la celebració de fins a tres convocatòries diocesanes: un recés d'inici de curs per a preveres i diaques, i dues jornades de formació im-

partides per Mn. Josep M. Rovira Belloso. Aquestes jornades de formació, a les quals també s'ha convidat religiosos i laics, han versat sobre la formació de l'Església local. Les primeres convocatòries diocesanes van tenir lloc al Centre Borja de Sant Cugat, on és probable que se celebrin les trobades més participades del bisbat.

Primer document programàtic

A partir d'aquestes primeres xerrades de formació, el material de les quals està a punt de ser editat, hi ha previst treballar en la preparació d'un document episcopal de reflexió sobre l'Església diocesana. Seria el primer document programàtic del bisbat de Terrassa, com a resultat d'una tasca desenvolupada per totes les realitats eclesials de la nova diòcesi. «L'objectiu —assenyala Mn. Catalán— és que un ampli ventall del bisbat se senti corresponsable de la vida diocesana.» També es treballa ja en l'elaboració dels estatuts dels consells presbiteral i pastoral del bisbat.

A les convocatòries extraordinàries de formació, cal afegir en l'agenda del nou bisbe la seva presència freqüent en aquestes celebracions parroquials que se li demanen. Mons. Saiz gairebé no para a Terrassa els caps de setmana ja que acostuma

El bisbe Saiz, amb el prevere més veterà de la diòcesi, Mn. Antoni Pujol, rector de Samalús.

a fer-se present, entre altres, a festes majors i celebracions de la confirmació.

En l'últim mes, el bisbe Saiz també ha visitat els sis monestirs de clausura que pertanyen al nou bisbat i diverses comunitats religioses de vida activa. El dia de Santa Teresa d'Àvila, per exemple, va voler compartir aquesta gran festa carmelitana amb les religioses dels tres monestirs carmelites de Terrassa, amb les quals va celebrar l'Eucaristia i va comparar un refrigeri. El nou bisbe va aprofitar per demanar la pregària de les monges en aquesta nova aventura diocesana.

Un altre dels compromisos que sovintegen cada vegada més l'agenda del bisbe és la consulta a arxiprestos i preveres. A més de la reunió que cada divendres manté amb el consell episcopal, la seva intenció és reunir-se mensualment amb els dotze arxiprestos de la diòcesi i definir plegats les línies d'actuació. En aquest sentit, dues de les seves prioritats episcopals a partir d'ara seran la pastoral juvenil i la vocacional.

Tot i que de moment el bisbe Saiz no celebra de manera fixa a la catedral del Sant Esperit, de cara al proper mes de desembre, hi ha previstes allà dues celebracions destacades. D'una banda, la celebració el 10 de desembre de l'aniversari de la consagració de la basílica. I de l'altra, la celebració el 19 de desembre, a les 20.00 h, del tercer aniversari d'ordenació com a bisbe de Mons. Saiz. El prelat ha convidat tots els preveres i diaques de la diòcesi a concelebrar amb ell aquell dia, per compartir plegats el goig i la responsabilitat del ministeri episcopal.

Samuel Gutiérrez

BARCELONA

Cent anys del naixement de M. Benedicta Daiber

BARCELONA.— Amb una missa d'acció de gràcies a la parròquia Verge de Gràcia i Sant Josep (Pl. Lesseps) s'iniciarà el 2 de desembre vinent, a les 19.30 h, el centenari del naixement de M. Benedicta Daiber, iniciadora dels Cursets Bíblics Catòlics i promotora del Moviment Pro Ecclesia Sancta. Aquesta dona singular, nascuda a Alemanya, però establerta molts anys a Barcelona, va dedicar la seva vida a difondre la Paraula de Déu, sense importar-li la pobresa, les incomprendions i la solitud que això li va ocasionar. D'algun manera, M. Benedicta Daiber va sentir la crida a explicar i fonamentar les veritats de la fe a partir de la Sagrada Escripura. Va viatjar per molts països, amb poc més que la Bíblia a la maleta, cridada per bisbes i capellans per impartir estudis de Sagrada Escripura. El 1954 va arribar a Barcelona, des d'on va donar una

empenta decisiva a la teologia bíblica i va contagiar en moltíssims deixebles el seu amor a Déu i a l'Església.

M. Benedicta Daiber va morir, amb fama de santedat, el 8 de febrer del 1987. Tenia 82 anys i fins a l'últim moment va treballar de valent per portar a terme l'apostolat bíblic al qual des de molt jove es va sentir profundament cridada. Pocs anys després de la seva mort es crea el grup d'Amics de M. Benedicta Daiber que, convençuts de la seva santedat, no només han pres el relleu del seu fecund apostolat sinó que treballen de valent en la seva causa de beatificació. La celebració dels cent anys del seu naixement, amb diversos actes commemoratius al llarg de l'any, serà una bona ocasió per donar a conèixer encara més la seva figura i continuar transmetent el seu deler per la Sagrada Escripura. (S.G.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humana. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Què faries?

Senyala la il·lustració on s'actua d'acord a les benaurances.

a) Li dius a la dependenta i li tornes el que t'ha donat de més.

b) T'ho poses a la butxaca i t'en vas sense dir res.

1 Si vas a una botiga, et tornen canvi de més i te n'adones en aquell moment. Què faries?

2 Hi ha un concurs a l'escola i el millor dibuix allibera de l'examen final. La teva mare te l'ha fet i guanyes el concurs. Què faries?

a) Acceptes el premi.

b) Reconeixes que no l'has fet tu i deixes que guanyi el millor.

a) Et semblaria gràcies el que ha fet i li diries que et convidés a menjar els dolços que ha robat.

b) Li faries veure que això està malament i la convenceries perquè tornés o pagués els dolços.

3 El dissabte al vespre vas amb les teves amigues de compres. A una de les botigues t'adones que una d'elles ha robat uns dolços. Què faries?

NET

Catalunya

Germanor: vers l'autofinançament de l'Església

Barcelona

Un nou any d'equilibri pressupostari

A diferència d'altres anys l'arquebisbat de Barcelona no ha celebrat cap roda de premsa amb motiu de la campanya de Germanor. Amb tot, segons les dades facilitades per la Delegació d'Economia als mitjans de comunicació, l'exercici 2003 va tancar amb un lleu superàvit de 0,776 milions d'euros, que sumat al superàvit de l'exercici anterior (12,7 milions d'euros) ajudarà a cancel·lar deutes pendents.

«No obstant això», alerta Mn. Joan Benito, delegat diocesà d'Economia, «cal remarcar que, encara que s'han equilibrat els pressupostos i hi ha un petit romanent, les aportacions periòdiques i donatius de les persones que ajuden a les diòcesis constitueixen una font d'ingressos necessaris per equilibrar el nostre pressupost ordinari. El fet que aquest any certes operacions hagin reportat un benefici important, i s'hagin aconseguit uns llegats molt beneficiosos, no vol dir que puguem comptar en el futur amb operacions com aquestes, ja que són operacions puntuals que no sempre es repeteixen».

L'economia de l'arquebisbat de Barcelona és comuna amb els bisbats de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa fins a l'inici del 2005. (C.C.)

Tortosa

El bisbat tanca l'exercici amb dèficit

En la roda de premsa que va tenir lloc el dimarts 9 de novembre sobre la campanya de Germanor 2004, el vicari episcopal d'economia del bisbat de Tortosa, Mn. Josep-Maria Membrado Blàs, va presentar el balanç econòmic del bisbat de Tortosa l'any 2003. Després de recordar que la campanya de Germanor té com a finalitat impulsar una participació més decidida i solidària de tots els cristians en el sosteniment econòmic de l'Església, Mn. Membrado va voler, anant més enllà d'enfrontaments amb l'Estat espanyol, presentar els ingressos i les despeses del bisbat tortosí, remarcant que els nous reptes hauran de passar pel diàleg i la negociació.

L'any 2003 s'ha tancat al bisbat de Tortosa amb un pressupost anual ordinari de 3.420.558,98 euros. Però com que els ingressos només han arribat a 3.418.698,47 euros, el resultat final ha estat d'un dèficit ordinari de 1.860,46 euros. Com que el resultat extraordinari ha suposat un dèficit de 355.034,46 euros, això ha fet que el total hagi estat de 356.894,92 euros de dèficit global.

Les dades econòmiques referents a les diferents aportacions s'han ordenat de la següent manera: aportació dels fidels, 52,69%; rendes del patrimoni, 14,44%; aportacions per assignació tributària i subvencions per accions concretes, 32,87%. (Víctor M. Cardona)

Girona

La reforma d'esglésies fa créixer la despesa

L'economista diocesà, Mn. Joan Solà, i el viceeconomista, Robert Xifre, van presentar el 10 de novembre a la seu del bisbat de Girona les dades econòmiques referents a l'exercici del 2003. Amb un pressupost que ronda els 11 milions d'euros, el bisbat de Girona ha incrementat el seu dèficit en un 18%. Els ingressos totals van ser de 10.723.934 euros i les despeses totals, de 10.798.554,32 euros. Per tant, el deute final no és alarmant, puja a 74.620 euros.

Prop d'un 46% de despeses totals del bisbat de Girona estan vinculades a la conservació d'edificis i d'equipaments parroquials. Aquestes partides ascendeixen a 3.469.756,91 euros (32% del total de les despeses) i a 1.509.846,32 euros (14% del total de les despeses) destinades a grans reformes d'edificis com les residències de sacerdots a Banyoles i Girona, i la partida destinada a la catedral. També destaquen les despeses extraordinàries destinades a la construcció de temples, de 360.737,45 euros. En total s'han gastat prop de 5 milions d'euros en la rehabilitació i reformes d'esglésies. Els economistes del bisbat van mostrar la seva preocupació davant del cost elevat d'aquestes despeses tenint en compte que poden augmentar en els pròxims anys ja que a la majoria de temples no s'ha actuat des de fa més de cinquanta anys, fet que agreuja el deteriorament en què es troben.

Joan Solà va afirmar que si aquest augment es produeix caldrà comptar amb ajudes públiques per continuar amb les obres de millora necessàries, subvenció que és possible demanar ja que moltes d'aquestes esglésies han estat catalogades com béns de patrimoni artístic. En l'apartat de despeses, el personal representa un 19% del total amb 2,1 milions d'euros anuals; el funcionament de parròquies i compres per al culte litúrgic s'acosta als 2 milions d'euros anuals.

Prop del 50,56% dels ingressos de la diòcesi provenen de l'aportació dels fidels, de col·lectes, de donatius i de subscripcions: 4.689.957,32 euros, als quals cal afegir els 731.740,24 euros que s'han recaptat a través dels serveis o de les activitats parroquials, cosa que suma un total de 5.421.697,56 euros. L'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola, incloent els diners que els contribuents aporten per IRPF, ascendeix a 1.641.902,81 euros. Sobre la venda del patrimoni s'han generat uns ingressos de 2,1 milions d'euros, si bé aquesta mesura es considera viable en certs casos. Les subvencions d'institucions públiques i privades representa un 8%. (Merche Ginés)

Solsona

La diòcesi tanca l'any amb superàvit econòmic

El bisbat de Solsona ha tancat l'any amb un benefici net de 174.615 euros, segons les dades presentades per l'economista diocesà, Jordi Cervilla. Tot i els resultats positius, les aportacions dels fidels, per col·lectes i donatius, no arriben al 50% dels ingressos ordinaris (843.972,24 euros, un 42,84%). La resta d'ingressos provenen de rendes del patrimoni (258.310,04 euros) i de l'assignació tributària del Fons Comú Espanyol (867.719,76 euros).

El total d'aquests ingressos (1.970.002,04 euros) és més que suficient per fer front a les despeses ordinàries, retribucions de personal (848.066,91 euros), funcionament i activitats (640.113,40 euros), aportacions al fons comú dels bisbats (213.518,21 euros) i despeses financeres (79.561,43 euros). El resultat ordinari ha quedat en uns 188.742,09 euros, que s'han vist reduïts per un resultat extraordinari lleugerament negatiu de 14.126,75 euros.

Aquests 14.000 euros de dèficit extraordinari són deguts al fet que s'ha gastat més en inversions per obres (1.025.358,55 euros) del que s'ha ingressat per subvencions, venda de patrimoni i donatius. Precisament, la partida que ha crescut més i ha impedit que el resultat extraordinari fos més negatiu ha estat la venda de patrimoni, amb una xifra de 349.207,95 euros, cosa que representa gairebé una tercera part dels ingressos extraordinaris. A Solsona la col·lecta de Germanor ha experimentat una lleugera davallada els darrers anys. De recollir una mitjana de 40.000 euros entre els anys 1993 i 2001, s'ha caigut a 32.592 euros el 2002 i a 33.390 euros el 2003. Amb motiu de la diada de Germanor, el bisbe de Solsona, Jaume Traser, en una carta adreçada als preveres, va demanar el màxim interès per tal que la jornada aconseguís que els fidels prenguessin consciència de la seva responsabilitat de cara al sosteniment de l'Església, amb una resposta positiva i compromesa. (Ramon Estany)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

Balanç consolidat i positiu

La diòcesi de Lleida ha celebrat la Jornada de Germanor amb un «balanç econòmic consolidat i positiu», en paraules del director del Departament d'Afers Econòmics, Josep Anton Ginestà. El balanç definitiu del moviment econòmic de l'any 2003 a la diòcesi de Lleida, que inclou les despeses i ingressos del bisbat i de les seves 127 parròquies, registra un saldo positiu d'11.892,52 euros.

El mateix balanç ofereix la xifra de 3.040.295,48 euros de despeses, enfront dels 3.052.188,06 d'ingressos. En aquest capítol les aportacions dels fidels i les rendes del patrimoni suposen el 64,51% del capítol d'ingressos, fet aquest que es valora molt positivament des del Departament d'Economia: «És un balanç positiu, però caldria arribar a l'autofinançament de l'Església.»

El bisbe de Lleida, en la carta adreçada als diocesans amb motiu de la jornada, afirma que és una bona ocasió per renovar el compromís d'ajuda a l'Església: «Més que recordar les importants obres materials, voldria retre un homenatge a tantes persones que van oferint el seu temps per a glòria de Déu i al servei de la comunitat eclesial.» (Jordi Curcó)

Urgell

Exercici superat amb lleuger superàvit

Les exigències pastorals dels propers anys demanaran al bisbat d'Urgell una major atenció econòmica. És amb aquest rerefons que s'ha tancat el darrer pressupost del 2003, amb un superàvit de 3.700 euros. El vicari episcopal d'Economia, Mn. Josep M. Mauri, ha destacat que ha estat gràcies a les aportacions de la Conferència Episcopal Espanyola i a les aportacions dels fidels i dels donatius que s'ha arribat a la situació actual, però que cal, ha dit, «tenir present que hi ha projectes en curs que en un futur pròxim reclamaran més atenció i noves inversions en diverses activitats pastorals i la millora de les esglésies i del patrimoni que no es poden deixar de banda». El pressupost de l'any que s'ha tancat, el 2003, és de 2.396.981 euros d'ingressos i de 2.393.262 de despeses, amb un resultat de 3.718 de superàvit. En el capítol d'ingressos, l'aportació dels fidels és de 1.262.826 euros i les rendes de béns, 157.855. A través de la Conferència Episcopal Espanyola es reben 894.617 euros. Les partides de despeses s'estructuren d'aquesta manera: les d'equipaments diocesans i funcionaments pugen a 900.595 euros; les de personal, 1.144.289, i les aportacions que es fan per accions solidàries i les que es fan a la Conferència Episcopal Espanyola i a la Tarragonense, de 335.972 euros. (M. C. Orduña)

Vic

Resultat positiu de 274.674 euros

Després d'uns anys de resultats negatius, aquest any el resultat econòmic del bisbat de Vic ha estat positiu, en 274.674 euros. Respecte de les dades del moviment econòmic de la diòcesi de l'exercici 2003 cal destacar que els ingressos van ascendir a 11.629.362 i les despeses a 11.354.688 euros. Gairebé un 40% dels ingressos de la diòcesi han estat aportacions dels fidels: 4.609.064 euros.

Tal com ha volgut destacar la Delegació diocesana d'Economia del bisbat de Vic, «aquest resultat positiu és el fruit de l'encàrrec que tenim els qui administrem els béns del bisbat de transformar, millorar i preservar el patrimoni del bisbat amb l'objectiu clar de servir la nostra Església, donant suport a les necessitats de la caritat, del culte a Déu, de l'apostolat i del sosteniment del clergat». (C.C.)

Tarragona

L'aportació dels fidels suposa el 60% dels ingressos

Mn. Xavier Reñé, acompanyat del comptable, Jaume Saperas.

Els números que presenta l'arquebisbat de Tarragona mostren que els donatius dels fidels són la part més important dels ingressos, però no són suficients per assolir l'autofinançament. «Ja fa temps que estem instal·lats a uns metres de distància del cim, sense acabar-hi d'arribar», declara Mn. Xavier Reñé, l'ecònom de l'arquebisbat. L'aportació dels fidels durant l'exercici del 2003 va ser de 5.800.494 euros, xifra que suposa el 60% de les entrades, a través de les col·lectes, donatius i subscripcions. «És el capital més important, quantitativament», segons Mn. Reñé, el qual afirma que la tendència a l'alça de les aportacions es dona des de fa deu anys, amb oscil·lacions, però que «s'anima quan la gent veu que es fan coses, i ara som en aquest moment».

Segons els comptes que ha fet públics, l'arquebisbat de Tarragona ha tancat l'exercici del 2003 amb un lleuger superàvit de 41.161 euros, un resultat produït perquè «no estirem més el braç que la màniga, a fi i efecte de no generar dèficit», assenyala l'ecònom. Les altres partides que conformen el capítol d'ingressos són les rendes del patrimoni, amb 597.000 euros, les aportacions per assignació tributària i pressupostos estatals, amb 1,2 milions d'euros, i les subvencions d'entitats públiques i privades, 1,5 milions d'euros, mentre que amb la venda de patrimoni s'han ingressat 437.793 euros.

Del capítol de les despeses, la partida més important és la corresponent al funcionament i activitats, que ascendeix a 3,4 milions d'euros. Pel que fa a personal, la despesa és de 2,4 milions d'euros i en grans reformes d'edificis s'han invertit 2,9 milions d'euros. Aquí es preveuen les inversions en obres de restauració de la catedral, de parròquies com Constantí, la Selva del Camp, la prioral de Sant Pere a Reus i les importants obres de rehabilitació de la Casa de l'Església, al carrer de les Coques de Tarragona —l'antiga Casa dels Concilis, on es concentraran tots els serveis de l'arxidiòcesi i que acollirà, a més, el Museu Bíblic, que ara es troba en una planta superior de la Casa de l'Arquebisbat. Quant a la darrera Diada de Germanor, un cop s'hagi fet el recompte de les col·lectes, es confia recaptar una xifra similar a la de l'any passat, que va ser de 75.628 euros.

Durant la roda de premsa celebrada per informar del moviment de l'acció pastoral de l'arquebisbat de Tarragona, Mn. Xavier Reñé, en referència a la possibilitat que per part de l'Estat es canviï el model de finançament de l'Església, va considerar «poc probable» que el govern deixi d'ajudar l'Església. Si així fos, «aquest 12,55% que per assignació tributària i dels pressupostos estatals vam rebre l'any passat, l'hauríem de suplir entre tots els cristians», va comentar Mn. Reñé. (Joan Boronat)

Nota dels bisbes sobre les adopcions per parelles homosexuals

Adrecem aquesta comunicació als cristians i també a la societat en general, des del context pluralista i democràtic que garanteix a tothom l'opció de manifestar el que consideren que és un bé per a les persones i per a la mateixa societat.

A propòsit del debat, al Parlament de Catalunya, de l'avantprojecte de modificació de les disposicions legals que fan referència a l'adopció i tutela de menors per part de parelles homosexuals, els bisbes de Catalunya creiem necessari fer les següents consideracions:

1. En primer lloc, volem reiterar el que hem dit recentment i que constitueix un punt de referència fonamental per al futur de la societat: que el matrimoni, entès essencialment com a unió d'home i dona, és el fonament de la família i

l'espai natural de l'educació dels fills. La rellevància de l'únic veritable matrimoni per a la vida dels pobles és tal que difícilment es poden trobar raons socials més poderoses que les que obliguen l'Estat al seu reconeixement, tutela i promoció. Això no significa menystenir les persones, totes mereixedores de respecte i comprensió en les seves diverses situacions. El matrimoni, per tant, és l'àmbit adequat de les possibles adopcions, d'acord amb els drets dels infants.

2. En aquest sentit, considerem que l'adopció per part de dues persones del mateix sexe priva el menor de les referències al pare i a la mare, ambdues necessàries per al desenvolupament integral del menor. És per això que autoritzar aques-

tes adopcions pot produir danys greus en el desenvolupament dels infants i, per tant, no contribuirà al bé comú de la nostra societat. Els nens privats d'una família pròpia no han de ser sotmesos a una nova prova, totes les conseqüències de la qual desconeixem. Tenen dret a créixer en un ambient que s'aproximi al màxim al de la família natural que no tenen.

3. Atès que —com afirma el mateix avantprojecte de modificació— l'adopció no es pot considerar tècnicament com un dret de l'adoptant sinó com un dret de l'infant que necessita ser adoptat, cal que els drets dels infants siguin degudament respectats, oferint-los un ambient familiar que contribueixi al seu ple i integral desenvolupament.

4. D'altra banda, l'exposició de motius afirma que aquesta iniciativa legislativa respon a una necessitat social, però creiem que ni els interessos, les expectatives o la pressió d'algun grup social determinat, poden adduir-se per tal de motivar aquesta reforma legislativa. Més aviat caldria enllestir lleis que facilitessin l'adopció d'infants per part de matrimonis que ho demanen.

Oferim aquestes consideracions perquè l'Església vol servir a la persona humana en totes les seves dimensions i col·laborar en la realització del bé comú de la nostra societat. Demanem als legisladors que, conscients de la seva responsabilitat, vetllin perquè siguin respectats els drets de tots, especialment dels més dèbils i indefensos, com són els infants.

Tortosa

El bisbe i el clergat tortosí celebren la Festa del Reservat

■ Mons. Pere Tena va parlar de «L'any de l'Eucaristia: una invitació a la reflexió i a la revisió»

Els bisbes Pere Tena, Jaume Pujol i Xavier Salinas.

TORTOSA.— Enguany va ser el dilluns 8 de novembre la data de celebració de l'entrançable Festa del Reservat, que va estar centrada en l'Eucaristia. El bisbe Xavier Salinas va convidar a pronunciar la conferència a Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, el qual coincidint amb l'any de l'Eucaristia va fer una aproximació a aquest sacrament central de la nostra fe.

Amb motiu de l'inici del pontificat de l'arquebisbe Jaume Pujol, el bisbe Salinas el va convidar a presidir l'Eucaristia. La processó i l'acte de consagració del Seminari a Jesucrist Gran Sacerdot van ser presidits pel bisbe diocesà.

Amb l'assistència d'un gran nombre de sacerdots d'arreu de la diòcesi tortosina es va celebrar amb l'habitual solemnitat i familiaritat la Festa del Reservat, que recorda la primera vegada que va ser ficat el Santíssim Sagrament al sagrari del Seminari.

Com que el Papa va inaugurar un any dedicat en tota l'Església a l'Eucaristia, el bisbe Xavier Salinas va invitar a pro-

nunciar la conferència que cada any es fa abans de la missa a Mons. Pere Tena. Amb l'erudició que el caracteritza i la claredat i ordre del professor expert, el bisbe Tena va dissertar prop d'un hora, que va passar com un somni, sobre *L'any de l'Eucaristia: una invitació a la reflexió i a la revisió*.

Dividida en tres parts, va centrar la conferència en recordar els diversos aspectes que configuren aquest sacrament, «font i cim» de la vida cristiana, des d'una vessant històrica i també teològica. Va interpretar la insistència que darrerament té el Papa en l'Eucaristia com un interès per donar relleu a alguns aspectes

que sobre aquest sacrament ara es troben en la penombra. La presentació que fa el Catecisme de l'Església catòlica del tercer sacrament va ser molt elogiada i posada com a paradigma de catequesi mistagògica.

L'Eucaristia presidida per l'arquebisbe Jaume Pujol i concelebrada per Mons. Xavier Salinas, per Mons. Pere Tena i per prop de noranta sacerdots de la diòcesi va reeixir per la pietat i la senzilla solemnitat que la litúrgia i el cant van ajudar a configurar. En l'homília, el Primat va ressaltar amb naturalitat i concreció els aspectes d'espiritualitat i de vida pastoral que suposa la vida eucarística per al sacerdot diocesà, tot recordant textos del Concili Vaticà II.

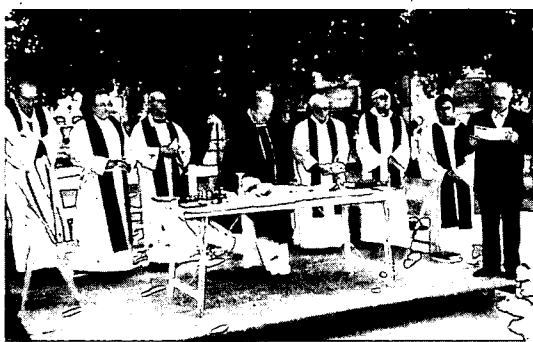
Un moment de silenci, de pregària i de petició davant de Crist Eucaristia exposat a la Custòdia Major del Seminari va precedir la processó. El bisbe Salinas va portar l'Eucaristia en processó, sota pal·lis, acompanyat pels dos bisbes i per tot el presbiteri present fins al pati central del Seminari, on va consagrar el Seminari i tots els treballs que s'hi fan a Crist Gran Sacerdot. Després es va cantar l'*Haec est dies* de Mn. Peris i ja es va tornar en processó a la capella central. Allí, després del *Tantum ergo*, va rebre la benedicció que va donar el bisbe Salinas amb el Santíssim. En acabar el dinar de germanor que va tenir lloc en un dels menjadors del Seminari, es va donar per conclosa la festa del Reservat.

Víctor-Manuel Cardona

Celebració de l'Eucaristia el Dia de Difunts

TORTOSA.— El dia 2 de novembre, seguint la tradició, una nombrosa representació de fidels de Tortosa, més de 200, van participar en l'Eucaristia que cada any es fa aquest dia al bell mig del cementiri de Tortosa, i que va ser presidida pel bisbe Xavier Salinas, acompanyat per set preveres en representació de les parròquies de la ciutat. La preparació de la celebració sempre és a càrrec de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels. Feia fresca, per bé que al sol s'hi estava prou bé.

«Recordar les persones que hem estimat i que ens han ajudat», va dir el prelat en l'homília, «és un fet que pertany a l'ésser humà. Fa uns mil anys que es va instituir la festa d'avui, però la pregària pels nostres difunts està sempre present en el si de les comunitats. En aquest dia recordem els nostres difunts a la llum del Crist». (V.M.C.)

TARRAGONA

L'arquebisbe, amb les Associacions de Setmana Santa

TARRAGONA.— L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va rebre el 10 de novembre els membres de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona, encapçalats pel seu president, Josep Ignasi Boada. L'Agrupació, on hi ha representades totes les congregacions, confraries i germandats que participen en els actes de la Setmana Santa tarragonina, van complimentar el prelat en un clima de la màxima cordialitat. La visita, a més de la presentació, va servir per exposar les activitats de les diverses associacions i per intercanviar punts de vista sobre diversos aspectes de la pietat popular. (C.C.)

Prop de 500 infants pregunten per la pau

TARRAGONA.— Prop de 500 escolars es van aplegar el 10 de novembre a la catedral amb motiu de la Missa per la Pau, un dels actes més emotius de les celebracions en honor de la Mare de Déu del Claustre que organitza la Confraria de la Mare de Déu. Els escolars, que pertanyien al Col·legi Sant Pau, Col·legi La Salle Tarragona, Col·legi Lestonnac-L'Ensenyança, Col·legi Carmelites del Mar, Col·legi La Salle Torreforta i Col·legi Carmelites del P. Palau, van visitar primer la catedral acompanyats per guies del Patronat municipal de Turisme.

Durant la visita van tenir oportunitat de parlar amb Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, el qual també els va dirigir unes paraules abans de començar la celebració eucarística per la pau al món que va presidir Mn. Antoni Pérez de Mendiguren. La funció litúrgica va acabar amb el cant de la *Salve* i el besamans a la Mare de Déu del Claustre. (C.C.)

Comunicat del bisbat de Tortosa

Davant la iniciativa de recollida de signatures en defensa de l'ensenyament religiós a l'escola pública, i d'altres iniciatives d'informació sobre temes actuals, per part de la Conferència Episcopal Espanyola, aquest bisbat comunica que:

La recollida de signatures per a l'ensenyament religiós és una iniciativa de ciutadans que volen salvaguardar el seu dret a triar el tipus d'ensenyament que volen per als seus fills, tal com garanteix el nostre ordenament constitucional.

En un temps en què s'ha obert un diàleg sobre temes que afecten els grans valors de la vida i de la família, l'opinió pública no es configura només a partir del que mostren els mitjans de comunicació. També els ciutadans tenen tot el dret d'utilitzar mitjans democràtics per manifestar la seva opinió, i en aquest sentit, aquest bisbat valora molt positivament les seves iniciatives.

Respecte de la campanya informativa que promou la Conferència Episcopal Espanyola, aquest bisbat considera que és una manera de realitzar la llibertat de l'Església a proposar el seu missatge, no una campanya de confrontació amb el Govern, al qual reconeix la seva legitimitat democràtica.

L'Església no s'identifica amb cap ideologia política, però sempre estarà compromesa amb la defensa dels drets fonamentals de la persona humana, de forma particular en la defensa de la vida, de la llibertat religiosa i la llibertat a l'educació, de la família i el matrimoni, i la promoció dels més pobres.

Correspon als ciutadans, principals actors del bé comú, prendre les decisions oportunes perquè això sigui possible. Si l'Església ofereix el seu missatge religiós i moral sobre temes fonamentals que avui estan especialment en debat, ho fa proposant-lo a la llibertat dels ciutadans. Seran ells els qui decidiran, però la comunitat cristiana, pastors i fidels, no podem callar davant de situacions en què estan en joc els valors de la persona en qualsevol de les seves dimensions.

No és acceptable donar una imatge d'enfrontament de les diòcesis de Catalunya amb les altres diòcesis d'Espanya. Tots els bisbes participem de la mateixa assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola, lloc de diàleg i d'elaboració de propostes, dintre del respecte a cada diòcesi.

PRO CAMBRIL Església STA. TERESINA

IX SUBHASTA D'ART

PINTURA, DIBUIX, ESCULTURA, CERÀMICA I ALTRES

Sala Mn. Jaume Oliveras (Via Augusta, 68, entrada c/. St. Marc) - **Barcelona**

Exposició: del 26 de novembre al 1 de desembre

Horari: de 18 a 20 hores

Subhasta: Dijous dia 2 de desembre de 2004, a les 20 hores

Entrada per Via Augusta.

Informació: 659 411 802 - 93 218 58 15

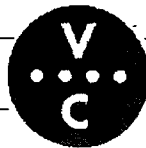
93 218 46 01

E-mail: jpalmarola@teleline.es

Amb la col.laboració d'ACEA

Participa-hi!

Vida Creixent

Jesucrist

El consiliari diu...

Aquest tema pot ser interessant per als membres de Vida Creixent, fer un estudi de Jesucrist, que és el Fill de Déu, fet home i que ha plantat la tenda entre nosaltres, essent semblant en tot, per salvar-nos i donar-nos la vida eterna. Agafarem els Evangelis i trobarem Jesús envoltat dels pobres i necessitats i amb senzillesa presentarem els trets a fi que nosaltres també ens els fem nostres.

Primer tret: Jesús proper

Jesús està a prop nostre. El dogma de l'Encarnació sanciona aquesta realitat de la proximitat de Déu als homes. Aquesta proximitat de Jesús a la realitat és el que el va portar enmig dels conflictes, a ser perseguit i crucificat. Aquest Crist tan proper al seu món és tot seguit comprès, acceptat i volgut pels pobres i necessitats d'avui. Jesús es va fer germà dels pobres i es va fer un d'ells. També la creu de Crist és mirada com el símbol de la màxima proximitat de Jesús envers els pobres.

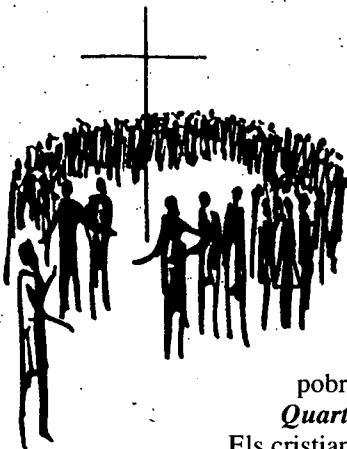
Segon tret: Jesús alliberador

Jesús ens allibera de l'angoixa, de l'egoisme, de l'individualisme, de la desesperació. Jesús ens treu la

por i ens comunica la força que ens canvia personalment i comunitàriament en homes lliures, lliures per esperar, per unir-se i per lluitar. Veiem que Jesús també ara ens allibera del mal i escoltem «la teva fe t'ha salvat». Malgrat tot vindrà el Regne de l'amor, la veritat, la pau, la llibertat i la justícia.

Tercer tret: present en la història actual

Ser cristià no és només una enyorança. Crist és present i viu una forma de vida que ha superat les limitacions del nostre món. La Resurrecció de Crist s'ha d'entendre com una realització total i exhaustiva de la realitat humana en les seves relacions amb Déu, amb els altres i amb el cosmos. Amb la Resurrecció de Crist va penetrar aquest món d'una forma més profunda i ara és present en tota la realitat. L'evangeli diu: «Jo estaré amb vosaltres fins a la fi del món» (Mt 28,20). I sant Agustí diu: «La història està gràvida de Crist.»

Des d'aquesta participació en la realitat de Crist celebrem l'Eucaristia que el fa present en la reunió, en la pregària, en la solidaritat i en el sacrament. La solidaritat de Crist també la trobem en el Judici final: «El que féreu amb aquests petits, a mi m'ho féreu.» Crist està present avui i amagat en el rostre i el dolor dels més pobres i marginats.

Quart tret: és bona notícia

Els cristians pobres i necessitats han captat Jesús com aquell qui porta la Bona Notícia i «en Ell ha aparegut la benignitat de Déu». I Jesús ens diu: «Beneaurats els pobres, els humils, els senzills; car d'ells és el Regne dels cels.»

Als cristians l'Evangeli ens diu que és una perla preciosa i el tresor amagat, pel qual val la pena deixar tota la resta.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Bisbat d'Urgell

El curs ha començat!

Amb la Trobada Diocesana al Sant Crist de Balaguer hem donat per inaugurar el curs 2004-2005. Hem encomanat al Sant Crist que ens il·lumini en aquest creixement constant.

Els actes es van encetar amb les paraules de benvinguda del coordinador diocesà, Carles Dalmau, el qual després va presentar i va cedir la paraula als convidats: els coordinadors de Cervera, l'Anna Vidal i de Lleida, Ramon Roig; els consiliaris Mn. Ramon Vilardell, del bisbat d'Urgell i Mn. Jaume Serrano, de Barcelona. Tots ells van deixar constància no solament del seu saber personal, humà i cristià, sinó també de l'estimació i lliurament al moviment.

Antoni Bosch, coordinador interdiocesà de Vida Creixent i vicepresident de Vida Ascendente, ens va presentar el tema que tractarem aquest curs, amb la finalitat d'entendre millor els textos i el perquè d'aquest títol *Guieu-nos per camins de pau*.

La Santa Missa va ser oficiada pel

nostre bisbe, Mons. Joan Enric Vives i concelebrada amb els consiliaris de Vida Creixent, Mn. Pere Cañada, Mn. Ramon Balaguer, Mn. Pere Balaguer, y Mn. Josep Maria Solé, i els mossens de Balaguer, Mn. Pau Vidal, Mn. Ramon Solé i el diaca Mn. Jordi.

Durant la comunió se sentia la presència majestuosa del Sant Crist.

El dinar de germanor va ser el punt distès amb xerrades, acudits i cants. Després del cafè, vam fer la visita guiada a la ciutat: Santa Maria, on cadascú podia veure la Verge de la seva devoció i on les campanes ens saludaven i ens deien alegrement «adéu», alhora que les càmeres feien la foto de grup. A la Capella del Miracle, el rector de Balaguer, Mn. Ramon, amb la història que ens va explicar sobre la Mare de Déu del Miracle i els cants finals, ens va acomiadar amb el desig d'una felicitat tornada a casa nostra.

Maria Carme

Coordinadora de Vida Creixent d'Andorra

XXI assemblea diocesana de Vida Creixent

Un any més, la parròquia del Patriarca Abraham ens va rebre per celebrar la XXI assemblea de Vida Creixent.

Mn. Jaume Serrano ens va dir unes paraules d'acolliment i tots junts vam pregar i demanar a Déu renovació per al moviment, força per ser testimonis en el nostre entorn i signes visibles de l'amor de Déu.

Després, Antoni Bosch, coordinador diocesà, ens va donar la benvinguda i tot seguit, la M. Carme Janer va llegir la Memòria del curs 2003-2004.

Els objectius per al curs 2004-2005 els va explicar Sergi Òliba. Marquen unes pautes de treball i apunten com hem de fer per assolir-los. Ens va dir que hi havia feina per a tothom, que tothom podia aportar alguna cosa en aquest projecte de renovació. I val a dir que ens en va fer venir ganes!

Després, el Dr. Armand Puig ens va parlar de *L'Evangeli, font de la vida cristiana*. Ens va dir que l'Evangeli potencia les possibilitats que tenen les persones, les posa en marxa, tal com va dir Jesús: «Aneu.» L'Evangeli és font de vida. Va insistir en el fet que al món el salvarà l'amor. I ens va cridar a ser nosaltres, els cristians, que fòssim testimonis d'amor i de pau. Que foragitèssim la violència i l'odi.

Mons. Lluís Martínez Sistach va fer una sentida homilia.

Va finalitzar la seva conferència dient que «un Evangeli sense vida no és possible, i una vida sense Evangeli, tampoc.»

L'Eucaristia va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que va fer una homilia sentida i propera. Com a cloenda hi va haver un concert a càrrec del Cor de Cambra del Centre Moral del Poble Nou, un final de festa ben alegre i harmoniós! (M.F.)

REFLEXIÓ

Les mitges veritats. Les mitges mentides

En la nostra societat és freqüent no donar la importància que té, des d'un punt de vista moral, dir mitges veritats o mitges mentides.

Això es fa present no solament en el món dels mitjans de comunicació o en el món de la política, sinó, també, en les relacions o comunicacions usals entre les persones.

En principi podem considerar que dir mitja veritat és faltar a la veritat completa i això és senyal de culpabilitat perquè s'amaga alguna cosa que pot ser important per als altres.

Ens escudem, algunes vegades, en el fet que no ens adonem del que diem. Quan hem pecat sabem, ben endins nostre, que hem pecat. Sabem clarament que mentim, i mentir és faltar a la veritat manament.

Tant si mentim deliberadament com si diem mitges veritats o mitges mentides, pequem, i el pecat, sovint, no és altra cosa que el refús a créixer en la direcció que la

nostra consciència manifesta.

Tots els que treballen a la premsa, la ràdio i la televisió han de ser servidors de la veritat completa, servidors del dret de les persones a una informació justa. També els que exerceixen una funció educativa, una funció pública o una funció política han d'estar al servei de la veritat, no de les mitges veritats, sinó de la veritat sencera. Altra cosa és ocultar la veritat en casos determinats que pot no ser una falta punible quan es fa per motius de caritat envers aquells que pateixen una situació extrema. Cal, però, tenir molta cura en el que ens diu el nostre cor.

L'home i la dona estan abocats a la veritat perquè els farà lliures i la llibertat és un do preat encara que la malícia humana fa que caiguem moltes vegades en el pecat de la mentida o de les mitges mentides. En aquest cas, cal reparar el mal que hem fet i penedir-nos. (V.C.)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

4 - 5 DE DESEMBRE
(Entrant el dia 3 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Perquè tothom visqui l'alegria i la il·lusió dels Reis i del Nadal

■ VII campanya de recollida de joguines noves per a nens i regals per a la gent gran

Un any més el Nadal és a tocar. Un any més, i ja en van set, es posa en marxa la campanya «Reis per a tothom». Es tracta que les persones més necessitades també tinguin els seus regals nadalencs. Des de

Càritas, el Centre Cristià dels Universitaris i Ràdio Estel es fa una crida a col·laborar per fer-ho realitat mitjançant l'aportació d'una joguina nova o d'un obsequi apropiat per als més grans.

A partir del 9 de desembre i fins al 5 de gener del 2005 el Centre Cristià dels Universitaris (CCU), Ràdio Estel i Càritas treballaran conjuntament per dur a terme la campanya «Reis per a tothom». Recolliran les joguines noves i regals que després distribuïran entre els més necessitats. Entre 700 i 1.000 nens són els qui reben l'alegria de tenir dues joguines per Reis gràcies a aquesta acció.

Les tres entitats funcionen de manera interdependent per a aquesta tasca: Càritas posa la necessitat dels destinataris dels regals; el CCU els braços i Ràdio Estel la veu. Càritas s'encarrega, entre altres coses de contactar amb les diferents entitats disposades a col·laborar: col·legis, parròquies, delegacions diocesanes, centres cívics, biblioteques i diferents empreses que acostumen a col·laborar amb aquesta organització.

Paquets diferenciats segons els destinataris

Al CCU entre 70 i 100 voluntaris contribueixen al fet que aquesta tasca sigui realitat: recollint, transportant, classificant i embolicant els regals. Enguany treballaran el dia 30 de desembre i els 3, 4 i 5 de gener tot el dia, i el 31 només al matí, amb la finalitat que al matí del 6 de gener els obsequis siguin a la llar corresponent.

Hem parlat amb la responsable del centre i amb la coordinadora de la campanya, Montserrat Palanques i Ariadna Martínez, respectivament: «Al Centre Cristià dels Universitaris centralitzem totes les joguines rebudes en els

Diferents voluntaris a la seu del CCU, classificant les joguines recollides l'any passat.

diferents punts de recollida (Càritas, Ràdio Estel i diferents entitats que s'adhereixen a la campanya). Es distribueixen per edat i per sexe, i un cop estan distribuïdes es comencen a fer els paquets segons els perfils de les famílies. Per exemple, una família pot tenir un fill de 5 anys i un altre de 2, per la qual cosa es fan paquets diferents d'una altra que tinguin fills amb altres edats. A cada paquet s'hi solen posar dues joguines i un obsequi, com un llibre o una capsa de llapis, etc.»

La campanya no només va destinada als més petits sinó que també està adreçada a poder fer feliços els adolescents (bufandes, guants, mitjons, cinturons, gorres, etc.) i, sobretot, la gent gran. No es demana qualsevol objecte sinó alguna cosa que els faci més agradable la seva

vida diària: roba per estar per casa, petites mantes de viatge per tapar-se les cames, jerseis d'hivern, jocs de llit, llibres amb lletra gran i il·lustracions, màquines d'afaitar, mitjons i mitges, mocadors, pijames, sabatilles, tovalloles, colònia, cremes hidratants, etc.

I tots els objectes han de ser nous. Perquè tal com ens explicaven la Monserrat i l'Ariadna: «Hi ha molta gent que ens envia joguines usades pensant que realment estan bé. Ells creuen que estan bé, que algú les pot aprofitar. Però quan tu ho veus, sobretot pensant en els nens que obren els regals, t'adones que allò no ho podem donar a ningú.»

Presa de contacte amb el món del voluntariat

En aquesta campanya a part de col·laborar comprant algun dels articles esmentats també es pot treballar com a voluntari. Entre les desenes de persones que hi contribueixen, amb el seu temps i

el seu bon fer, hi ha gent de totes les edats, això sí, a partir dels 16 anys, «perquè quan han vingut nois de 13 o 14 anys s'entenen més que no pas treballaven amb les joguines».

Responen a la crida de voluntariat grups escolars o que pertanyen a algun centre de lleure, de vegades amb el professor o el monitor. La responsable del centre confessa: «És molt bonic, perquè es veu el compromís dels docents i de l'entitat de la qual provenen. Aquesta campanya és una manera de prendre contacte amb un tipus de voluntariat relativament senzill i gratificant donant una mica del seu temps. I pot ser que comencin a plantejar-se fer, més endavant, un voluntariat continuat i assumint un compromís més gran. Un dels objectius de la campanya és que suposi un primer pas en aquest món del voluntariat.»

A més, a la campanya d'enguany hi ha previstos uns tallers sobre consum responsable per Nadal, que tindran lloc els dijous 16 i 23 de desembre. Els punts de recollida i on es pot obtenir més informació són: CCU (c/ Villarroel, 81, baixos), Càritas (c/plaça Nova, 1) i Ràdio Estel (c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69). I el número de compte específic per col·laborar en la campanya econòmicament és de la Caixa de Pensions "la Caixa" núm.: 2100 0965 51 0200077301. Els diners es destinaran a cobrir les despeses de la campanya i a comprar joguines i obsequis, si es donés el cas que cal atendre algunes demandes extraordinàries.

Consuelo Chaves Mejuto

**PERQUÈ TOTHOM VISQUI
L'ALEGRIA I LA IL·LUSIÓ
DELS REIS I DEL NADAL...
COL·LABORA!**

**PER A MÉS INFORMACIÓ:
TEL. 933 233 368,
ccu@pangea.org**

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Banc dels Aliments, una resposta al problema de la fam

■ La col·laboració dels voluntaris és vital per fer realitat aquesta iniciativa

BARCELONA.— Fa poc es van inaugurar els nous locals del Banc dels Aliments a la Zona Franca de Barcelona, concretament al carrer Motors 122. És un lloc idoni, de gran espai i de bons accessos de càrrega i descàrrega. La seva finalitat és una de les accions més apassionants que es poden dur a terme: ajudar les persones satisfent la seva primera necessitat: menjar.

S'han hagut de vèncer una infinitat de dificultats sense regatejar esforços i comptant amb bones col·laboracions, la qual cosa indica que, afortunadament, dins de la nostra societat envaïda pel materialisme i l'egoisme hi ha gent bona i de sentiments nobles.

El Banc dels Aliments aconsegueix realitzar el seu objectiu gràcies a la col·laboració, extraordinària i eficient, desenvolupada per la Creu Roja; així com també l'efectuada per Càritas diocesana, que és una campiona a prodigar caritat, ajuda i amor, ja que és el «braç» que distribueix l'ajut de l'Església catòlica.

El dia de la inauguració es va donar les

gràcies a totes les parròquies, associacions i organitzacions que treballen amb molt d'esforç, sacrifici i amb la cooperació dels voluntaris per auxiliar el necessitat. Hi érem presents bona part de les entitats que intentem viure la mística cristiana. Vivim en una època de gran materialisme i aquestes obres són encoratjadores i esperançadores. Hi ha un voluntariat que ha de ser animat de debò, ja que són molts els beneficiaris que gaudeixen de la seva constància i abnegació.

Ajudar el proïsme

Al l'associació Conesti (c/Reina Amàlia,

17 - Barcelona) hi ha aproximadament uns 6.000 els beneficiaris i no em canso de recordar que l'agraïment és tan necessari per a la persona, o més, que el favor o ajut que reben. Procurem, en primer lloc, ajudar-los a legalitzar la seva situació (als immigrants) i, després, donar-los suport perquè treballin i així no visquin d'almoines.

Amb ells, resem solemnement al Nostre Pare en l'acte suprem d'acció de gràcies: l'Eucaristia, on busquem l'exemple del seu lliurament i donació. Creiem en la paraula de Crist, que no enganya, perquè és la Veritat. El nostre món margina Déu. Hi ha una reserva tan extremada que amb prou feines ningú no en pronuncia el nom; i tan important és Ell com el proïsme. El pitjor de tot és la gosadia amb què a vegades es pronuncia el nom

El Banc dels Aliments fa una tasca extraordinària.

de Déu en va o es nega o se'n renega. Però també és una mica negatiu no obrir mai la boca per lloar-lo públicament dient: «Gràcies, Déu meu.»

Mn. Miquel Rodríguez i Sala
President de Conesti

Novahumanitas, una escola de vida

Inauguració del nou local de Novahumanitas.

vida que ofereix formació, creixement personal i assistència espiritual. Està adreçada a qualsevol persona adulta que vulgui millorar la seva qualitat de vida, tant personalment (autoestima, vida familiar, social o professional) com espiritualment (vivències amb Déu, consciència moral, espiritualitat, pregària, sagraments...). Les sessions poden ser de dos o quatre dies o fins i tot de tota una setmana.

Alguns dels temes que es tracten en les diferents sessions són els següents: «L'Eucaristia en la meua vida», «Viure avui el sagrament de la Reconciliació», «Resar la Paraula», «Advent i vida cristiana», «Descobreix-te a tu mateix» o «Autoestima veritable i falsa». El Dr. Josep Font comenta que «l'ésser humà està fet a imatge de Déu, per la qual cosa el seu fons és bo i si és capaç de connectar dins seu amb la força del Senyor, la persona és feliç. El Nostre Pare ens estima». I hi afegeix: «El nostre objectiu és ajudar els que assisteixen a les nostres sessions a treure el potencial que porten dins. No cal buscar fora el «paradís» que portem dins i que trobem amb l'ajuda de Déu.»

M. Àngeles de los Ríos es mostrava satisfeta per la inauguració «perquè és una base nova per fer més el bé i que les persones es trobin elles mateixes». Juan Oñate, que assisteix a les sessions de Novahumanitas, explica que ha après «a veure el rostre de Déu». Per la seva banda, una altra participant afirma que «és com si et netegessis les ulleres i allò que veies en blanc i negre, ara ho veus en color». L'acte va acabar amb l'obsequi d'una placa commemorativa a Roser Solà, mà dreta dels directores, en reconeixement a la tasca feta. Posteriorment, es va celebrar l'Eucaristia. Per a més informació: Novahumanitas, c/ Àliga, 12, baixos esquerra - 08014 Barcelona, tel./fax: 933 313 072.

Cecília Aranés Mallol

Diversitat cultural a la col·lecció Contes del Món

BARCELONA.— L'11 de novembre va tenir lloc a la Llibreria Catalònia de Barcelona la presentació de la col·lecció Contes del Món, coeditada per Càritas Espanyola Editors i Llibres a Mida. A l'acte van assistir Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, que va substituir Núria Gispert, que s'havia trobat indisposada i no hi va poder assistir; Oriol Carol, editor de Llibres a Mida; el pedagog Joan Soler i Amigó; les il·lustradores Carme Peris i Roser Rius i el traginer de contes Pep Duran.

En una societat cada cop més multiètnica, el respecte a la diferència i a les minories és una assignatura que s'ha d'aprendre des de la infància. A través d'aquesta col·lecció de contes, els nens s'aproparan a cultures diferents, aprendran que hi ha costums que, tot i ser diferents dels d'ells, posseeixen el mateix valor. El coneixement de la diversitat cultural

els facilitarà l'entesa i la convivència amb les persones arribades amb els nous fluxos migratoris.

El primer número de la col·lecció és *Abenyonhú*. Es tracta d'una història màgica en què es narra l'amor entre Dangbé (el déu pitó), transformat en un arc de Sant Martí, i una noia. L'acció transcorre al cor de l'Àfrica. El segon títol, *Les noies del blat de moro*, apropa el lector a una de les moltes llegendes procedents d'Amèrica Central, que expliquen com els déus envien el blat de moro als éssers humans. Tots els contes s'editen en castellà i català.

«La voluntat de col·laborar en aquesta col·lecció —va manifestar Carme Borbonès— té com a objectiu primordial ajudar els més petits a conèixer i difondre la idiosincràsia d'altres països. Els nens són els que tenen els ulls més oberts i nets per poder entendre aquestes diferències culturals.» Per part seva, el traginer de contes

Pep Duran va expressar el convenciment que «són contes per a tothom, no només per a nens» i que són «llibres poètics, d'una força impressionant». (M.A.C.)

Carme Peris, Oriol Carol, Carme Borbonès i Joan Soler.

Trobada extraordinària dels Amics de «Catalunya Cristiana» a Montserrat

MONTSERRAT.— El dissabte 13 de novembre va tenir lloc a Montserrat una trobada extraordinària amb motiu de la celebració dels 25 anys de *Catalunya Cristiana* i dels 10 anys de Ràdio Estel. Més d'un centenar de persones van assistir a aquesta jornada commemorativa, que va ser presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona i col·laborador habitual del nostre setmanari, i organitzada pels Amics de *Catalunya Cristiana*.

Amics, subscriptors, lectors, oïents, pelegrins van pujar a Montserrat per commemorar el 25è aniversari de *Catalunya Cristiana* i el 10è aniversari de Ràdio Estel. El sol, tot i el fred, va vestir de festa una diada memorable. Marta Cantí, secretària executiva dels Amics de *Catalunya Cristiana*, va ser una amfitriona perfecta. L'acte va començar a les 9.30, amb l'arribada i acollida a la plaça de Santa Maria. L'inici de la trobada es va efectuar a la sala Abat Argeric.

Tot seguit, Mn. Octavi Sánchez, director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, va donar la benvinguda a tots els assistents. En el seu discurs va agrair «la fidelitat dels nombrosos lectors i oïents» d'aquests dos mitjans de comunicació. Va dir que molts matrimonis celebren les seves noces d'argent, d'or... a Montserrat. «Nosaltres fem el mateix, celebrem en aquest santuari els 25 anys de *Catalunya Cristiana* i els 10 anys de Ràdio Estel», va explicar.

Posteriorment, va prendre la paraula Mn. Joan E. Jarque, cofundador de *Catalunya Cristiana*. Va fer una dissertació sobre els inicis del setmanari i l'excel·lent tasca duta

Mn. Jarque i la Gna. Morató tallen el pastís d'aniversari.

a terme per Mn. Francesc Malgosa. També va recordar totes aquelles persones ja desaparegudes que van dedicar el seu temps i el seu esforç, malgrat les dificultats econòmiques, perquè aquest mitjà de comunicació veiés setmana rere setmana la llum.

A les 11.00 els assistents van participar en la missa conventual, on va tenir lloc

Gna. Gemma Morató, P. Ignasi Fosàs, Mn. Ramon Octavi, P. Josep M. Soler, Mons. Joan Carrera i Mn. Joan E. Jarque.

l'acció de gràcies i l'ofrena a la Moreneta. Poc després, va entrar a la sala Abat Argeric el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, que va saludar el nombrós grup de pelegrins. El P. Soler va encoratjar els responsables de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel a prosseguir la seva missió evangelitzadora. La beatificació del Dr. Tarrés era el títol de la ponència de Mons. Joan Carrera. El bisbe va parlar de la vida, l'obra i l'espiritualitat del Dr. Pere Tarrés, que va ser beatificat el 5 de setembre passat a Loreto. En la seva xerrada, Mons. Carrera va esmentar que aquest metge i sacerdot va ser un gran apòstol de l'Acció Catòlica i de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Van ser unes veritables vitamines espirituals per a tots.

Seguidament, la Gna. Gemma Morató, sotsdirectora de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, va impartir la conferència *Els mitjans de comunicació i la família*. Des-

prés de donar uns quants consells per mirar la televisió en l'àmbit familiar, va comentar la necessitat imperiosa que ha de tenir l'Església de ser present avui dia en els mitjans de comunicació. «En una societat tan secularitzada com l'actual, cal que hi hagi mitjans de comunicació d'Església que ajudin a donar a conèixer la Bona Nova», va manifestar la Gna. Morató. I va afegir: «No hem de tirar pedres a la nostra teulada. Les pedres han de servir sobretot per construir bons fonaments de comunió entre el Poble de Déu.»

A les 14.00, els assistents van fer un dinar de germanor amb una doble sorpresa final: un enorme pastís d'aniversari i un plat de ceràmica de record. Mn. Jarque i la Gna. Morató van ser els encarregats de tallar aquest pastís. Tohom va brindar amb cava pel passat, present i futur de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel. Dues llavors d'evangelització en el món dels mass media. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

Salut i dietes

La dieta de la infància.

Aspectes humans (2)

L'alimentació com a educació

L'alimentació no és tan sols una qüestió d'alimentació. La ingestió d'aliments en les persones és, a més, una activitat social que s'aprèn en la infància. Els adults mengen —en el seu marge de possibilitats— segons els seus costums o creences i, a més, els transmeten als seus fills. És aquest enfocament d'aprenentatge en el qual l'alimentació esdevé part de l'escola de la vida i en la qual els pares o educadors transmeten determinats valors. Sorgeixen així tendències col·lectives, sovint cícliques, independents del fet de la nutrició en ella mateixa. En els darrers

«La ingestió d'aliments en les persones és una activitat social que s'aprèn en la infància»

cinquanta anys, en molts països europeus s'havia educat en l'alimentació infantil «obligatòria» —fruit dels valors de la manca de les postguerras—, fins que sorgeixen noves tendències basades en el negoci de l'alimentació infantil publicitària. Els aliments perden els seus noms tradicionals per convertir-se en «aliments-marques» i els seus orígens —fins i tot la seva fabricació— també es globalitzen. Aliments-marques internacionals que es «fabriquen» qui sap on, qui sap quan fa, qui sap per qui.

• Proposta: manteniu en la mesura del possible els aliments bàsics i elimineu dels productes comercials tots els objectes i colors que creïn el costum de triar els aliments pels reclams comercials.

L'alimentació com a relació

En la mesura en què els infants observen el món, comencen a jugar-hi. Jugar no vol dir només fer servir les joguines, sinó també fer servir les situacions quotidianes per... veure què passa! Així, l'infant comença a experimentar amb l'opció de menjar «més a poc a poc», «no menjar alguna cosa» o simplement «dir» que no menja alguna cosa. De la reacció dels pares o professors, aprendrà noves maneres de relació, de poder o d'amenaça. I tot això que descobreix no és nutrició, però l'afecta.

• Proposta: descobriu el «joc» i l'«estratègia» que hi ha rere de cada actitud del vostre fill i prepareu respostes educatives que conformin un bon caràcter.

L'alimentació com a demanda d'atenció

Un dels principals objectius de la conducta dels infants és aconseguir una atenció màxima dels seus pares tot el temps possible. El «negar-se a menjar» d'un infant desperta en els pares totes les creences sobre malaltia, trastorns del creixement i fracàs, per la qual cosa la situació es torna tensa i delicada. L'infant descobreix que així té l'atenció total dels seus pares sense sentir un perill real: només el senten els pares. Si a més no té gana real, perquè és un infant normalment sobrealimentat, descobrirà el que és tenir «la paella pel mànec» i administrará la deglució com una manera de manipulació paterna. Els pares no entenen per què el seu

L'alimentació modula l'aprenentatge de moltes conductes.

fill menja perfectament a casa d'un familiar o al col·legi i es nega a menjar bé amb ells.

• Proposta: controleu-vos si teniu pànic infundat que el vostre fill emmalalteixi per no menjar-se la sopa! Porteu un càlcul de consum de calories de la dieta real. Comproveu que té valors normals en la taula de creixement talla/pes.

L'alimentació i la curiositat

Amb el creixement, els infants comencen a gatejar, caminar, augmenten la seva activitat física i la seva curiositat progressiva i permanent per altres coses, amb la qual cosa perden interès en el menjar i aparentment «perden la gana». Cada edat té la seva motivació. En la infància la gran energia ve de la curiositat. En el món dels infants, menjar «el mateix de manera repetitiva» és avorrit.

• Proposta: canvieu l'aspecte visual dels menjars. Noves formes, plats de colors diferents per als mateixos ingredients. Eviteu que a la taula hi hagi objectes més «interessants» que el menjar.

La visió per la boca

Les neurones cerebrals que controlen la sensibilitat de la boca, la cara i les mans tenen xarxes de connexions molt més extenses que les corresponents a la resta del cos. És per això que els infants intenten «veure» el món «agafant-lo amb les mans» i «acostant-se'l a la boca». Aquest fenomen —que cedeix amb l'educació i el predomini de la vista— augmenta a l'hora de menjar: volen «agafar-lo i provar-ho», però no «menjar-ho»: no és gana sinó curiositat.

• Proposta: prepareu plats combinats, amb aliments nous i els que ell ja coneix, posant al plat una mica de tot amb poca quantitat perquè, quan tasti els nous gustos i colors, continuï menjant, a més, el de sempre.

El descobriment dels sabors

L'infant experimentarà diferents sabors i demanarà i tastarà els aliments dels pares. Així començarà gradualment a menjar plats més elaborats, tant en la seva composició com en la seva condimentació.

• Proposta: una dieta equilibrada no resideix tan sols en els nutrients, sinó també en els sabors. Fixeu-vos en les proporcions de dolç, salat i àcid dels aliments. Eviteu una alimentació aparentment variada de només aliments salats o dolços!

L'alimentació no és tan sols una recàrrega d'energia, com un telèfon mòbil. És una situació de convivència que modula l'aprenentatge de moltes conductes, les quals, un cop establertes, conformen el nostre caràcter.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

«No és el mateix»

Hola, amics! Fent servir una frase molt coneguda d'una cançó d'Alejandro Sanz, vull fer una sèrie de reflexions. Són les següents:

- No és el mateix ser catòlic que ser catòlic practicant.
- No és el mateix sentir parlar d'associacions i organitzacions no governamentals que implicar-s'hi.
- No és el mateix convivència de parella que matrimoni.
- No és el mateix llegir la premsa diària que llegir *Catalunya Cristiana*.
- No és el mateix parlar d'obligacions que predicar amb l'exemple.
- No és el mateix mirar la televisió que mirar «televisió escombraria».
- No és el mateix l'arribada feliç d'un nadó al món que impedir-ne el naixement.
- No és el mateix morir quan arriba l'hora que aplicar l'eutanàsia.
- No és el mateix aprendre a viure a la teva manera que viure sota els ensenyaments de la religió catòlica.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Els metges catòlics demanen mesures contra els avortaments il·legals

BARCELONA.— «Denunciem els crims contra vides innocents causades pel negoci del turisme de l'avortament i els perills dels avortaments tardans sobre la salut de les mares, tot això ignorat pel British Pregnancy Advisory Service.» Així ho recull una nota de premsa emesa per la Federació Internacional d'Associacions de Metges Catòlics (FIAMC). La FIAMC demana a la Unió Europea que «prengui mesures contra els fraus de llei documentats a la Gran Bretanya i a l'Estat espanyol» i ha fet una crida urgent als parlaments britànic i espanyol perquè «intervinguin i pressionin els respectius governs» per

posar fi «als avortaments tardans il·legals a Catalunya».

En la nota, el president de la FIAMC, Gian Luigi Gigli, afirma que l'Associació de Metges Cristians de Catalunya, membre de la FIAMC, sospitava des de feia anys que unes quantes clíniques de Barcelona «realitzaven avortaments tardans i, més que tardans, fora de qualsevol control per part de les autoritats públiques. (...) Els metges catòlics de Catalunya poden provar amb un vídeo l'existència d'una xarxa internacional d'avortaments tardans, a la qual les dones britàniques van ser enviades per part d'agències governamentals». (C.C.)

Coses de la vida

Editat un disc amb música barroca de la catedral de Girona

GIRONA.— L'arxiu de música de la catedral de Girona conté prop d'un miler de partitures originals, provinents de la Capella de Música catedralícia, que es conserven gairebé en tota la seva integritat. Els professors Jaume Pinyol i Albert Bosch van iniciar el 1999 l'estudi de les partitures del segle XVIII i la seva digitalització. Darrerament han publicat un disc compacte amb setze composicions, titulat *Música antiga de Girona. Composicions del barroc*, amb una part de les partitures corresponents als volts del 1700. El disc es pot trobar a la Llibreria Claret.

El grup Música Antiga de Girona, fundat l'any 2000, ha estat qui ha interpretat les peces. Està integrat per cantants, instrumentistes i musicòlegs interessants en la recuperació i difusió de la música de les comarques gironines dels segles XVII i XVIII. A partir de les fonts originals, la intenció del grup és treballar amb còpies d'instruments de l'època.

La Capella de Música de la Catedral, constituïda al segle XIII, és una de les institucions cabdals dins de la vida de la Girona barroca. Formada per dotze clergues i quatre escolans, estava regida pel mestre de capella, professional encarregat de dirigir-la i de compondre noves peces per a les cerimònies, tant de la catedral com de convents de la ciutat. Seguint estrictament les directrius del Concili de Trento, la música d'aquesta capella tenia dos àmbits principals: el cant gregorià per a les

Portada del disc compacte.

celebracions litúrgiques i la composició lliure a l'àmbit paralitúrgic, destinada a actes religiosos de caire més popular. En aquest espai s'integraven les diverses veus de la polifonia amb una varietat d'instruments, sota els preceptes estilístics de l'anomenat barroc hispànic. (C.C.)

Noces d'argent al santuari de la Posa

ISONA.— Em van aturar pel carrer: «Fa 25 anys que ens vam casar i ho volem celebrar. La festa podria ser a la Posa el 10 d'octubre?» «És clar que sí», vaig respondre. Un altre dia vam concretar els detalls.

Aquell dia tot estava a punt. L'ermita, ben endreçada; l'altar, ben guarnit de flors. A la nau lateral un grup de músics i cantaires assajaven els cants amb la flauta i la guitarra. Era una festa. L'Isidre i la Pepita presidien la nau plena de familiars i amics. Les lectures del diumenge i del cant a l'amor de sant Pau (Co 13) marcaven la litúrgia. «L'homilia avui us la fan l'Isidre i la Pepita: després de 25 anys de vida matrimonial, ells són aquí, han pujat a la Posa a donar gràcies del seu amor.» Així encetava l'homilia el celebrant.

El fill del matrimoni va obrir un enfilall de pregàries que demanaven la perseverança i una llarga vida d'amor per al matrimoni. El prevere va recollir les súplices i les va presentar al Pare per intercessió de la Mare i Esposa de Natzaret, Santa Maria de la Posa, i de sant Josep Manyanet, de Tremp, «profeta de la família». La taula eucarística unia encara més estretament esposos i amics en l'Amor. La festa va continuar a l'entorn de l'ermita i tots van compartir la joia que engresca i uneix.

Quan miro el món afligit pels odís i penso en tantes famílies angoixades pel dolor de la incomprensió i de l'egoisme, amb noms i cognoms, ara he trobat un consol: aixeco els ulls cap a la Posa i, al peu de l'altar, hi veig l'Isidre i la Pepita que agraeixen i celebren la festa de seu amor conjugal. En el món encara hi ha «Natzarets». Només cal aixecar els ulls i pujar amunt, amb pas ferm i decidit. Allà dalt, a la Posa, hi ha un llum: «Font sou d'aigües caudalosa, / cristal·lina, bella i pura, / que sacia tota criatura» (*Goigs de la Posa*).

Antoni Mirabet

Concert de música clàssica a Solsona

Actuació del quartet Dialogue.

SOLSONA.— Unes trenta persones van assistir recentment, al Teatre Comarcal de Solsona, a un concert de música clàssica programat dins del XIII Cicle de Música i Músics de Catalunya, organitzat per Euroconcert, una entitat que promou la música amb audicions i concerts arreu de Catalunya. Dins d'aquest cicle, abans de Solsona, altres intèrprets van actuar al Teatre Municipal de Banyoles, a l'església parroquial de la Llacuna, al Conservatori de Música-Sala Xavier Gols de Tarragona, a l'Auditori Josep Carreras de Vila-Seca i a l'església de Santa Maria de Montblanc.

El quartet de corda Dialogue —integrat per Alexis Aguado (violí), Jordi Coll (violí), Kepa Artetxe (viola) i Mercedes Ruiz (violoncel)— va interpretar a Solsona obres de Josep Teixidor, Pau Marsal i Vicent Martín i Soler. Creat el 1999, mentre els seus integrants efectuaven els estudis de perfeccionament a Holanda, el grup ha escollit per als seus concerts obres del període clàssic i del primer romanticisme

(Haydn, Mozart, Arriaga, Beethoven, Schubert, Mendelssohn...).

El grup ha tingut gran interès a donar a conèixer al públic obres poc conegudes o inèdites i el desig, com el seu nom indica, de «dialogar». Aquesta inquietud ha portat el grup a interpretar obres que pertanyen al gènere de l'oratori i l'òpera, de gran bellesa però poc interpretades en petit format. L'interès també s'ha fet extensiu al repertori, amb noms tan importants com L. Boccherini, G. Brunetti, G. M. Cambini, M. Canales o J. Teixidor.

Els membres del quartet empenen arcs i instruments originals (o còpies dels de l'època), que, amb el so dolç i característic de les cordes de tripa, la claredat de l'articulació, la transparència i el fraseig adient a la instrumentació, apropa el públic a les sonoritats d'aquell període. Això ofereix un gran interès musicològic i un indubtable atractiu musical.

Ramon Estany

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

El rei del marisc

Els llagostins més famosos són els de Sanlúcar de Barrameda i Chipiona, també els de Vinaròs o Santa Pola i, ja a la costa tarragonina, els de Sant Carles de la Ràpita. Al País Basc, aquest marisc rep el nom d'otarraintxua o izkira. Està considerat com un dels reis de les marisqueries. Aquest crustaci de deu peus, cua allargada i cos comprimit pot arribar a fer vint centímetres de llarg. Un cop cuit es torna vermellós, talment com jo després de prendre el sol una estoneta un cap de setmana. Efectivament, em vaig tornar com un llagostí, però és que hi estava tan bé estirat sense fer res, sense haver de pensar en la cuina... Desconnectar de tant en tant és bo i s'ha de provar de fer, ni que sigui durant unes quantes hores.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

El Papa beneeix una estàtua de santa Teresa Jornet

CIUTAT DEL VATICÀ.— Joan Pau II va beneir el 20 d'octubre passat una estàtua de Teresa de Jesús Jornet i Ibars (Lleida 1843 - Llíria, 1897), la santa d'Aitona que va fundar la congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats. La benedicció es va fer abans que el Papa comencés l'audiència catequètica dels dimecres a la plaça de Sant Pere.

La idea de col·locar una estàtua de la santa a la basílica vaticana ha estat del valencià Vicente Juan, cap de la secció espanyola de

davant la Santa Seu, Jorge Dezcallar.

Els acompanyaven una vintena més d'ambaixadors de països on hi ha cases de l'institut fundat per la santa lleidetana. A l'acte de benedicció, Mons. García-Gasco va dir que la seva ciutat té «el privilegi de custodiar el sepulcre d'aquesta santa, gegant de la caritat i do de Déu per a la humanitat». Arreu del món hi ha 2.500 religioses de l'esmentada congregació que atenen més de 26.000 persones grans.

L'arquebisbe va dir davant del Papa que la santa va defensar la dignitat de les persones grans i de la vida. Mons. García-Gasco va aprofitar el discurs per denunciar que «avui els atacs a la vida són fins i tot més greus que a l'època de santa Teresa de Jesús Jornet: es difon l'avortament i es vol introduir l'eutanàsia a la nostra societat». El prelat va recordar que València acollirà la Jornada Mundial de les Famílies el 2006.

L'espectacular estàtua està treballada amb marbre italià, de Carrara, i ha estat esculpida per l'artista Alessandro Romano. A cada costat de la santa hi ha un ancià que l'abraça. Per veure l'estàtua cal entrar dins del territori vaticà, ja que està a la Via delle Fondamenta, just darrere de la basílica.

Miriam Díez Bosch

Moment en què Joan Pau II beneeix l'estàtua.

la Secretaria d'Estat. Entre les personalitats presents a la benedicció hi havia els cardenals Eduardo Martínez Somalo i Francesco Marchisano, camarlenc de la Santa Església de Roma i arxiprest de la basílica de Sant Pere, respectivament, així com l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, i l'ambaixador espanyol

«El color del paraíso».

Èxit rotund de la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona

BARCELONA.— A l'espera d'oferir-los un reportatge més ampli sobre la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, avancem les primeres impressions suscitées per l'èxit rotund del certamen. L'impulsor d'aquesta iniciativa pionera a tot Espanya, Mn. Peio Sánchez, ha valorat molt positivament l'experiència portada a terme a Barcelona, que ha aconseguit aplegar al llarg de tota una setmana prop de 5.000 persones al cinema Els Lluïsos d'Horta.

Gairebé la meitat han estat joves escolars, que han participat en sessions especialment adaptades per a ells, amb una presentació del llenguatge cinematogràfic, el visionat de la pel·lícula i un comentari posterior. Cada jove ha rebut una unitat didàctica per continuar treballant a l'aula els continguts de la pel·lícula.

També ha estat molt reeixida l'assistència i participació en les sessions obertes, des del convenciment que a través d'històries veritablement humanes es poden transmetre realitats transcendents i invisibles. «Han estat pel·lícules per contemplar —assegura Peio Sánchez— i per contemplar amb el cor.

Així, hem descobert que des de la veritat, la bondat i la bellesa de les imatges cinematogràfiques ens apropem a Déu.»

Han destacat al llarg de la setmana pel·lícules com *Hijos de un mismo Dios*, *El color del paraíso*, *Solas* o *Camino a casa*. La presentació del certamen va comptar amb la presència a Barcelona de Mons. Enric Planas, director de la Filmoteca Vaticana, el qual es va mostrar molt satisfet per la iniciativa encetada des de l'arquebisbat de Barcelona. També va ser força reeixida l'estrena a Catalunya de la pel·lícula *Teresa*, del director madrileny Rafael Gordon.

Un cop assolits amb èxit els objectius de la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, ja es treballa amb il·lusió en una segona edició. El tema serà «La bellesa de la bondat» i s'hi proposarà una antologia sobre la bondat en la història del cinema. També s'ha decidit organitzar a partir d'ara, en el mateix cinema Els Lluïsos d'Horta, una sessió mensual de cinefòrum que començarà l'11 de desembre vinent, a les 21.00 h, amb la projecció de *Un hombre sin pasado*, d'Aki Kaurismäki. (C.C.)

Correus difon l'Observatori de l'Ebre

ROQUETES.— El 5 de novembre, Correus va presentar a l'Observatori de l'Ebre un segell commemoratiu del centenari d'aquest centre (1904-2004), just el primer dia de circulació. El segell (d'1,90 euros) mostra una panoràmica del pavelló solar del l'Observatori. Sen'han imprimit un milió i es calcula que el veuran uns vint-i-dos milions de persones a l'Estat espanyol i arreu del món. La meitat de l'edició ja l'han comprada els col·leccionistes filatèlics.

L'acte va ser presidit per Marià Gil, alcalde de Roquetes; Miquel Torta, director de l'Observatori de l'Ebre, i Segundo

José Mesado, director nacional de Filatèlia. Persones vinculades a l'Observatori han gestionat aquesta iniciativa amb Correus. Això permetrà que el centre sigui conegut en l'actual societat globalitzada. El Patronat de l'Observatori de l'Ebre no rebrà directament cap ingrés econòmic, però sí el renom d'una tasca científica ben feta. Una trentena de perso-

nes van poder gaudir al pavelló Landerer d'una exposició de segells, preferentment de l'Antàrtida, on l'Observatori desenvolupa ara treballs de recerca.

J. Blanc i Bahima

Col llombarda amb llagostins

INGREDIENTS:

mitja col llombarda
aigua
un rajolí de llet
15 grams de fideus
200 grams de llagostins
dues cullerades de
tomàquet fregit
tres grans d'all i safrà

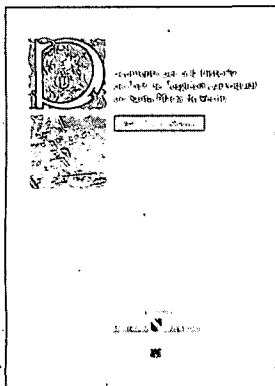
PREPARACIÓ:

Bulliu mitja col llombarda, tallada a trossos ben fines, amb aigua i un rajolí de llet. Deixeu-la bullir fins que gairebé estigui feta. Després, afegiu-hi quinze grams de fideus gruixuts. Un cop estigui ben bullit, poseu-hi 200 grams de llagostins pelats, juntament amb dues cullerades soperes de tomàquet fregit. Poseu la cassola al forn i rectifiqueu-ho de sal. Deixeu-l'hi uns tres minuts, el temps suficient per preparar i afegir-hi una picada feta al morter amb tres grans d'all i una mica de safrà.

LLIBRES

El patrimoni artístic i religiós de Verdú

L'autor —a partir de l'arxiu parroquial sortosament conservat en la seva major part i d'una acurada recerca bibliogràfica— ens endinsa en la història i vicissituds d'un ric patrimoni artístic aplegat al llarg de set-cents anys de fe cristiana a la població de Verdú i que malgrat tots els esforços per preservar-lo ens ha arribat molt minvat. L'obra es distribueix en nou amplis capítols, profusament il·lustrats amb fotografies antigues: el temple primitiu de Sant Nicolau; que es va edificar a partir del 1056 i que va donar origen a l'actual església parroquial; l'ermita de Sant Miquel; el temple de Santa Maria, construït al llarg de la segona meitat del segle XIII; les confraries (del Sant Sagrament, del Roser, de Sant Ramon de Penyafort...); els mestres de cases; els retaules, d'entre tots ells hem de destacar el retaule major (1434-1436) i el retaule de la Immaculada Concepció (1623-1626); els orgues; el tresor parroquial, on es poden admirar objectes d'orfebreria (creus processionals, calzes...) i indumentària litúrgica, i un apèndix documental (documents del segle XV al XVIII). (Ramon Ribera)

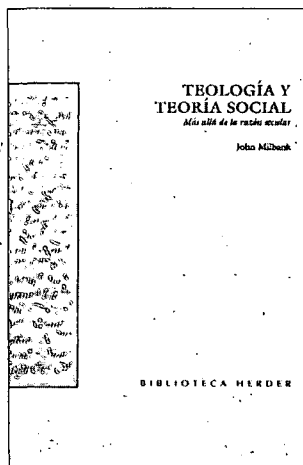

Isidre Puig i Sanchis, *Documents per a la història de l'art de l'església parroquial de Santa Maria de Verdú*. Arxiu Històric Comarcal, Col·lecció Ardevol, Sèrie Maior, Tàrraga 2004, 297 pàg.

La teologia com a ciència social

En els últims anys, la teologia ha intentat legitimar-se absorbint els mètodes i les conclusions de les ciències socials. El propòsit de l'autor és establir els fonaments per recuperar una teologia «amb veu pròpia», és a dir, una teologia que, tot i ser conscient del seu caràcter socialment construït, sigui capaç d'articular un discurs independent del de les ciències socials. John Milbank parteix de la constatació que la teologia ha assumit acríticament els pressupòsits de la sociologia moderna (els seus discursos científic i humanista) i ha adoptat com a pròpia la raó laica, renunciant implícitament a la fe en la transcendència. A partir d'aquestes premisses, porta a terme una anàlisi crítica de la gènesi de les principals formes de la raó laica (des de Plató fins a Deleuze) i mostra com la pretesa autonomia del que és secular encobreix en realitat un diàleg constant amb el cristianisme. La tasca de la teologia concebuda com una ciència social, segons Milbank, consistiria a articular la diferència cristiana de manera que recuperi l'originalitat perduda. (C.C.)

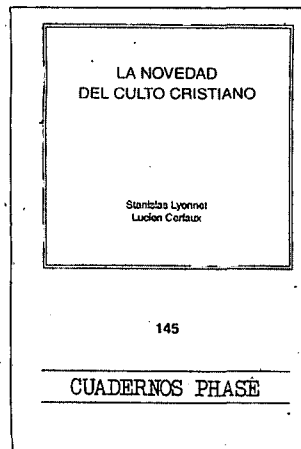
John Milbank, *Teología y teoría social. Más allá de la razón secular*. Editorial Herder, Col·lecció Biblioteca Herder, Barcelona 2004, 590 pàg.

Novetats en la vida litúrgica

L'última reforma litúrgica de l'Església, fruit del Concili Vaticà II, va ser molt radical. No només afectava els ritus, sinó també la manera d'entendre el sentit de la litúrgia. Aquesta reforma va comportar moltes novetats rituals. «Per això és bo —sense aturar-nos en les “novetats” més immediates que poden, sens dubte, ajudar-nos a viure millor la litúrgia— que anem més enllà i fixem l'atenció en la novetat veritable, la novetat original, que va determinar l'expressió de la vida litúrgica i cultural de la naixent Església de Crist, del nou Poble de Déu, de la comunitat de redimits», explica Mn. Josep Urdeix, director de la col·lecció Cuadernos Phase, al pròleg. S'han triat dos textos per conèixer de prop les dimensions de la plena novetat del culte cristià. El primer n'és un estudi del P. Lyonnet, en què es pren com a punt de partida el vocabulari del Nou Testament. El segon són unes pàgines del P. Cerfaux que presenten, amb esbossos il·lustratius catequètics, el resultat d'anys d'estudi. Tots dos treballs es complementen per oferir al lector les riqueses del culte cristià. (C.C.)

Stanislas Lyonnet i Lucien Cerfaux, *La novedad del culto cristiano*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2004, 61 pàg.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbattarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
<http://www.3.planalfa.es/obtortosa>

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

La crítica literària d'aquesta setmana

Literatura femenina... Del Nobel al Planeta

És evident que posar en un mateix sac el premi Nobel i el Planeta és gairebé una gosadia de principiant. Tots dos enlluenen pel seu aspecte crematístic, tot i que el que va fundar el descobridor de la dinamita té més distinció, és més «commovedor» pels fastos acadèmics, i suposa en els prohoms que el concedeixen, un llarg i potser arriscat periple per les literatures de tota la Terra.

El Nobel és com la culminació d'un exercici d'alpinisme literari, i l'arribada al cim més alt, com van fer al seu dia l'anglès Hillary i el xerpa Tensing. La conquesta de l'Everest ens va emocionar a tots, i cada vegada que s'acosta la data de la proclamació del Nobel, albirem l'horitzó i intentem veure-hi la «rodonesa de la Terra».

El Planeta, no. No sentim cap curiositat—ho sento—per la qualitat de l'escriptor o de la seva obra, sinó per la possibilitat que té el seu editor de recuperar tots els diners que arrisca en la concessió.

En el Nobel ens sorprèn gairebé sempre la «rarsa» d'un nom poc conegut. Del

Planeta ens sorprèn la capacitat de descobrir la manera d'ajuntar les lletres i l'economia. No ens inquieta, en el Nobel, quant guanyaran els membres de l'Acadèmia sueca, però sí que ens produeix una certa intriga veure a qui van a parar els milions del Planeta, perquè el bumerang sigui eficaç.

Bé. L'austríaca Elfriede Jelinek és una dona que no arriba als seixanta anys, i que es caracteritza, des de sempre, per les seves obres polèmiques, esquerranoses, iconoclastes, i, moltes vegades, insuportables. No fa gaire, en una trobada de gent amiga de la cultura, un dels participants a la reunió, natural de Viena, reconeixia que difícilment el públic resisteix tot el temps que dura la representació de les seves obres. I, sens dubte, al seu país no és precisament una autora estimada com a mereixedora d'aquest premi. La sorpresa va ser molt gran, perquè es creu que per una consagració com aquesta, almenys en els àmbits del seu país, cal suposar que es tracta d'una figura important. Considera-

va aquest bon doctor de Filologia que el Nobel era gairebé un insult a la literatura austríaca. *Relata refero...* Explico el que vaig viure fa uns quants dies. Però aquí tenim la Sr. Jelinek encimbellada a l'Olimp del Nobel com un dia ho van ser la sueca Selma Lagerlof, l'italiana Grazia Deledda, l'americana Pearl S. Buck, o la xilena Gabriela Mistral, la sud-africana Nadine Gordimer, la nord-americana Toni Morrison i la polonesa Wislawa Szymborska... N'heu llegit alguna cosa? D'alguns premis Nobel en queda ben poc, a causa de l'afany suec de cercar cert elitisme, poc popular... Però enguany sembla que han reblat el clau, i ja han rebut

Elfriede Jelinek, premi Nobel d'enguany.

la notícia de la Sra. Jelinek, amb una agorafòbia galopant, que li impedeix anar a Estocolm. Esperem que ens arribin unes bones traduccions, i veurem quina és l'opinió imparcial que en tenim.

Coneixent els textos anteriors de Lucía Etxebarria, el Planeta d'enguany ens fa por. Certament, és una autora que pot presumir de guanyar el Nadal, i diversos textos més o menys desenfadats en els quals vol demostrar que no té complexos,

com va fer en algun reportatge gràfic de les revistes del cor. Poca cosa més. Només és una reflexió preventiva, com la vacuna de la grip. Quan el llibre estigui a les prestatgeries de les llibreries, als centres comercials, quioscos d'estacions o d'aeroports, podrem dir alguna cosa més. Tant de bo sigui positiu, i s'hi reflecteixi una maduresa que brilla per la seva absència a les seves altres obres.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La 10a Nit de la Sardana

El 27 de novembre té lloc a Cappel·la, la 10a Nit de la Sardana, una festa dedicada a reconèixer i homenatjar públicament l'esforç i la dedicació d'aquelles persones que treballen en el foment i difusió de la nostra dansa. Un esdeveniment sociocultural que constitueix una bona ocasió per al retrobament de molts sardanistes de les comarques de ponent i un moment adient per valorar el desenvolupament de la temporada d'activitats i començar a parlar de nous projectes.

Enguany, la Nit de la Sardana té com a element principal la cloenda del Campionat de Colles Sardanistes de la Terra Ferma, en una edició especial, amb motiu d'haver arribat enguany a la seva 30a edició; d'altra banda, i com és habitual, en el decurs del sopar, es lliuraran els premis Rotllana 2004 de la Federació Sardanista

de les Comarques de Lleida.

L'organització d'aquest esdeveniment corre a càrrec de la Federació Sardanista de les Comarques de Lleida, l'Agrupació de Colles Sardanistes de les Terres Lleidatanes i el Col·lectiu Cultural Cappel·la de Lleida. La part musical s'ha encomanat a la Cobla Municipal de Lleida.

Els actes s'inicien a dos quarts de nou del vespre, al local social del Col·lectiu Cultural Cappel·la (Av. d'Alacant, 11, baixos), amb la interpretació d'un concert de sardanes i el lliurament dels trofeus i diplomes del 30è Campionat de Colles. Posteriorment, a les deu de la nit, a l'Hotel Ilerda (Ctra. de Barcelona, km 464), se servirà un sopar de germanor i es lliuraran els premis Rotllana 2004. Per a més informació, tel. 973 711 975 o a/e: federacio@sardalleida.org

«Ballem-la», espai sardanista a la televisió

El programa de televisió impulsat per la Federació Sardanista de Catalunya per ser difós a través de les televisions locals s'ofereix actualment a 22 estacions de la xarxa del Consorci Local i Comarcal de Comunicació «Comunicàlia». Dirigit per Joaquim Rutllant i amb presentació de Jordi Galo i Verònica Sánchez, *Ballem-la* es proposa apropar la sardana a la gent jove a través de reportatges i entrevistes al carrer a partir d'un enfocament modern i dinàmic.

A partir d'aquest mes de novembre, Premià TV i Pirineus TV són les dues darreres estacions que s'afegeixen a la llista d'emissores que difonen el programa *Ballem-la*. Actualment aquest espai es pot veure cada dilluns, a TV Girona (08.00 h), Canal 50 Rubí (09.00 h), Canal Nord (09.05 h), TV Berguedà (15.00 h), TV Blanes (19.30 h) i TV Vallirana (23.00 h); els dimarts, a les 14.00 h s'emeta a TV 20 Terrassa; els dimecres, novament, a Canal Nord (17.05 h); cada dijous a ETV-Llobregat TV (10.00 h); divendres el passen TV Ripollès (00.10 h), Calella TV (19.30 h), Piera TV (21.00 i 23.00 h), TV L'Escala (21.00 h) i TV Ulldecona (23.30 h); els dissabtes es pot veure a Canal 50 Rubí (09.00 h), TV Girona (09.00 h), Banyoles TV (10.00 h), TV Comtal (13.00 h), TV Osona (17.00 h); i finalment, s'emeta cada diumenge a TLB Manresa (09.00 h), Lleida TV (11.00 h), TV L'Escala (13.00 h), TV Vandellòs (13.00 i 17.30 h), TV Ulldecona (13.30 h), ETV-Llobregat TV (18.30 h), TV Osona (18.30 h) i a TV Costa Brava (22.30 h). (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

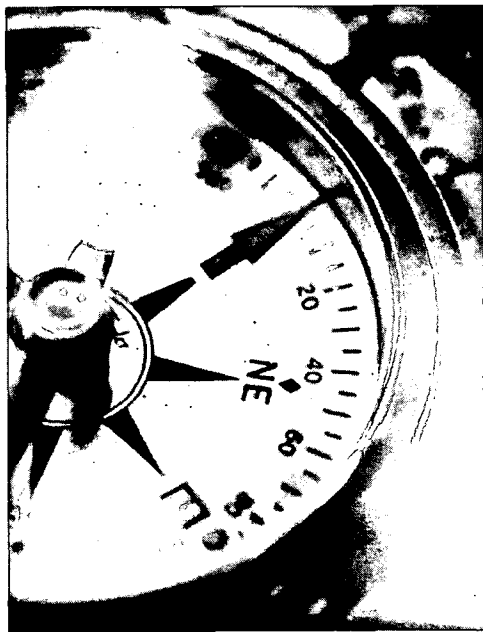
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Atenció a les variacions del camp magnètic terrestre!

Ja fa segles que l'home coneix l'existència del camp magnètic que posseeix el nostre planeta i fa servir la brúixola per a la navegació. Però només modernament, des del 1958, se sap que gràcies a aquest magnetisme tenim una protecció de les càrregues elèctriques, perilloses per a la vida, que ens arriben del Sol i que són desviades per la seva acció. I també se sap que va variant tant en intensitat com en la direcció del seu eix. El pol nord magnètic es va localitzar per primera vegada el 1831 per James Ross entre els gels àrtics, i el 1904 Roald Amundsen va descobrir que era uns 50 km més lluny del lloc assenyalat per Ross. I posteriorment s'ha vist que variava, amb oscil·lacions, uns 10 km cada any, però el 2003 va variar quasi 40 km. Això fa pensar en un canvi a més gran escala.

I el que fa preocupar més ha estat observar que la seva intensitat també minva ara més de pressa. El satèl·lit *Oersted*, que encara és en òrbita, ho està mesurant. Ja sabem per l'observació de les roques

antigues que al llarg de la història geològica hi ha hagut inversions de polaritat en aquest magnetisme terrestre. El pol nord ha passat al pol sud magnètic i viceversa, moltes vegades. Aproximadament cada 300.000 anys de mitjana, però sense ritme fix. L'última inversió va ser fa uns 700.000 anys. No hi ha manera de predir el temps que ha de transcórrer d'inversió a inversió, però tot fa pensar que no està lluny la pròxima, perquè s'ha vist que el camp s'ha afeblit en un 15-20% en els últims 150 anys. I ara la notícia és més preocupant encara: acaba de notar-se una acceleració en aquest procés. Preocupant perquè, si minva fins a zero per passar a ser després de sentit contrari, el temps que serà nul o molt baix, a part de fer inútils les brúixoles (cosa de poca importància avui dia) ja no protegirà de les partícules ionitzades la superfície terrestre.

Quan passarà això? Pel que va variant ara, el resultat és que d'aquí uns 1.500 anys. A nosaltres ja no ens afectarà, oi? Però 1.500 anys no són pas gaires. Com estarà aleshores la humanitat? Només Déu ho sap i ho hem de deixar a les seves mans.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

La tècnica de restaurar òrgans danyats d'un donant, mort o viu, ja és una pràctica habitual en la cirurgia actual. Ha estat un altre progrés notable de la medicina. Però no va ser fàcil aconseguir-ho.

Cirurgia menor en aquest sentit ja era coneguda per metges antics. Consta que, per exemple, a l'Índia al segle II aC un cirurgià anomenat Sushruta ja feia rino-plàsties, o sigui, reconstruïa nassos tallats (càstig freqüent aleshores en aquell país) amb la pell de l'avantbraç del mateix individu. Aquesta tècnica, ben documentada, fou comprovada pels anglesos al segle XVIII. També trobem al segle II dC que Gal·l·en ens informà de com es pot reparar la cara amb empelts de pell. Però fins aquí eren restauracions a partir de la mateixa persona. Quan l'italià Gasparo Tagliacozzi (1546-1599) va voler reconstruir un nas usant la pell de l'avantbraç d'una altra persona es trobà que sempre fracassava. No tenia encara idea del rebuig que fa d'un objecte estrany tot organisme viu. Avui dia sabem que és degut a la no-acceptació d'allò que no tingui el mateix codi genètic.

Però el 1906 es féu un primer trasplantament amb èxit. Va ser de còrnia per obra d'Edvard Zirm (ho explicàvem al capítol 43). Però la còrnia no és objecte de rebuig. El problema gros és quan es vulgui trasplantar un òrgan sencer, un ronyó, un fetge, un cor... Fins al 1908 no es pogué presentar en un animal un trasplantament reeixit de ronyó. Va ser en un gos que sobrevisqué disset mesos a l'operació. Ho féu Alexis Carrel (1873-1944) amb Charles Guthrie de col·laborador, després d'haver intentat fer empelts de melsa, ovaris, intestins en gats i gossos. Es podrà fer amb humans?

Els primers trasplantaments en persones

Va ser el 1930 quan es trasplantà per primera vegada un ronyó a una persona,

47 La cirurgia dels trasplantaments

però sense èxit. El 1936 Serguei Vorony (1866-1951) repetí l'experiència i tampoc hi reeixí. Hem d'esperar el 17 de juny d'aquell any per anotar el primer resultat positiu: Richard H. Lawler va poder substituir un ronyó ple de tumors d'una dona de 49 anys pel d'un donant que acabava de morir, i al cap de dos mesos el ronyó implantat encara funcionava normalment. Això animà altres metges a fer més experiències.

A França, a l'hospital Necker de París el 24 de desembre del 1952 es féu el primer trasplantament europeu; va ser a un jove de 16 anys que s'havia lesionat l'únic ronyó que tenia per un defecte de naixement. L'operació fou correcta; però només sobrevisqué vint-i-dos dies. El rebuig li provocà la mort.

El rebuig era el problema més insoluble per a aquest tipus d'operacions. Tornem a Amèrica. A Boston, a l'Hospital Brigham, el 1954 el doctor Joseph Murray s'atreu a trasplantar a un malalt terminal per insuficiència dels ronyons, el ronyó d'un germà seu bessó univitel·lí (presentava l'avantatge de tenir la mateixa dotació genètica; dos univitel·lins procedeixen d'un sol òvul). El malalt es recuperà del tot. I si va morir set anys més tard va ser d'un infart que no tenia cap relació amb l'operació que li havien fet, com es demostrà en l'autòpsia.

Això animà a provar en altres casos en què l'afinitat genètica fos gran. I un altre cop a l'Hospital Necker de París, el 12 de febrer del 1962 es féu un trasplantament d'un donant viu: un cosí germà del pacient donà un ronyó al malalt que rebé amb èxit el regal. Va sobreviure 22 anys.

El primer trasplantament de pulmó es féu l'11 de juny del 1963. El pulmó que

substituï el que estava afectat de càncer va funcionar al 98% de la seva eficàcia. Èxit més de l'esperat, encara que el malalt va morir al cap de 18 dies, per problemes de ronyó. Però era el problema del rebuig el més difícil de resoldre. Fins a l'any 1970 només es feren vint-i-quatre trasplantaments d'òrgans. I la majoria sense èxit per culpa d'aquest inconvenient.

La troballa de la ciclosporina

Fins que un fong vingué en ajuda dels metges (com en el cas de la troballa de la penicil·lina contra les infeccions, que explicàvem al capítol 37). El rebuig que un organisme presenta contra un intrús prové de l'acció d'una família de glòbuls blancs de la sang que s'anomenen limfòcits T. Són els que fabriquen anticossos sempre que una cosa estranya s'introdueix en el cos. Ens protegeixen d'infeccions però també s'oposen a un òrgan que no tingui el mateix ADN de la persona. Com reprimir l'acció dels limfòcits T sense deixar indefens el malalt? Amb irradiacions i altres substàncies es podia deprimir el sistema immunitari, però no era bona solució, el malalt quedava indefens contra moltes infeccions i els trasplantaments seguien tenint un risc molt alt.

La troballa que havia de solucionar el problema es féu a Noruega. Era el 1969. Aleshores encara hi havia laboratoris que cercaven més antibiòtics a part dels ja coneguts (penicil·lina, estreptomycin, terramicina...). Concretament el de la casa Sandoz. Havia arribat a Basilea (Suïssa) un grapat de terra de Hardanger Vidda (sud de Noruega) per a analitzar-ne els fongs. Un era el *Tolypocladium inflatum*.

Es veié que el seu extracte tenia una activitat antibiòtica pràcticament nul·la i li posaren l'etiqueta d'«inexplorable». Però un metge, Jean-François Borel, s'hi interessà per veure si oferia cap altra aplicació. I es posà a fer proves. El 1972 aconseguí extreure'n una substància que va voler estudiar. La sorpresa fou gran: era un immunosupressor selectiu. Suprimia només una part de les nostres defenses naturals: les que s'oposen a un òrgan estrany, però no ens deixen desarmats enfront de la majoria dels microbis enemics. Això era el que desitjaven tenir els cirurgians de trasplantaments!

Haver de tenir el malalt en un lloc ben esterilitzat perquè allò que se li donava per evitar el rebuig el deixava indefens contra tota mena de microbis era un inconvenient molt gros. J. F. Borel comprova que el producte tret d'aquell fong neutralitzava l'acció dels limfòcits T i no la de les altres defenses. Sensacional! S'anomena *ciclosporina* el producte que s'obté del *Tolypocladium* i el 1974 ja s'ha aconseguit obtenir-la pura del tot. Les experimentacions amb animals confirmen la seva eficàcia. Borel exposa els resultats de la seva investigació en un congrés mèdic del 1976. Hom decideix ja produir la ciclosporina en quantitat. Però no es fàcil fer-ne la síntesi total. El 1978 l'èxit de la seva aplicació és clar en un trasplantament de ronyó que es fa a Anglaterra. Per fi, el 1983 ja es pot fabricar ciclosporina a gran escala. S'ha aconseguit trobar la manera de sintetitzar-la sense dificultat.

El 1985 els laboratoris de Basilea ja havien produït tones de ciclosporina. Serveix per a tota mena de trasplantaments, de ronyó, de fetge, de pulmons i... també de cor (aquests s'iniciaren el 1967; en parlarem en un altre capítol). La taxa d'èxit de les operacions de trasplantament ha arribat a un 90% amb la ciclosporina. Ho devem a Borel, però cal afegir-hi que obtenir-la com ara s'obté no va ser per ell sol. Va ser el fruit del treball durant catorze anys de molts investigadors.

Pensadors cristians del segle XX (115)

Anton Vögtle: descobrint la ciència neotestamentària

DE VICARI A CATEDRÀTIC

Neix el 17 de desembre del 1910 a Vilsingen (Alemanya). Va ser fill d'un ferreter de Vilsingen. Es va dedicar als estudis de Teologia a Friburg de Brisgòvia sota la direcció de l'il·lustríssim A. Wilkenhauser. Després del seu doctorat (1935) va ser ordenat sacerdot el 1936. Després de la seva ordenació opta pel treball pastoral com a vicari a Heitersheim i Manheim, entre els anys 1936 i 1939. El 1940 decideix ampliar els estudis amb H. J. Vogel i E. Stauffer a Bonn i amb J. Behm, J. Hempel i H. Lietzmann a Berlín.

Acabada l'ampliació dels seus estudis de Teologia, Vögtle desenvolupa el càrrec de capellà militar (des del 1940 fins al 1945). Durant aquest període el nostre pensador alemany experimenta els desastres de la II Guerra Mundial, consolidant la seva vocació sacerdotal com a recerca constant de la salvació de totes les ànimes.

Després de la guerra, Vögtle torna a la seva tasca pastoral i als seus estudis. El 1949 guanya la càtedra de la Universitat de Friburg. Entre el 1950 i el 1951 estudia a l'Institut Bíblic de Roma i el 1951 és nomenat professor de la Facultat de Teologia de Trèveris, i rector magnífic del 1958 al 1959.

Els seus escrits se centren en l'anàlisi i l'explicació del Nou Testament. Va renovar amb les seves classes, conferències i escrits la seva especialitat: la Teologia Bíblica. Els seus treballs miren d'aprofundir en l'exegesi del Nou Testament, en els textos de Qumran, la presentació d'una nova exegesi neotestamentària, etc. No tenim constància de la traducció dels seus llibres al castellà ni al català, per això, els títols més significatius els presentem en la seva llengua original: *Tugend —und Lasterkataloge im NT exegetisch, religions— und formgeschichtlich untersucht* (1936); *Das öffentliche Wirken Jesu auf dem Hintergrund der Qumranbewegung* (1938); *Das NT und die neuere katholische Exegese* (1966); *Herders Theologischer Kommentar zum NT; Bibel und Leben; Freiburger Rundbriefe...*

Ens hem de remuntar a l'any 1774 per

veure publicada la primera *Sinopsi* dels tres Evangelis més antics a Halle. Hem d'agrair aquesta publicació a J. J. Griesbach, que va servir com a llibre de text per a la docència exegetica.

Gairebé dos segles més tard, Vögtle als seus trenta-cinc anys va pensar a recollir el testimoni de les mans de Griesbach. En efecte, el 1945, acabada la guerra, el capellà Vögtle pensa a fer la seva tesi de càtedra sobre el Nou Testament. Se centra en una qüestió o inquietud fonamental en la seva vida: el problema del Fill de l'Home. Ell mateix ens ho relata: «Allò que avui erròniament podria atribuir a un estudiant de segon de curs de teologia. Agafant un text de Nestle, vaig seleccionar les frases del Fill de l'Home que figuren disperses en diversos llocs dels Evangelis i vaig escriure, els uns sota els altres, els paral·lelismes sinòptics. Però quan avançant el temps va caure a les meves mans la sinopsi grega de Huck-Lietzmann em vaig admirar i no pas poc que els altres haguessin estat tan perspicaços feia tant de temps.»

RECONeixEMENT DE LA SEVA TASCA

El mèrit de Vögtle es troba, segons el teòleg Rudolf Pesch, a acostar els coneixements de la ciència del Nou Testament als laics en general, i en especial als creients que desconeixen la ciència del Nou Testament. És un treball ardu, però molt necessari.

Cal recordar que la situació de l'exegesi neotestamentària en temps de l'estudiant Vögtle no estava gaire avançada. I en l'àmbit personal, la seva formació es va endarrerir a causa de la seva tasca pastoral i la guerra. Gràcies als excel·lents progressos de ciències complementàries com l'arqueologia, la ciència religiosa, la crítica de textos o la mateixa filologia, Vögtle va remuntar fàcilment el temps «perdut». Si no hagués esclatat la II Guerra Mundial,

Vögtle hauria preparat la càtedra a Bonn sota la direcció del teòleg H. Vogel, amb una tesi sobre els Evangelis. Això no obstant, durant la postguerra el nostre pensador alemany se submergeix en l'estudi de la

«El mèrit de Vögtle és que una àmplia zona de l'opinió pública catòlica s'hagi familiaritzat amb els coneixements fonamentals de la ciència neotestamentària dels darrers decennis» (Rudolf Pesch).

Anton Vögtle.

ciència neotestamentària d'una manera aclamada. Tant és així que Vögtle figura com una de les millors ments crítiques de la seva època i com un dels millors especialistes en investigació evangèlica dins del l'exegesi catòlica alemanya, i té un enorme prestigi no únicament entre els teòlegs catòlics, sinó també entre els protestants.

ALGUNES CRÍTQUES

No podem oblidar algunes crítiques que han plogut sobre ell. A Vögtle, en certs cercles teològics, se li va subratllar el seu abús de la tècnica, falta de certa espiritualitat en els seus escrits, relativisme teològic, etc. Tot això ho explica detalladament el teòleg R. Schänkenburg el 1958: «Fa servir una mera tècnica i un procés demolidor que destorba més que no pas afavoreix la fe, trenca la unitat de l'Escriptura, relativitza les veritats revelades, commou la seguretat dogmàtica i, si més no, és teològicament estèril i insuficient.»

Aquestes crítiques li van arribar perquè Vögtle treballava amb el mètode historico-crític, potser un mètode massa objectiu i

fred per a alguns versats en la matèria. Per protegir-se de les crítiques, el mateix Vögtle va publicar un seguit d'articles titulats *Del Jesús que predica al Crist predicat*, a la revista *Christlichen Sonntag*, destinats a un públic ampli i a grups de lectors no experts en la matèria teològica.

Hi ha altres teòlegs que encomien la seva tasca exegetica. El teòleg erudit K. Pflieger va descobrir Anton Vögtle com un dels pocs «auxiliars de la fe que hi ha avui. Evidentment cal ser o haver estat un home molt provat en matèria religiosa i greument assetjat per la inquietud per percebre tot l'alliberament que pot venir d'una ciència seriosa i honrada». En una altra ocasió el mateix Pflieger afirmarà: «En el complicat aparell bíblic d'Anton Vögtle, tot és difícil i tot el seu pensament avança per sendes abruptes i escarpades, però, i aquesta és la gran joia, avança... vers el cim.»

TEMES CANDENTS

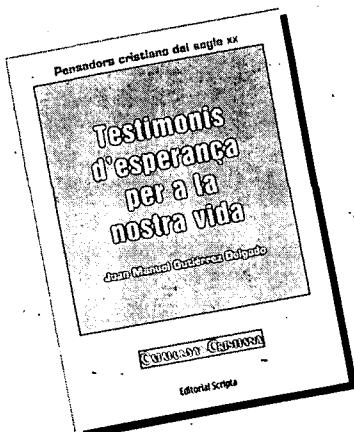
Els estudis de Vögtle ens porten a l'anàlisi resolutiva de nombrosos temes candents en la teologia catòlica i també en la protestant. És interessant l'escenari evangèlic de la promesa del primat (Mt 16,18 i ss), quan Pere confessa que Jesús és el Messies i la promesa de Jesús

a Pere. Veiem en el seu escrit *Messiasbekenntnis und Petrusverheissung* com Vögtle s'interessa pel Jesús històric, considerant l'acció reveladora de Jesús com un autèntic procés històric. Altres escrits exegetics de vital importància seran *La revelación de Cristo y la Iglesia; La vida pública de Jesús sobre el fondo del movimiento del Qumran; El saber y la conciencia de sí mismo de Jesús*, on Vögtle ens explica la consciència escatològica del mateix Jesús. En tots aquests temes transcendents del cristianisme el nostre teòleg alemany busca fonamentar el testimoni històric d'uns fets succeïts ja fa dos mil anys i que fan de suport a la nostra fe. El mateix K. Rahner considera l'esforç teològic de Vögtle per presentar-nos l'autèntic Jesús històric i diví: «Vögtle dona plena validesa al *Verbum incarnatum* en el seu misteri insoluble, sense perdre de vista el que és diví, allò històricament inderrivable, anterior i superior a allò humà, a allò històric, en benefici d'allò diví.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat

Oficina

DC

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

RÀDIO

Dilluns

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimarts

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimecres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

GRAELLA DE PROGRAMES

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dijous

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Divendres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Catalunya sense Barreres* (atenció a discapacitats)

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli

02.30-07.00 *Espurna d'Alba*
Música instrumental

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-12.00 *A tota costa* (submarinisme)

12.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-23.30 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.30-00.00 *Missatge en una ampolla* (reflexions)

00.00-00.30 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.30-01.00 *Pregària de Completes*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu mati + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 *Butlletí informatiu*

18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

Dilluns

20.30 *Música Principat* (radiofórmula)

Dimarts

20.30 *Música Principat* (radiofórmula)

Dimecres

20.30 *Música Principat* (radiofórmula)

Dijous

20.30 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

20.30 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home

Programa de valors humans; fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta i Ribera d'Ebre*

91.3 FM Osona*

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages i Berguedà

96.8 FM Garraf*

100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Priorat*

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleidà, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre i Priorat*

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 28

08.30 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

08.40 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

08.50 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 22)
«Aquí cabemos todos.»
A l'Estat espanyol es calcula que viuen a prop d'un milió d'immigrants en situació irregular. L'església del barri malagueny de Carranques ha anat més enllà i ofereix sostre, aliments i formació als subsaharians que han arribat a les platges malaguenyes amb pasteres.
Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*
«María Vallejo-Nágera.»
Entrevista a aquesta pedagoga i escriptora perquè ens parli de la seva última novel·la *Luna negra*, en la qual recrea la tasca del germà Isidoro Macías, conegut com a pare Pasteres.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 Testimonio

«Guardando a los pequeños.»
Sor Emilia és tota una institució a Granada. Fa anys que està al capdavant d'una guarderia social situada en una de les zones més depriudes de la ciutat.
Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de l'Escolania Gregoriana de Vilafranca, de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció de Manuel Cervera.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 Esglésies de Catalunya

Dilluns 29

19.00 *Pueblo de Dios*
«La liberación de los esclavos.»

Diumenge 28

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
(Dirigit i presentat per Francesc Rosaura.)

Divendres 26

20.00 *Creure avui*

Actual, entrevista d'Albert Dresaire amb temes d'actualitat de l'Església; *Notícies 15*, resum de les notícies de parròquies i comunitats, editades i presentades per Lluís Àlvarez i Dolors Fernández; *Agenda*, activitats de grups, comunitats i parròquies, preparada per l'equip de redacció; *Temps de reflexió*, comentari de les lectures del diumenge, espai preparat per Dolors Fernández.
Programa coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

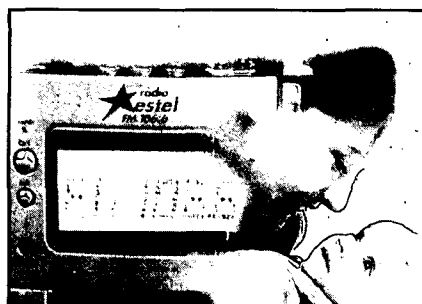
Cada diumenge

Els quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPÍRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 12 al 17 de desembre, dirigits per Àngel Moreno de Buenafuente, a la casa d'exercicis d'Orense. Més informació: tel. 988 221 154; del 12 al 18, dirigits per Mons. José Delicado, a la casa diocesana d'exercicis de Lugo. Més informació: tel. 982 220 466.

Barcelona

• **FUNDACIÓ BALMESIANA.**— El 24 de novembre, a les 19.30, conferència del P. Manuel M. Carreira, s.j., professor d'Astrofísica i Filosofia de la Natura, sobre *Origen y evolución de la vida y la inteligencia. ¿Qué es el hombre?*. Serà al saló d'actes de la Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona.

• **IX SUBHASTA D'ART PROCAMBRIL DE SANTA TERESINA.**— L'exposició és des del 26 de novembre a l'1 de desembre, de 18.00 a 20.00, a la sala Mn. Jaume Oliveras de la parròquia. La subhasta serà el 2 de desembre, a les 20.00. Més informació: tel. 659 411 802, 932 185 815 i 932 184 601, a/e: jpalmarola@teleline.es.

• **FAMÍLIA ESPÍRITUAL CHARLES DE FOUCAULD.**— El 27 de novembre, commemoració del 88è aniversari de la

mort del P. Charles de Foucauld, a la parròquia de Santa Maria de Gornal (passatge Carmen Amaya, 31-33 - l'Hospitalet de Llobregat). Trobada anual de les Fraternitats oberta a tothom: a les 17.30, presentació biogràfica del P. Foucauld i el seu carisma; a les 18.30, pregària-adoració; a les 19.00, preparació de l'eucaristia; a les 20.00, participació a la missa parroquial. Més informació: Ramon, tel. 932 848 499, de 20.00 a 22.00.

• **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.**— El 27 de novembre, a les 22.00, tribut a Glenn Miller amb The Blue Paradises Big Band; l'1 de desembre, a les 21.00, concert de Richard Goode (piano) amb obres de Bach, Schönberg, Beethoven i Debussy. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **CONCERT.**— El 28 de novembre, a les 17.00, Jesús t'Estimo oferirà un concert-pregària a l'església de Betlem, en ple centre de Barcelona. Abans hi haurà un acte d'evangelització a les Rambles, amb mim, per convidar la gent al concert, totalment gratuït.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 29 de novembre, a les 18.00, trobada dels Amics del pare Pius de Pietrelcina, dirigida per fra Valentí Serra (caputxí), amb Rosari meditat a la parròquia de la Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552). Tot seguit, a les 19.00, es participarà en la conferència commemorativa dels 150 anys del dogma immaculista: sessió històrica a càrrec del Dr.

Joan Bada, *La ciutat i l'Ajuntament de Barcelona: la seva història immaculista*, al saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona (pl. Sant Jaume, 1).

• **BASILICA DE SANTA MARIA DEL MAR.**— Dins dels actes del 675 aniversari de la primera pedra de la basílica, el 29 de novembre, a les 20.30, tindrà lloc la conferència *Dalí, un místic peculiar*, pel Dr. Jaume Aymar (degà de la Facultat de Filosofia de la URL) i amb la projecció de quadres del pintor.

• **EUTANÀSIA.**— Metges Cristians de Catalunya i la Fundació Blanch i Benet organitzen el 30 de novembre, a les 19.30, una taula rodona sobre *L'eutanàsia*, amb Josep M. Massons (Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya), Francesc X. Buqueras (Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya) i Josep M. Simón (president de Metges Cristians). C/ Calàbria, 273-275, entl. 4a - Barcelona.

• **IMMACULADA CONCEPCIÓ.**— El Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona organitza un acte amb motiu del 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada i de l'inici de la celebració del 40è aniversari de la fundació de la Germandat del Nostre Pare Jesús del Gran Poder i Maria Santíssima de l'Esperança Macarena de Barcelona: l'1 de desembre, a les 19.00, el cardenal Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, oferirà la ponència *Actualidad teológica y pastoral del dogma de la Inmaculada Concepción de María*. Serà a l'aula magna del Seminari de Barcelona. Més informació: a/e: consegene@yahoo.es

i granpoder_macarenabcn@yahoo.es

• **FÒRUM JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— La sessió següent serà l'1 de desembre amb Francesc Torralba (professor de la Universitat Ramon Llull), que parlarà sobre *Els joves davant de la frustració i el sofriment*. Més informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/ Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **VIDA CREIXENT.**— El 2 de desembre, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Justícia i generositat*. C/ Rívdeneira, 6, 3r - Barcelona. Més informació: tel. 934 122 120, fax 934 125 612, a/e: info@vidacreixent.org, web: www.vidacreixent.org

• **AMICS DE MARIA BENEDICTA DAIBER.**— El 2 de desembre s'acompliran 100 anys del naixement de M. Benedicta, que durant 29 anys va ensenyar la Paraula de Déu a parròquies i centres. Per celebrar-ho, a les 19.30, missa en acció de gràcies seguida d'un petit refrigeri. Serà a la parròquia Verge de Gràcia i Sant Josep, pl. Lesseps, 25 - Barcelona.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 4 de desembre, de 10.00 a 17.00, *Hem estat salvats en l'esperança*, recés d'Advent a càrrec de Joan Carles Elvira, monjo de Montserrat. C/ Anglès, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona): 2 de desem-

NOVENA DE LA IMMACULADA 2004

150È ANIVERSARI DE LA PROCLAMACIÓ DEL DOGMA DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ
Parròquia de la Puríssima Concepció
Aragó, 299 - Barcelona

A les 18.30 Rosari meditat.

A les 19 h. Eucaristia cantada amb predicació (del dimarts dia 30 de novembre al dia 8 de desembre; el dissabte, dia 7, la missa serà a les 18h). Al final, pregària a Maria Immaculada.

PREDICADORS I CONVIDATS QUE HI PARTICIPARAN:

—**Dimarts, dia 30 de novembre**

Rvdm. Mn. JOAN COSTA, rector de la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Barcelona.

Hi són convidats de manera especial les famílies.

Solistes: Montserrat Vives i M. Victòria Martínez Vives.

—**Dimecres, dia 1 de desembre**

Rvdm. G. PERE BORRÀS, marista, director del Col·legi de la Immaculada del passeig de Sant Joan de Barcelona.

Hi són convidats de manera especial els infants.

Petit Cor d'Infants de la parròquia de la Concepció.

—**Dijous, dia 2 de desembre**

Monsenyor RAMON MALLA, bisbe emèrit de Lleida.

Hi són convidats de manera especial la gent gran: Vida Creixent, Pastoral de la Salut, Apostolat de l'Oració, etc.

Coral Mediterrània.

Solista: Montserrat Vives.

—**Divendres, dia 3 de desembre**

Rvdm. Mn. ARTURO MIGAS, adscrit a la parròquia de la Concepció.

Hi són convidats de manera especial els joves.

Instruments a càrrec dels joves de la Concepció.

Solistes: Dina de la Rosa, Lucía Mencos, Rafael Aragonés.

PREDICADOR DE LA MISSA DEL DIA DE LA PURÍSSIMA

EXCM. I RVDM. MONS. JOAN CARRERA

Missa, a les 11 del matí

MISSA POLIFÒNICA DE PALESTRINA

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

是以聖人終日行不離
輜重雖有榮觀燕處超然

El savi quan actua, no deixa mai la gravetat plàcida, i encara que tingui glòria i resplendor viu tranquil per sobre de tot.

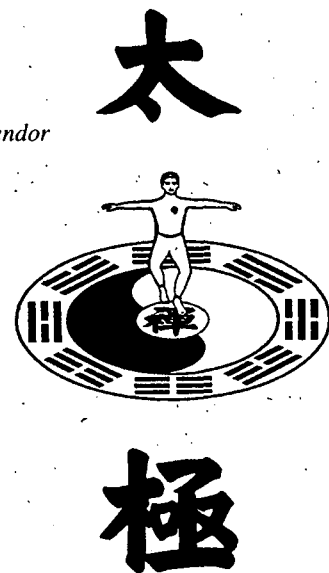
CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 3 al 8 de desembre als Germans Maristes de Valladolid.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Des del carrer

Amb tot just 23 anys, Aurelio Cerviño deixava la seva Argentina natal per viatjar a Itàlia i fer un pas més en el seu compromís amb Crist a través del Moviment dels Focolars. Deixava terra, família, projectes... amb el convenciment que s'embarcava en una aventura tan enriquidora com evangèlica. Vuit anys després, la Providència l'ha portat a Barcelona, on estudia la llicenciatura en Moral per la Facultat de Teologia de Catalunya. Compagina aquests estudis amb la direcció de la revista «Ciutat Nova», que en els darrers mesos ha canviat la seva imatge per una altra de més moderna i actual, responent a un desig urgent d'unitat i diàleg en el convuls món d'avui. Per a més informació: tel. 934 070 022 o www.ciutatnova.org

Aurelio J. Cerviño, director de la revista «Ciutat Nova»

«La unitat i el diàleg continuen essent avui possibles»

—Què representa *Ciutat Nova* per al Moviment dels Focolars?

—És la primera obra que va sorgir dins del moviment. Ja el 1956 es feia palès que calia establir una xarxa entre tots els seus membres. El nostre carisma és el de la unitat i, per tant, tot el que són mitjans de comunicació sempre han estat vistos com a instruments molt vàlids per encarnar i fer visible aquesta unitat. A més d'aquest impuls inicial, aviat es va descobrir que la revista podia ser una possibilitat d'entrar en diàleg amb les diferents realitats que es reflecteixen en el moviment i fins i tot amb altres confessions i tradicions religioses.

—En quins aspectes la revista reflecteix els pilars del moviment?

—La revista mai no ha amagat quina és la seva arrel. Els continguts fan veure l'espiritualitat en la qual es fonamenta el moviment, tot i que potser ara no de manera explícita. Als seus inicis la revista anava adreçada a persones que ja coneixien el moviment. Era una forma d'aprofundir en l'espiritualitat dels Focolars. Amb els anys s'ha anat obrint el ventall i han nascut noves realitats, entre elles el moviment *Polítics per la unitat* o l'*Economia de comunió*. La revista vol ser avui la punta de llança de totes aquestes realitats, i no només de la

vessant espiritual. Vol ser la darrera hora del diàleg que manté el moviment amb totes les realitats que acull al seu si, per petites i incipients que siguin. En aquestes realitats trobem una mostra d'una societat nova. La revista vol reflectir que la unitat i el diàleg, a tots els nivells, continuen essent avui possibles.

—Es fa la mateixa revista a tots els llocs on són presents els Focolars?

—No, mantenint una arrel comuna, a cada lloc s'encarna d'acord amb les particularitats dels pobles. Tenim 36 editorials arreu del món, dos d'elles a l'Estat espanyol, a Madrid i Barcelona. Es fan servir continguts comuns, sobretot aprofitant les edicions que tenen més recursos, però també fomentem absolutament totes les possibilitats de cada regió. Podríem dir que cada edició és diferent de la resta, tot i que comparteixen elements en comú. Per això el nom de la revista és el mateix sempre, *Ciutat Nova*, tot i que en la llengua original de cada lloc.

—Què s'ha pretès amb el canvi d'imatge que presenta aquest curs l'edició catalana?

—És un canvi impulsat per la visita de Chiara Lubich fa dos anys a l'Estat espanyol. Es va veure que calia poder

reflectir amb un nou ímpetu la unitat del moviment a l'Estat espanyol, sense oblidar les particularitats de cada lloc. *Ciutat Nova* és el nostre primer mitjà de comunicació i s'hi havia de reflectir aquest canvi. Hem incorporat noves firmes locals i ha començat un intercanvi d'aquestes firmes amb la revista en castellà que s'edita des de Madrid. S'estan fomentant els ponts, la col·laboració i l'intercanvi. La part gràfica ha estat també la conseqüència de poder comptar amb gent molt valuosa en aquest camp.

—Ha suposat molt d'esforç?

—La part gràfica ha representat un any d'esforços i dedicació. Des de molt abans, però, venim confrontant els fonaments que volem transmetre. Hem optat per l'estil periodístic, però mirant de tenir cura de cada detall. Volem combinar l'agilitat i la bellesa. Precisament el moviment remarca que Déu no és només veritat i bondat, sinó també bellesa.

—M'imagino que també deu haver significat una inversió important...

—Efectivament. Fem una tasca en la qual creiem i per la qual estem convençuts, però, és clar, és més una ONG que qualsevol altra cosa. Amb prou feines en tenim per pagar un sou a mitja jornada. Gairebé totes les col·laboracions són voluntàries, així com el disseny i la web de la revista. Cal destacar la generositat immensa de moltíssima gent. Sense ells, *Ciutat Nova* no seria avui possible.

Samuel Gutiérrez

Els hospitals en el sistema educatiu

Periòdicament les escoles organitzen activitats de caràcter cultural o social, com ara visites a la cadena de muntatge de les fàbriques o al sistema de clavegueram de les ciutats, amb la finalitat de fer entendre als alumnes els diferents aspectes de la complexa realitat que els envolta. Aquestes sortides, però, no acostumen a incloure llocs tan essencials com ara els hospitals, on s'aprèn a copsar la fragilitat humana. Sense voler fer un espectacle de les desgràcies dels altres, una sola visita, per exemple, a la planta dels lesionats medul·lars confronta de debò els alumnes amb la cara més cruel i poc difosa —però per desgràcia ben real— dels accidents de trànsit.

Veure amb els propis ulls desenes de joves que havien gaudit de bona salut, ara en cadira de rodes o maldant per tornar a aprendre a caminar no és agradable, però és una manera directa d'adonar-se de la facilitat amb què es pot esguerrar tota una vida i produeix un impacte més efectiu que qualsevol campanya sensibilitzadora sobre els accidents. Per tal que els adolescents coneguin de debò la cara més fosca de la realitat que els envolta no els hem de dur a fer una visita turística per les clavegueres, sinó a visitar els accidentats. Copsaran de sobte una realitat que no aprendrien a classe, la feblesa humana, i l'impacte emocional haurà valgut la pena.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Collage d'Advent

Hodiui l'evangelista Lluc, citant paraules de Jesús: en temps de Noè la gent menjava i bevia, prenia muller, prenia marit, comprava i venia, plantava i construïa... però arribà el diluvi, i tot se n'anà en orris. El mateix tornarà a passar quan vingui el Fill de l'home. I això s'esdevindrà a l'hora menys pensada... Estigueu a punt!

Havia sentit aquest text de bon matí i em tornà a la memòria, unes hores més tard, en passar per davant d'uns grans magatzems. Aquell formiguer de gent adelerada que anava i venia era la imatge viva de la nostra societat de consum, tan moderna i, alhora, tan ben retratada fa milers d'anys. En el llenguatge corrent, aquesta manera de viure és positiva, la realista, la que compta; mirar més enllà serà alienar-se. L'Evangel·li insinua, en canvi, que els veritables alienats són els qui no saben mirar més enllà. I em preguntava: qui espera realment Jesús, en l'horitzó de les festes que vénen? Qui està a punt per acollir-lo?

Les ornamentacions i les melodies dolces dels comerços, tot estimulant les compres, difonen la imatge d'un Nadal sense caràcter agressiu en el qual fins i tot el nen del pessebre deixaria de ser provocatiu. Però... i aquest captaire, a tocar dels grans aparadors? I les gitanes romaneses, tan pesades, però que si les mires i deixes que et mirin, et fan sentir intranquil? I els trilers enganyosos que sempre enganxen un crèdul cobdiciós? No estem parlant d'un conte de fades... Té esclatxos greus aquesta societat... Estigueu a punt: que per elles arriba el Fill de l'home.

De la vinguda del Senyor i de les quatre setmanes que dediquem cada any a preparar-la, en diem, a l'Església, Advent. És veritat que arrenquen del moment de la seva arribada fa dos mil anys, quan, en Jesús, Déu començà a habitar entre nosaltres. Però deixem tot allò que pogués tenir aparença d'història acabada. El Fill de l'home és viu i ara mateix es deixa trobar; el podem reconèixer en el captaire i en les romaneses, també en els trilers i en les seves víctimes... A l'Eucaristia es fa company nostre (Joan Pau II). Se'ns comunica en el silenci de la pregària.

L'Advent ve a ser una tardor espiritual. Deia el poeta Joan Maragall: «Caieu fulles, caieu fulles/ que ja s'acosta Nadal/ i el cor el vol nu i glacial.» És veritat que si ara cauen les fulles és per tal de fer possible la rebrotada de la primavera. Per això els cristians mirem amb esperança el pas dels anys de la nostra vida. Però aquesta visió joiosa no ens lleva la capacitat d'alliberar-nos esforçadament de l'home vell: «Caieu fulles.» Ni la responsabilitat d'estar a punt quan tornarà el Fill de l'home... És justament aquesta la dimensió que podríem perdre a còpia de menjar i de beure, de comprar i de vendre, de plantar i d'edificar...

Ara mateix

Rauxa